

အရုပ်ဆွေဓာမိက
ရွှေပါရမီတော်

ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ

အဌမအကြိမ်

ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားကာ၊ စိတ်ထားပေးလက်၊ သိညာဏ်ထက်၏။

အရှင်သဒ္ဓါဝိတ

ဒေဝဗုဒ္ဓါရမိဇာတိ

ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ

ဓမ္မဗုဒ္ဓါရမိဇာတိ (၄)

ရွှေပါရမီ ၁၉၉၉ အမှတ်(၂)

- စာမူခွင့်ပြုချက် ● ၃၂၀၃၆၆၀၄၀၉
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် ● ၃၂၀၃၅၂၀၄၀၉
- ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ● ဆဋ္ဌမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၂၀၀၀၀
- မျက်နှာပုံးပန်းချီ ● နေဝင်းအောင်
- စာအုပ်ချုပ် ● ကိုစော်ဝမ်း
- မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ ● ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၃)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ် ၉၆၊ ၁၁လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ ● ဦးကြင်ရွှေ(၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ် ၉၀-အေ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊
- အလုံမြို့နယ်။
- ထုတ်ဝေသူ ● တက်လမ်း ဦးရှိန်ဝင်း(၀၃၉၆၄)၊
- အမှတ်(၁၉-အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊
- ဒဂုံမြို့နယ်။
- ဖြန့်ချိရေး ● **ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့**
- အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။
- ☎ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂။

စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

ဆန္ဒာမိက၊ အရှင်။	၂၉၄-၃
ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ/အရှင်ဆန္ဒာမိက။ ရန်ကုန်။	
ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေ(ဆဋ္ဌမအကြိမ်)၊ ၂၀၀၉။	
၁၅၆ စာ၊ ၁၀.၅ x ၁၆.၅ စင်တီ။	
(၁) ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ	

အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

- ၁၉၆၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၉)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့၊ မြစိမ်းရောင် သူဌေးကုန်းရပ်ကွက်၌ ခမည်းတော် ဦးစိန်ဝင်း၊ မယ်တော် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့မှ ဖွားမြင်သည်။
- ၁၉၈၄ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့၊ အထက(၁)မှ ခြောက်ဘာသာ(ဘာသာစုံ)ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်အဖြစ် ၈တန်း၊ ၉တန်း၊ ၁၀တန်းတို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများလေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့ နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မာစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့် ပုလဲရတုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထားစာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ယခုအခါ သထုံမြို့၊ ကေလာသတောင်၊ ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၌ တစ်ပါးတည်း ကေစာရီတောရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ ။

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်အပါအဝင်

ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့မှ

တရားအလှူ

ပညာပါရမီအလှူ

တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူအဖြစ်

လှူဒါန်းထားသော

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ငွေဖြင့်

ထုတ်ဝေပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

ဗာတိကာ

၁။	■ ဆရာပေးစာ	၉
၂။	■ ပရိသတ်ပေးစာ	၁၂
၃။	■ ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ	၂၅
၄။	■ တစ်ရက်ရဲရင့် တစ်သက်မလဲနိုင်	၂၉
၅။	■ အကြားမလပ်တဲ့ အသွားအရပ်	၃၄
၆။	■ စကြိုလမ်းမှ အတွေးမှတ်တိုင်များ	၃၉
၇။	■ သမာဓိရလွယ်၊ အပျက်မြင်လွယ်သော ■ စကြိုကမ္မဋ္ဌာန်း	၄၃
၈။	■ ဝီရိယနဲ့နေမှဘုရားသားတော်အစစ်	၄၈
၉။	■ ဝီရိယဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်း	၅၁
၁၀။	■ ရဲရင့်ခြင်း၏အဓိပ္ပာယ်	၅၃
၁၁။	■ ရဲရင့်သူတို့၏ နှလုံးသွင်း	၅၈

၁၂။	■ စိတ်ထားတတ်မှ ရဲရင့်သည်	၆၃
၁၃။	■ ဝိရိယ၏ အရည်အသွေးလေးမျိုး	၆၇
၁၄။	■ စကြိုကို ငြင်းဆန်ဦးမှာလား	၇၁
၁၅။	■ ခြေဖဝါးတော်နုနုလေး	
	■ ဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် အကျိုးပေး	၇၅
၁၆။	■ သဘောကျတော့ သူတို့၊ မောရတော့ ကိုယ်	၈၂
၁၇။	■ အားထုတ်ပါလျက် အားမထွက်သောအခါ	၈၈
၁၈။	■ အကောင်းလွန်ရင် အလွန်ကောင်းဖို့ဝေးပြီ	၉၃
၁၉။	■ ဒီသာသနာမှာ သူ့အရဲရင့်ဆုံး	၁၀၇
၂၀။	■ ရဲရင့်ခြင်း အသက်အကန့်အသတ်မရှိ	၁၁၃
၂၁။	■ ရဲရင့်သူတို့၏ အသက်ရှုနည်း	၁၂၄
၂၂။	■ ရဲရင့်သူတိုင်း အမှတ်မလွတ်	၁၃၁
၂၃။	■ အစွဲပိုတော့ အရဲလို	
	■ အစွဲကင်းမှ အရဲတင်း	၁၃၅
၂၄။	■ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ရဲရင့်ရမှာလဲ	၁၄၄
၂၅။	■ ခြင်္သေ့ပင်းလိုရဲရင့်ပါ	၁၄၇

တရားဖွင့်ဂုဏ်တော်ပွား

အရဟံ၊

ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို
ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

လျှောက်ခေါ်စာတိုင်းစုစု

ပထမ

အရှင်သဒ္ဓါပရိယတ္တိရာဇာပျော်တော်စင်ဘုရားရှင်

ပထမ

ဂါထာတော်များစီမံရာဇာပျော်တော်စင်

အရှင်သဒ္ဓါပရိယတ္တိရာဇာပျော်တော်စင်

ရွှေပါရမီစခန်းဖြင့် ခေမာပြည်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ။

ဆ ရ ခ ဝ ပ ဝ စ ဝ

သို့

အရှင်ဆန္ဒာဓိက . . .

ဦးဇင်းပေးပို့လှူဒါန်းလိုက်တဲ့ ‘ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ’ စာအုပ်သုံးအုပ်ကို ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံရရှိပါတယ်။ တပည့်တော်အတွက် တစ်အုပ်ယူပြီး ကျန်နှစ်အုပ်ကိုတော့ အရှင်သူမနုဿာရာလင်္ကာရနဲ့ ဆရာမအဆွေကြည်ကို တစ်အုပ်စီ ပေးလိုက်ပါတယ်။

အခုလို စာအုပ်အသစ် ထွက်လာတိုင်း လှူဒါန်းဖော်ရတဲ့အတွက် ဦးဇင်းကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦးဇင်းရဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဝီရိယနဲ့ ပတ်သက်လို့ မှတ်သင့်မှတ်ထိုက်၊ ဆောင်သင့်ဆောင်ထိုက်တာတွေကို အကွက်စေ့အောင် ဖော်ပြထားတာတွေ့ရပါတယ်။

..... ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ

ဦးဇင်းရဲ့ စာအုပ် ဖတ်ရတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆင်ခြင်ကြည့်မိတယ်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တပည့်တော် ဝီရိယအား ပျော့လာတာ တွေ့ နေရတယ်။ ပျော့လာခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းကတော့ ကျန်းမာရေးကြောင့်ပါ။ ‘ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ’ ကို ဖတ်ပြီး ဝီရိယအား တက်လာအောင် ကြိုးစားရဦးမှာပါ။

သောဏမထေရ်ကို ဘုရားပေးခဲ့တဲ့ ‘မလျော့မ တင်း စောင်းကြိုးငြင်း’ ဆိုတဲ့ ဥပမာစကားလိုဖြစ်အောင် အားထုတ်ရဦးမှာပါ။

တရားရှုမှတ်ပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဝေဘူဆရာတော် ပေးခဲ့တဲ့နည်းကို ဦးဇင်းရဲ့ စာအုပ်များထဲမှာ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာရပါတယ်။ ဝေဘူဆရာတော်ကြီးကို တပည့်တော် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရဟန်းဖြစ်ချိန်အထိ မကြာခဏ ဖူး တွေ့ရဖူးပါတယ်။ ဝေဘူဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်အမှုအရာတို့ကို ငယ်စဉ်ကပင် ကြည်ညိုစိတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါ တယ်။

တပည့်တော် ကြည်ညိုမြတ်နိုးတဲ့ ဝေဘူဆရာ တော်ကြီးရဲ့ အာနာပါနသတိဘာဝနာ ပွားများနည်းကို ဦး ဇင်းရဲ့ စာအုပ်များထဲမှာ ဖတ်ရတာ ဝေဘူဆရာတော်ကြီး

နဲ့ ပြန်တွေ့ရသလိုပါပဲ။

တပည့်တော် မကြာခဏတော့ စိတ်ကူးမိပါတယ်။
ဝေဘူဆရာတော်ကြီး တရားရှုမှတ်နေပုံကို တပည့်တော်ရဲ့
ခေါင်းရင်းမှာ ထားပြီး ကြည်ညိုချင်စိတ် ဖြစ်နေပါတယ်။
ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရုပ်ပုံတော်ကို ခေါင်းရင်းမှာ ထားခြင်းဖြင့်
ရုပ်ပုံတော်က တပည့်တော်ကို တရားအားထုတ်ဖြစ်အောင်
ပကတူပနိဿယသတ္တိနဲ့ ဧကန်ကျေးဇူးပြုလိမ့်မယ်လို့ ယူဆ
မိပါတယ်။

အရှင်ဆန္ဒာဓိက ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစွာဖြင့်
လောကကောင်းကျိုး၊ သာသနာတော်၏ ကောင်းကျိုးကို
အစဉ်ထာဝရ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေ။

မေတ္တာဖြင့်
အရှင်ဝိလာသ (ဓမ္မဝိလာသ)
ဂန္ဓာရုံဘုံကျော်တောရ
၁၄-၁၀-၉၉

ပရိသတ်ပေးစာ

ဆရာတော်ဘုရား . . .

‘ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ’ စာအုပ်ရဲ့ အဆုံးအမများထဲက တပည့်တော်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ လက်တွေ့ကျင့်သုံးဖြစ်တဲ့ အဆုံးအမတချို့ကို လျှောက်ထားခွင့်ပြုပါဘုရား။

‘ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တွင်ကျယ်အောင်၊ ပြီးဆုံးအောင် လုပ်တတ်တဲ့သဘောဟာ ဝီရိယပါပဲ’

ဆိုတဲ့အတိုင်း တပည့်တော် နှစ်တိုင်းသင်္ကြန်ပိတ်ရက်မှာ ရာသီဥတု ပူပေမယ့်၊ လူများပေမယ့် သင်္ကြန်မှာသာ အခွင့်သာလို့ တရားစခန်းဝင်ပါတယ်ဘုရား။

တစ်နှစ်သော သင်္ကြန်မှာ တရားစခန်းဝင်ဖို့ ပျင်းလည်းပျင်း၊ အပူဒဏ် လူကြပ်ဒဏ်ကိုလည်း ကြောက်နေပါတယ်ဘုရား။ ‘တရားဝင်ချင်ချင်၊ မဝင်ချင်ချင် အခွင့်သာလျှင် နှစ်တိုင်းဝင်မည်’ ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးအတိုင်း ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

ဝင်ဖြစ်တဲ့အခါမှာတော့ သေချာ အားထုတ်ပါတယ်ဘုရား။ ပထမသုံးရက်မှာ ပျင်းနေပေမယ့် စိတ်ကို မှတ်ရင်း တရားက တက်လာတော့ နောက် လေးငါးရက်မှာ ပျော်လာပါတယ်ဘုရား။

ဒီအတွေ့အကြုံအရ နှစ်တိုင်း ယခုအချိန်ထိ အခွင့်သာတိုင်း တရားဝင်သလို၊ နောက်လည်း ဆက်ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုခိုင်သွားပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော် ရက်ရှည်အားထုတ်တုန်းကလည်း တစ်ခါ၊ အစကတည်းက ရက်လေးဆယ်အားထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဝင်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

တစ်လပြည့်တဲ့အခါမှာ တခြားယောဂီများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်တော့ စိတ်က သိပ်မငြိမ်တော့ဘူးဘုရား။ ကိုယ်ပါထွက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ မထွက်ဘဲ ထွက်ချင်တဲ့စိတ်၊ မငြိမ်တဲ့စိတ်

ကိုပဲ ပြန်မှတ်ပြီး ဆက်လက်အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။
 တပည့်တော် အအေးမိ၊ နှာစေးတဲ့အခါမှာလည်း
 အအေးမိပျောက်ဆေးတွေ မသောက်ပါဘုရား။ အိပ်ငိုက်
 ပြီး ဝီရိယတွေ လျော့မှာစိုးလို့ပါဘုရား။ ရဲရင့်မှု ဝီရိယကို
 သာ အားကိုးပြီး ရှုမှတ်ခဲ့ရာ အဖျားကျသွားပြီး၊ တရားတော့
 တက်လာပါတယ်ဘုရား။ ဆရာတော်ပြောတဲ့ ရဲရင့်ခြင်းရဲ့
 အကျိုးပါပဲဘုရား။

‘မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်ဟာ ရဲရင့်သူ
 တွေရဲ့ နေရာ ဖြစ်ပါတယ်’

ဆိုတာကို သဘောကျပါတယ်ဘုရား။ တပည့်
 တော်နဲ့လည်း ကိုက်ညီပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော် သိပ်ပြီး ရဲရင့်နေတာတော့ မဟုတ်ပါ
 ဘူးဘုရား။ တပည့်တော်က ဉာဏ်သိပ်မကောင်းဘူးဘုရား။
 စာကျက်ရင် ရတာနှေးပြီး သူများထက် နှစ်ဆပိုကျက်မှ
 ညီပါတယ် ဘုရား။

နှစ်ဆပိုကြိုးစားရမယ် ဆိုပြန်တော့လည်း ခေါင်း
 မူး၊ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာတွေက နှိပ်စက်လို့ သိပ်မကျက်နိုင်
 ပါဘူးဘုရား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တော်တော်လေး မနိုင်တနိုင်နဲ့
 စိတ်ရှည်ရှည်ထားခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။

တော့ ခြေဖဝါးတစ်ကြွမှာ ဖြစ်ပျက်များစွာ၊ ခြေတစ်လှမ်း
မှာ ဖြစ်ပျက်များစွာ၊ ချတော့လည်း ဖြစ်ပျက်များစွာကို
ပထမဆုံးအကြိမ် သိမြင်ခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။ တရားတွေ
တက်လာခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

‘မရဲရင့်သူရဲ့ တစ်ဘဝထက် ရဲရင့်သူရဲ့ တစ်ခဏ
က နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးနေလို့ အမြတ်ဆုံးပါပဲ . . . ’ ဆိုလို့ တရား
မှတ်နေရင်း တစ်ခါတလေ ရုတ်တရက် သေသွားလိုက်ချင်
ပါတယ်ဘုရား။ အမှတ်နဲ့ သေချင်လို့ပါဘုရား။ သေခြင်း
တရားကို ဆင်ခြင်တော့လည်း အဲဒီအချိန်မှာ သေရဲနေပါ
တယ်ဘုရား။

အရှင်သောဏမထေရ်လို မထိုင်မလျောင်းဘဲ အ
ပိုင်မထောင်းနိုင်သေးသော်လည်း ကြည်ညိုလေးစားအား
ကျမိလို့ တပည့်တော် တရားဝင်တဲ့အခါ တခြားယောဂီများ
အဆောင်ပြန် ခဏနားခွင့်ရချိန်မှာ မနားတော့ဘဲ အိပ်ချိန်
မှတစ်ပါး ဆက်အားထုတ်ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ တစ်ခါတ
လေ နားမိရင်လည်း တရားမမိတော့ဘဲ လေးလံထိုင်းမှိုင်း
မူးဝေသွားပါတယ်ဘုရား။ ဒါနဲ့ နောက်မနားရဲတော့ပါဘူး
ဘုရား။

ဆရာတော်ဘုရားရေးထားတဲ့အတိုင်း ‘ကြာကြာ

ထိုင်နိုင်မှ ထိုင်နေရင်း တရားရလိမ့်မယ်' လို့ တခြားယော
ဂီတွေ ထင်သလို တပည့်တော်လည်း ထင်ခဲ့မိလို့ ဉာဏ်စဉ်
အသင့်အတင့် ရလာလို့ ထိုင်နိုင်တဲ့အခါ လိုတာထက် ကြာ
ကြာပိုထိုင်ပြီး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ဘုရား။

တကယ်တော့ ထိုင်တာသာ ကြာတာ၊ အာရုံက
မထင်ရှားဘဲ စိတ်ပဲ လွင့်နေတာပါဘုရား။ ဒါကို တရားစစ်
ဆရာတော်က သိတော့ . . .

'ကြာကြာထိုင်တိုင်း တရားမတက်ဘူး။ စင်္ကြံနဲ့ မျှမှု
တရားတက်မှာ။ တစ်နာရီလောက်ကြာ ထိုင်တာတောင်
အာရုံမစူးစိုက်နိုင်ရင် စင်္ကြံထလျှောက်။ ဒုက္ခဝေဒနာမှတ်
နေတာဆိုရင်လည်း ကြာကြာမှတ်ရင် ပင်ပန်းသွားတတ်
တယ်'

လို့ ညွှန်ကြားတာကို လိုက်နာမိခဲ့လို့ တရားတွေ
တက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်ဘုရား။

ဗိုက်အရမ်းတင်းနေရင် ပဓာနအလုပ်ကို အား
ထုတ်သော်လည်း အားမထုတ်နိုင်ပါဘုရား။ ဒါ့ကြောင့် အစ
ကတည်းက ဗိုက်အရမ်းတင်းအောင် မစားတော့ပါဘုရား။

တစ်ခါတလေ ဗိုက်တင်းသွားရင်တော့ အမှတ်နဲ့
ဓမ္မာရုံမှာ တံမြက်စည်း လှည်းပါတယ်ဘုရား။ တစ်ချက်

ခုတ် အချက်များစွာ ပြတ်သွားပါတယ်ဘုရား။ ဗိုက်တင်း
တာ သက်သာခြင်း၊ ဓမ္မာရုံ သန့်ရှင်းသွားခြင်း၊ ချီးမွမ်းခံရ
ခြင်းနဲ့ တံမြက်လှည်းခြင်းအကျိုးတွေကို ရရှိပါတယ်ဘုရား။

ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တချို့က တပည့်
တော် စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ အပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ကြပါတယ်ဘုရား။
ငါးခါလောက် စိတ်ဆိုးစရာ ကြုံပေမယ့် တစ်ခါနှစ်ခါ
လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးဖြစ်တာ၊ စိတ်ဆိုးတဲ့အရှိန်နဲ့ အချိန်နည်း
သွားတာကိုတော့ သူတို့မသိပါဘူးဘုရား။

ကဲ့ရဲ့ခံရပေမယ့်လည်း အားထုတ်မှု မပျက်ဘဲ စိတ်
ဆိုးတာကိုပဲ သတိထားလိုက်ပါတယ်ဘုရား။ သတိကျနေ
ရင်တော့ ကဲ့ရဲ့ခံရတာကိုပဲ ပြန်စိတ်တိုမိပါတယ်ဘုရား။
နောက်မှ ပြန်သိ ရှုမှတ်ရပါတယ်ဘုရား။

ချီးမွမ်းခံရခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း တပည့်တော်
ရိပ်သာတွေ မကြာခဏ သွား၊ ဥပုသ်စောင့်၊ လှူဒါန်း၊ တရား
ဝင်တာတွေကို သိတဲ့သူတချို့က ချီးမွမ်းကြပါတယ်ဘုရား။
တပည့်တော်စိတ်ထဲ မည်းညစ်နေတာတွေကိုတော့ မသိနိုင်
ကြပါဘူးဘုရား။

တစ်ခါတလေ ချီးမွမ်းခံရတာ ကိုယ့်ကို မပြောသ
လိုပါပဲဘုရား။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ချီးမွမ်းစကားတွေ

က ဒီလိုဖြစ်အောင်လုပ်ပါလို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်နေသလို ပါပဲဘုရား။

တစ်ခါတလေကျပြန်တော့ ကိုယ်လုပ်တာနဲ့ တိုက်ဆိုင်တာလေး ချီးမွမ်းတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ လက်ခံထားပါတယ်ဘုရား။ တစ်ခါတလေ တိုက်ဆိုင်တာလေး ချီးမွမ်းခံရတာ သတိကျနေရင်တော့ ဝမ်းသာမိတာပေါ့ဘုရား။

ဝီရိယဓာတ် ထုတ်လုပ်နည်း(၈)မျိုးထဲမှ တပည့်တော် ပြုလုပ်ခဲ့တာကတော့ တပည့်တော် အလုပ်မဝင်ခင်၊ သင်တန်းတစ်ခုခု မတက်ခင် တရားအရင်ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဝင်လည်း ဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

မဝင်ဖြစ်ခင်မှာလည်း ကြားဖြတ်ကိစ္စအနေနဲ့ အိမ်သားတွေ နေမကောင်းလို့ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရလို့ တရားဝင်တဲ့ရက် နည်းသွားလို့ ရသလောက်ရက်မှာတော့ ဝီရိယတိုးပြီး အားထုတ်ခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။

‘ရဲရင့်စိတ်ထားရှိတဲ့ ဝီရိယပိုင်ရှင်တိုင်းဟာ အလုပ်တွင်ကျယ်အောင်သာ နှလုံးသွင်းပြီး အရာထင်အောင်လုပ်တတ်ကြတယ်’

ဆိုတာကို တပည့်တော် တရားဝင်နေစဉ်မှာ လုပ်ဖြစ်ပေမယ့် အပြင်မှာတော့ အမြဲမလုပ်နိုင်သေးပါဘုရား။

ဒီစာသားလေးက ကြုံသလိုတော့ ကြိုးစားပြီး လေ့ကျင့်ယူ
လိုတဲ့စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေဖို့ အထောက်အကူပြုပါတယ်
ဘုရား။

‘အလုပ်လုပ်စရာတွေ ရှိသေးလို့ မအားသေးဘူး၊
အားမထုတ်သေးဘူး’ ဆိုပြီး သေမင်းခေါ်ရာ ပါသွားခဲ့တာ
ကိုလည်း တပည့်တော်တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော် ဖျားတဲ့အခါ ပဓာနအလုပ်ကို ပိုလုပ်
ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဖျားလို့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာတွေကို
မမှတ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ပါဘုရား။

မှတ်နေရင် တစ်မျိုးနေလို့ ကောင်းပါတယ်ဘုရား။
ဒုက္ခဝေဒနာက အာရုံထင်ရှားလို့ မှတ်လို့ကောင်းပါတယ်
ဘုရား။ ဒါကြောင့် ဝေဒနာက တပည့်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ
ဘုရား။ တစ်ခါတလေ ဝေဒနာမရှိရင် အာရုံမထင်ရှားလို့
စိတ်တွေလွင့်ပါတယ်ဘုရား။

‘ဝေဒနာက တရားရခြင်းရဲ့ သော့ချက်ပဲ’ ဆိုတာ
အမှန်ပါပဲဘုရား။

သုသာန်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဦးဇင်းတစ်ပါးပြောခဲ့တာ
လေး လျှောက်ထားပါရစေဘုရား။

ဦးဇင်းတို့ လူငယ်တုန်းက အိမ်ပြန်ရင်၊ အပြင်

သွားရင် သုသာန်တစ်ခုကို ဖြတ်သွားရပါတယ်တဲ့။ ဦးဇင်းရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးက အဲဒီသုသာန်ကို ဖြတ်သွားရတာကို အလွန်ကြောက်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် မှာတော့ ရောဂါတစ်ခုနဲ့ ဆုံးပြီး သူ့ကြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သုသာန်မှာပဲ မြှုပ်နှံခံလိုက်ရပါတယ်တဲ့ဘုရား။

တပည့်တော်တို့လည်း သုသာန်ကို ကြောက်ပေမယ့် သုသာန်ဆီပဲ သွားနေရပါတယ်ဘုရား။

‘ငါ ပါရမီပါပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒီဘဝ တရားရနိုင်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ တရားအားထုတ်နေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ တော်ပြီ’ လို့ တွေးမိတဲ့သူတွေ များလှပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်ကတော့ ဆရာတော်ဘုရားများ ဟောကြားတဲ့ . . .

‘အားထုတ်နေခြင်းသည်ပင်လျှင် ပါရမီမရှိလျှင် ပါရမီဖြစ်စေသည်။ ပါရမီနည်းနေလျှင် ပါရမီကို များလာစေသည်။ ပါရမီရင့်နေလျှင် ပါရမီပြည့်၍ တရားထူးတရားမြတ်တို့ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်’

‘မိမိတို့ဘဝသည် ခဲယဉ်းခြင်းလေးပါးတရား ရရှိထား၍ တရားရနိုင်သည်’

စသော အဆုံးအမများကိုသာ နှလုံးသွင်းပြီး

ဆက်လက်ရှုမှတ်ပွားများနေပါတယ်ဘုရား။

‘အမြဲတမ်း အစွဲမကင်းတောင်မှ တရားအားထုတ် ဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာတော့ အစွဲ ကင်းအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြုပြင်သင့်ပါတယ်’

ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း တပည့် တော် တရားဝင်တဲ့အခါ အိမ်ကလူများ မလာကြပါ။ ‘လို့မှ ဖုန်းဆက်မှာ’ လို့ တပည့်တော်ကို ပြောပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်ကလည်း အိမ်မှ အထုပ်ပြင်ကတည်း က လိုတာအကုန်ယူသွားပြီး ရိပ်သာရောက်မှ သာမန်လို အပ်တာတွေကိုလည်း မမှာတော့ပါဘူးဘုရား။

နောက်တစ်ချက်က ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကို တွေးမိ လျှင် အစပိုင်းမှာ ‘တွေးတယ် . . .’ မှတ်သော်လည်း ခဏ သာ ပျောက်ပြီး မကြာခဏ ပြန်ပေါ်လာကာ ကျန်းမာရေး ကောင်း၊ မကောင်း စိုးရိမ်တတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဒီလို စိုးရိမ်လာရင်တော့ မေတ္တာပို့ပေးပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်မေတ္တာကြောင့် ကျန်းမာနေမယ်လို့ လည်း ယုံကြည်ထားပါတယ်ဘုရား။ တရားထိုင်တိုင်း ဖေ ဖေ၊ မေမေတို့ကို မေတ္တာပို့ပြီးမှ ဝိပဿနာပြောင်းရှုတော့ အဆင်ပြေသွားပါတယ်ဘုရား။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာလည်း လိုက်နာကျင့်ကြံစရာ များ
စွာ ပါပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်ကိုယ်တွေနဲ့ ကိုက်ညီ
တာလေးတွေကိုပဲ လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်ဘုရား။

ကျန်တဲ့ အဆုံးအမတွေကိုတော့ ရှေ့ဆက်လျှောက်
ရမယ့် ဘဝလမ်းခရီးမှာ တတ်နိုင်သလောက် လိုက်နာကျင့်
သုံးသွားပါမယ်ဘုရား။

ဆရာတော်ဘုရားလည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်း
မာချမ်းသာစွာဖြင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေ၍ လိုအင်
ဆန္ဒများ ပြည့်ဝပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်း၍
မေတ္တာပို့သလိုက်ပါတယ်ဘုရား။

မန်းကြာဖြူ။

ဝင်ဒါမီယာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

■ ဝိရိယရှိတဲ့သူတွေဟာ
ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့မှ
ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို
နောက်ဆုတ်လေ့၊ ရွှေ့ဆိုင်းလေ့
ရပ်တန့်ပစ်လေ့ မရှိပါဘူး။
မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့
အလုပ်ပြီးအောင် လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။
အဲဒါ ရဲရင့်မှုရှိလို့ပါ။

■ လောကရေးရာမှာ သတ္တိရှိရုံနဲ့
သတ္တိရှင်အစစ် မဖြစ်သေးပါဘူး။
ဓမ္မရေးရာမှာပါ သတ္တိရှိမှ
သတ္တိရှင်အစစ် ဖြစ်တာပါ။

■ ရဲရင့်စိတ်ထားရှိတဲ့
ဝိရိယပိုင်ရှင်တိုင်းဟာ
ကြုံလာသမျှ အခြေအနေတိုင်းကို
အလုပ်တစ်ခုခု
တွင်ကျယ်အောင် လုပ်ဖြစ်ဖို့ပဲ
နဲ့လုံးသွင်းလေ့ရှိကြပါတယ်။
နဲ့လုံးသွင်းတဲ့အတိုင်းလည်း
အရာထင်အောင် အလုပ်လုပ်ကြပါတယ်။

ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ

လောကရေးရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဓမ္မရေးရာမှာပဲဖြစ်
 ဖြစ်၊ ကြီးပွားအောင်မြင်ပြီး ထိပ်တန်းရောက်လိုသူဟာ ရဲရင့်
 သူ ဖြစ်ရပါမယ်။ လောကရေးရာမှာ အောင်မြင်ချင်ရင်
 လောကရေးရာမှာ ရဲရင့်ရမယ်။ လောကရေးရာမှာ ရဲရင့်မှ
 လောကရေးရာမှာ ထိပ်တန်းရောက်မယ်။ ဓမ္မရေးရာမှာ
 အောင်မြင်ချင်ရင် ဓမ္မရေးရာမှာ ရဲရင့်ရမယ်။ ဓမ္မရေးရာ
 မှာ ရဲရင့်မှ ဓမ္မရေးရာမှာ ထိပ်တန်းရောက်မယ်။

ဒီနေရာမှာ ရဲရင့်တယ်ဆိုတာ 'ဝီရိယ' ကို ပြော
 တာပါ။ ဝီရိယရှိတဲ့သူကို ရဲရင့်သူလို့ ခေါ်ဆိုနိုင်ပြီး ဝီရိယ
 မရှိတဲ့သူကိုတော့ မရဲရင့်သူလို့ ခေါ်ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့

..... ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ

လဲဆိုတော့ 'ဝီရိယ' ဆိုတာ 'ရဲရင့်ခြင်း' ဖြစ်လို့ပါပဲ။

ဝီရိယဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ လုံ့လပြုမှု စသည်အားဖြင့် အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကြပေမယ့် အဲဒီအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်တွေဟာ ဝီရိယဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ မူရင်းအဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဝီရိယဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ မူရင်းအဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရဲရင့်ခြင်းပါပဲ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်၊ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အကြောင်းအရာတွေကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သဘောကို ဝီရိယလို့ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ် မလုပ်ဖြစ်အောင်၊ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ် မလုပ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးလာတဲ့ အခြေအနေအမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းတရားအမျိုးမျိုးကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်တွန်းလှန်ပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်၊ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တွင်ကျယ်အောင်၊ ပြီးဆုံးအောင် လုပ်တတ်တဲ့သဘောဟာ ဝီရိယပါပဲ။

ဝီရိယရှိတဲ့သူတွေဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့မှ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို နောက်ဆုတ်လေ့၊ ရွှေ့ဆိုင်းလေ့၊ ရပ်တန့်ပစ်လေ့ မရှိပါဘူး။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အလုပ်ပြီးအောင် လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒါ ရဲရင့်မှုရှိလို့ပါ

ပဲ။

ဝီရိယမရှိတဲ့သူတွေကတော့ အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးနဲ့ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို နောက်ဆုတ်လေ့၊ ရွှေ့ဆိုင်းလေ့၊ ရပ်တန့်ပစ်လေ့ ရှိပါတယ်။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်း နဲ့ အလုပ်ပြီးအောင် လုပ်လေ့မရှိပါဘူး။ အဲဒါ ရဲရင့်မှု မရှိလို့ ပါပဲ။

ရဲရင့်တယ် ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဆင်ကန်းတောတိုး သဘောမျိုးနဲ့ အကျိုးမဲ့အောင် ရဲရင့်တာမျိုး၊ မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေမှာ ရဲရင့်တာမျိုးကို မဆိုလိုပါဘူး။ အသိဉာဏ် ပါတဲ့ ရဲရင့်မှုမျိုး၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေမှာ ရဲရင့်မှုမျိုးကိုသာ ဆိုလိုပါတယ်။

အပြစ်မကင်းတဲ့အလုပ် (အကုသိုလ်ကိစ္စ) မှာ ရဲရင့်တဲ့ ဝီရိယကို အလိုမရှိအပ်ပါဘူး။ အပြစ်ကင်းတဲ့ အလုပ်(ကုသိုလ်ကိစ္စ)မှာ ရဲရင့်တဲ့ ဝီရိယကိုသာ အလိုရှိအပ် ပါတယ်။ အပြစ်မကင်းတဲ့ အလုပ်တွေမှာ ရဲရင့်ရင် ဆိုးကျိုး ဆင်းရဲကိုသာ ရရှိနိုင်ပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့အလုပ်တွေမှာ ရဲရင့် မှသာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ရရှိနိုင်လို့ပါပဲ။

အပြစ်မကင်းတဲ့ တရားတု၊ တရားမှားတွေကို ညွှန်ကြားဆုံးမတဲ့ သာသနာမှာ ရဲရင့်သူ (ဝီရိယရှိသူ) တွေ

ဟာ ဆင်းရဲကြပြီး မရဲရင့်သူ (ဝီရိယမရှိသူ) တွေဟာ ချမ်းသာကြပါတယ်။ အပြစ်ကင်းတဲ့ တရားစစ် တရားမှန် တွေကို ညွှန်ကြားဆုံးမတဲ့ သာသနာမှာတော့ ရဲရင့်သူ (ဝီရိယရှိသူ) တွေဟာ ချမ်းသာကြပြီး၊ မရဲရင့်သူ (ဝီရိယမရှိသူ) တွေဟာ ဆင်းရဲကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမ သာသနာတော် ကတော့ ရဲရင့်သူ (ဝီရိယရှိသူ) တွေကို ကောင်းကျိုးချမ်းသာ တွေ အဆုံးစွန်အထိ ရရှိစေနိုင်တဲ့ သာသနာတော်မြတ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ရဲ့ အဆင့်မြင့်ဆုံး အသီးအပွင့် တွေဖြစ်တဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ဟာ ရဲရင့်သူ (ဝီရိယရှိသူ) တွေနဲ့သာ ထိုက်တန်တဲ့ သီးခြား ရတနာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ မရဲရင့်သူ (ဝီရိယမရှိသူ) တွေနဲ့ လားလားမှ မထိုက်တန်ပါဘူး။

ရဲရင့်သူ (ဝီရိယရှိသူ) တွေသာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပြီး၊ မရဲရင့်သူ (ဝီရိယမရှိသူ) တွေဟာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လုံးဝ မျက်မှောက်မပြုနိုင်ပါဘူး။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်ဟာ ရဲရင့်သူ တွေရဲ့ နေရာဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ရက်ရဲရင့်တစ်သက်မလဲနိုင်

ရဲရင့်မှုမရှိဘဲ

အနှစ်တစ်ရာ

အသက်ရှင်ရတာထက်

ရဲရင့်မှုအပြည့်နဲ့

တစ်ရက်တာ

အသက်ရှင်ရတာက

ပိုပြီးမြတ်ပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ မရဲရင့်သူတွေရဲ့ သွားရာလမ်းဟာ အသေလမ်းဖြစ်ပြီး၊ ရဲရင့်သူတွေရဲ့ သွားရာလမ်းက မသေလမ်းဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

..... ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ

လောကဓေးရာအနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ အ
သေလမ်းဆိုတာ ကျဆုံးမှု၊ ရှုံးနိမ့်မှု၊ အဆင်မပြေမှု၊ အောက်
တန်းကျမှု၊ ဆင်းရဲဒုက္ခထူပြောမှု . . . အစရှိတဲ့ ဆိုးကျိုး
တရားတွေပါပဲ။

မသေလမ်းဆိုတာကတော့ အောင်မြင်မှု၊ တိုး
တက်မှု၊ အဆင်ပြေမှု၊ အထက်တန်းကျမှု၊ ချမ်းသာသုခ
ပြည့်စုံမှု . . . အစရှိတဲ့ ကောင်းကျိုးတရားတွေပါပဲ။

ဓမ္မဓေးရာအနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ အသေ
လမ်းဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ညစ်နွမ်းမှု၊ အကုသိုလ်ထူပြောမှု၊
အပါယ်လေးပါး လားရောက်ရမှုနဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှာ
ကျင်လည်နေရမှုတွေပါပဲ။

မသေလမ်း ဆိုတာကတော့ စိတ်ဓာတ် ဖြူစင်မှု၊
ကုသိုလ်ပြည့်စုံမှု၊ လူနတ်သုဂတိ လားရောက်ရမှုနဲ့ သံသရာ
ဝဋ်ဆင်းရဲမှ အပြီးတိုင်လွတ်မြောက်ရမှုတွေပါပဲ။

အသေလွတ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကို မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်
ဉာဏ်နဲ့မှ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါတယ်။ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်
ဆိုတာကိုလည်း ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့မှ ရယူနိုင်ပါတယ်။ ဝိ-
ပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ဖို့အတွက်ကလည်း သတိပဋ္ဌာန်အလုပ်ကို
ရဲရင့်မှု (ဝီရိယ) အပြည့်နဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် . . .

ရဲရင့်မှုဟာ

အသေလွတ်ဖို့အတွက်

မရှိမဖြစ်လိုအပ်ပါတယ်။

ရဲရင့်မှုရှိပြီဆိုရင်တော့ ကြွမြောက်ထားတဲ့ ခြေလှမ်းကို မြေပြင်ပေါ်ပြန်အချ၊ ခြေထောက် အောက်မရောက်ခင် အချိန်ပိုင်းလေးမှာတောင် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ဆိုက်ရောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားနိုင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက သတိပဋ္ဌာန်တရား ပွားများအားထုတ်ရတာ မပျော်မွေ့တဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဆိပ်ပြင်းမြွေဆိုးထည့်ထားတဲ့ အိုးထဲ လက်နှိုက်ပြီး အကိုက်ခံပါတယ်။ မကိုက်တဲ့အတွက် အိုးထဲမှာ လက်ယမ်းပြီး မွေနှောက်ပါတယ်။ မကိုက်တဲ့အတွက် မြွေဆိုးပါးစပ်ထဲ လက်အတင်းထိုးထည့်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဘဝက မိမိရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရဟန်းတော်ကို မြွေဆိုးက ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် မကိုက်ပါဘူး။

တစ်နေ့တော့ သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ လည်ပင်းတင်ပြီး လည်ပင်းကို သင်တုန်းခားနဲ့ လှီးဖြတ်သတ်သေဖို့ ကြိုး

စားနေတုန်း ကိုယ့်သီလကိုယ် ဆင်ခြင်မိသွားပါတယ်။

ရဟန်းပြုတဲ့အချိန်ကစပြီး ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ မိမိရဲ့ သီလ အညစ်အကြေး ကင်းစင်နေတာကို တွေ့မြင်ရတော့ ရဟန်းတော်ရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်မှု ပီတိ တွေ တစ်ကိုယ်လုံးယုံ့နွံတဲ့အထိ တဖွားဖွား၊ တသိမ့်သိမ့် ဖြစ် လာပါတယ်။

အဲဒီပီတိကို ခွာပြီး ဝိပဿနာရှုပွားလိုက်တာ ချက် ချင်းဆိုသလိုပဲ ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ လည်မျိုကို သင် တုန်းဓားနဲ့ မဖြတ်ဖြစ်တော့ဘဲ ကိလေသာအားလုံးကို ဉာဏ် ဓားနဲ့ ဖြတ်လိုက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

လည်ဖြတ်သတ်သေဖို့အတွက် လည်မျိုပေါ် ဓား တင်ထားတဲ့ အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ . . . ရဟန္တာအဖြစ် တရားထူးရသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ရဟန်းတော်များ က မေးလျှောက်တဲ့အတွက် မြတ်စွာဘုရားရှင်က . . .

‘ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ချစ်သားတို့ . . . ၊

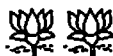
ရဲရင့်မှု ဝီရိယရှိသူအတွက် ကြွမြောက်ထားယဲ့ ခြေလှမ်း မြေပေါ်ပြန်အချ၊ ခြေထောက် အောက်မရောက် ခင်မှာပဲ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ဆိုက်ရောက်သွားပြီဆိုမှတော့
သေခြင်းတရားက အပြီးတိုင်လွတ်မြောက်သွားပြီပေါ့။

ဒါကြောင့် ရဲရင့်သူရဲ့ တစ်ရက်အသက်ရှင်ခြင်း
ဟာ မရဲရင့်သူရဲ့ တစ်သက်အသက်ရှင်ခြင်း (အနှစ်တစ်ရာ
အသက်ရှင်ခြင်း) ထက် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် မြတ်ရတာ
ပါပဲ။

မရဲရင့်သူရဲ့ တစ်ဘဝထက်
ရဲရင့်သူရဲ့ တစ်ခဏက
နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးနေလို့
အမြတ်ဆုံးပါပဲ . . . ။

အကြားမလပ်တဲ့ အသွားအရပ်

အချိန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင် ရာဇဂြိုဟ် မြို့၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူနေတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူနေတဲ့အချိန်မှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့နဲ့ မနီးမဝေး ယင်းတိုက်တောထဲက သုသာန်ထဲမှာလည်း ‘အရှင်သောဏ’ လို့ အမည်ရတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါး ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အားထုတ်ပြီး သီတင်းသုံးနေပါတယ်။

အရှင်သောဏ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အားထုတ်နေတာ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ အားထုတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အပြင်းအထန် အားထုတ်နေတာပါ။

ဘယ်လောက်အထိ အပြင်းအထန် အားထုတ်နေ သလဲဆိုရင် က္လရိယာပုတ်လေးပါးထဲက ထိုင်ခြင်းနဲ့လျောင်း ခြင်း က္လရိယာပုတ်နှစ်ပါးကို ပယ်ပြီး၊ သွားခြင်းနဲ့ ရပ်ခြင်း က္လရိယာပုတ်နှစ်ပါးနဲ့ပဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အားထုတ်နေ တယ်။

က္လရိယာပုတ်လေးပါးထဲမှာ အသက်သာဆုံး က္လ- ရိယာပုတ်နှစ်ပါးကို ပယ်ပြီး၊ အပင်ပန်းဆုံး က္လရိယာပုတ် နှစ်ပါးနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အားထုတ်နေတယ်။

သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်းလို့ က္လရိယာပုတ်(၄)ပါး ရှိတဲ့အထဲမှာ သွားခြင်း၊ က္လရိယာပုတ်ထက် ရပ်ခြင်း၊ က္လရိယာ ပုတ်က ပိုပြီး သက်သာတယ်၊ ရပ်ခြင်း၊ က္လရိယာပုတ်ထက် ထိုင်ခြင်း၊ က္လရိယာပုတ်က ပိုပြီး သက်သာတယ်၊ ထိုင်ခြင်း က္လ- ရိယာပုတ်ထက် လျောင်းခြင်း၊ က္လရိယာပုတ်က ပိုပြီး သက် သာတယ်။

‘သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း’ လို့ က္လရိယာပုတ်(၄)ပါး ရှိတဲ့အထဲမှာ အစဉ်အတိုင်း နောက်နောက် က္လရိယာပုတ်က ရှေ့ရှေ့ က္လရိယာပုတ်ထက် ပိုပိုပြီး သက်သာသွားတယ်။

က္လရိယာပုတ်(၄)ပါး ရှိတဲ့အထဲက အသက်သာဆုံး

ဖြစ်တဲ့ ထိုင်ခြင်းနဲ့ လျောင်းခြင်း ဣရိယာပုတ်(၂)ပါးကို လုံးဝ စွန့်ပယ်ပြီး၊ အပင်ပန်းဆုံးဖြစ်တဲ့ သွားခြင်းနဲ့ရပ်ခြင်း ဣရိယာပုတ်နှစ်ပါးနဲ့ပဲ အရှင်သောဏ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အားထုတ်နေပါတယ်။

ကိလေသာရန်သူတွေကို

မထိုင်မလျောင်းဘဲ

အပိုင်ထောင်းနေလိုက်ပုံများ . . .

ကြည်ညိုစရာကောင်းလိုက်တာ . . .။

သွားခြင်းနဲ့ရပ်ခြင်း ဣရိယာပုတ်(၂)ပါးနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အားထုတ်နေတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ သွားခြင်း ဣရိယာပုတ်နဲ့ စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းကို အဓိကအားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုမှတ်လိုက်ပြီဆိုရင်လည်း ရပ်ခြင်း ဣရိယာပုတ်က ပါသွားတော့တာပါပဲ။

စင်္ကြံလျှောက်လို့ စင်္ကြံလမ်းမဆုံးပြီဆိုရင် ချက်ချင်း မလှည့်လိုက်ရသေးဘူး။ စင်္ကြံဆုံးတဲ့နေရာမှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရသေးတယ်။

ရပ်ခါနီးမှာလည်း ‘ရပ်ချင်တယ်၊ ရပ်ချင်တယ်’လို့ ရပ်ချင်တဲ့စိတ်ကို ရှေးဦးစွာ မှတ်ရမှာပေါ့။

ရပ်နေတဲ့အခါမှာလည်း ရပ်ချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်
ဖြစ်တဲ့ ဝါယောဓာတ်က ထောက်ခံထားလို့ မတ်မတ်ထောင်
ထောင် ဖြစ်နေတဲ့သဘောလေးကို အာရုံစူးစိုက်ပြီးတော့
'ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်' လို့ သေသေချာချာ စူးစိုက်ရှုမှတ်ရ
မယ်။

အဲဒီလို 'ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်' လို့ (၁၀)ကြိမ်ထက်
မနည်း ရှုမှတ်ပြီးတော့မှ လှည့်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးကို စမှတ်
ရမယ်။

“လှည့်ချင်တယ်၊ လှည့်ချင်တယ်” လို့ လှည့်ချင်တဲ့
စိတ်ကလေးကို အနည်းဆုံး (၁၀)ကြိမ်လောက် မှတ်ပြီး
တော့မှ . . .

လှည့်ချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ဝါယောဓာတ်
ကြောင့် လှည့်ပတ်ပြီး တွန်းကန်သွားတဲ့သဘောကို တဖြည်း
ဖြည်း အာရုံစူးစိုက်ပြီး 'လှည့်တယ်၊ လှည့်တယ်' လို့ သေ
သေချာချာ စူးစိုက်ရှုမှတ်ရမယ်။

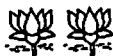
လှည့်တဲ့အမူအရာလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ်မှတ်ပြီး
မိမိလာခဲ့ရာလမ်းဘက်ကို မျက်နှာမူမိပြီဆိုတော့လည်း ချက်
ချင်း မလျှောက်ရသေးဘူး။

ရပ်နေတဲ့ အမူအရာလေးကိုပဲ အာရုံစူးစိုက်ပြီး

‘ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်’ လို့ ရှုမှတ်နေရဦးမယ်။

အနည်းဆုံး(၁၀)ကြိမ်လောက် ရှုမှတ်ပြီးတော့မှ ‘ကြွချင်တယ်၊ လှမ်းချင်တယ်’ စသည်ဖြင့် ‘ချင်စိတ်’ ကို အရင်ဆုံး မှတ်ပြီးတော့မှ လျှောက်နေကျအချက်အတိုင်းပဲ ‘ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်’ စသည်အားဖြင့် စကြို အမှတ်ကို ဆက်မှတ်သွားရမယ်။

ဒါ့ကြောင့် သွားခြင်းဣရိယာပုတ်နဲ့ စကြိုကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ကို အားထုတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရပ်ခြင်း ဣရိယာ ပုတ်က အလိုအလျောက် ပါဝင်သွားပါတယ်။

စကြိုလမ်းမှအတွေးမှတ်တိုင်များ

စကြိုလမ်းဆုံးခါနီး လှည့်ခါမှ ရပ်တဲ့ က္လရိယာပုတ် ပါတာ မဟုတ်သေးဘူး။ စကြိုလျှောက်ရင်းနဲ့လည်း ရပ်တဲ့ က္လရိယာပုတ်က ပါသွားသေးတယ်။

ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးမှာပါသလဲဆိုတော့ အတွေးတွေက ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့ မရအောင် လွှမ်းမိုးလာတဲ့အခါမျိုးမှာ ရပ်ခြင်းက္လရိယာပုတ်လည်း ပါဝင်သွားတယ်။

သာမန်အတွေးလေးတွေ၊ သာမန်လွင့်စိတ်ကလေးတွေဆိုရင်တော့ စကြိုလျှောက်ရင်းနဲ့ပဲ စကြိုအလျှောက်မပျက် ထွက်နေ၊ လွင့်နေတဲ့စိတ်ကလေးကို ရှုမှတ်လို့ရပါ

တယ်။

‘တွေးတယ်၊ တွေးတယ်’၊ ‘စဉ်းစားတယ်၊ စဉ်းစား
တယ်’ စသည်အားဖြင့် အဲဒီတွေးစိတ်၊ လွင့်စိတ်ကလေး
တွေကို သေချာစူးစိုက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ရမယ်။

တော်ရုံတန်ရုံ တွေးစိတ်၊ လွင့်စိတ်ဆိုရင်တော့
စိတ်ကို ရှုမှတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ခဏချင်းမှာပဲ ပြေပျောက်
သွားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ‘ဆိုယံ့စကြီအတိုင်း ဆက်ပြီး
လျှောက်နေရုံပါပဲ။’

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ထွက်စိတ်၊ လွင့်စိတ်ကို မှတ်နေ
လျက်သားနဲ့ စကြီလျှောက်နေရင်း အဲဒီအတွေးတွေကို
လည်း ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ စကြီပေါ်မှာ
ဘယ်လိုမှ စိတ်က မရောက်တော့ဘူး။ အတွေးတွေက မိမိ
စိတ်ကို အလွန်အကဲ လွှမ်းမိုးလာတယ်။

အဲဒီအခါမျိုးမှာ စကြီလျှောက်တဲ့အလုပ်ကို ခဏ
လေးရပ်ပြီး၊ အဲဒီအတွေးတွေ လွှမ်းမိုးနေတဲ့ နေရာမှာပဲ၊
စကြီရဲ့ တစ်ဝက်၊ စကြီရဲ့ တစ်နေရာ၊ စကြီလျှောက်နေတဲ့
လမ်းခရီးအတွင်းမှာပဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီးတော့ အဲဒီတွေး
စိတ်၊ လွင့်စိတ်ကို သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်ရ
မယ်။

စိတ်ကိုမရှုမှတ်ဘဲတော့ မထားရဘူး။

တချို့က စိတ်ကိုရှုမှတ်ရမှာ ဝန်လေးတယ်၊ မမှတ်
ချင်ဘူး။ ‘ရှုပ်တာပဲ’ ဆိုပြီးတော့ စိတ်ကိုမမှတ်ဘဲ ပစ်ထား
တတ်ကြတယ်။

စင်္ကြံလျှောက်ရင်းနဲ့ အတွေးတွေ ဝင်လာပြီဆိုရင်
အဲဒီအတွေးတွေကို မရှုမှတ်ဘဲ အဲဒီအတွေးတွေနဲ့ နပန်းလုံး၊
စိတ်ကို အတွေးကနေ အတင်းခွာပြီး ကိုယ့်ရဲ့ စင်္ကြံမှာ
အတင်း ပို့လွှတ်နေတတ်ကြတယ်။

အဲဒီလိုဆိုရင် သမာဓိလည်း မရ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်
လည်း မတက်ဘဲ၊ ခရီးမရောက် ဖြစ်တတ်တယ်။

ဒီတော့ စင်္ကြံလျှောက်နေရင်း အတွေးတွေ အလွန်
အမင်း လွမ်းမိုးလာပြီဆိုရင် လျှောက်နေရင်းကနေ ရောက်
တဲ့နေရာမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီးတော့ အဲဒီအတွေးတွေကို နိုင်
နိုင်နင်းနင်း ရှုမှတ်ပေးရမယ်။ အတွေးသဘောသိပြီး၊ အ
တွေးသဘော ပြတ်သွားတဲ့အထိ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်ပေးရ
မယ်။

စိတ်ရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကို သိသွားပြီ၊ ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင်ကြီး သိသွားပြီ၊ စိတ်ရဲ့ အတွေးအလျဉ်တွေကလည်း
ပြတ်တောက်သွားပြီဆိုတော့မှ ရပ်နေရာကနေ ‘ကြွချင်

တယ်' ကစမှတ်ပြီးတော့ ဆက်ပြီး စင်္ကြံလျှောက်သွားရမယ်။

ဒီတော့ သွားခြင်းကုန်ရိယာပုတ်နဲ့ စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုမှတ်တဲ့နေရာမှာ စင်္ကြံဆုံးတဲ့နေရာမှာလည်း ရပ်ခြင်း ကုန်ရိယာပုတ် ပါသွားတယ်။ စင်္ကြံလျှောက်ရင်းနဲ့လည်း အတွေးတွေက အလွန်အမင်း လွှမ်းမိုးလာတဲ့အခါမှာ ရပ် ခြင်းကုန်ရိယာပုတ် ပါဝင်သွားတယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် အရှင်သောဏဟာ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်းကုန်ရိယာပုတ်နှစ်ပါးနဲ့ စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းကို အဓိက ထားပြီး ရှုမှတ်ပွားများနေပါတယ်။

သမာဓိရလွယ်၊ အပျက်မြင်လွယ်သော စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်း

တချို့က ‘စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ ထိုင်ချိန်မှာ ဖြစ်တဲ့ ညောင်းညာကိုက်ခဲမှုတွေကို ဖြေဖျောက်ရုံပဲ၊ အညောင်းပြေ ရုံသက်သက် လျှောက်တာပဲ’ လို့ ယူဆတတ်ကြတယ်။

စင်္ကြံကို အလေးအနက်ထားရမှန်း မသိကြသလို အလေးအနက်လည်း မထားတတ်ကြဘူး။

စိတ်ထဲမှာကိုက် အလေးအနက် မထားကြတော့ လက်တွေ့မှာလည်းပဲ စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းကို သိပ်ပြီး မရှုမှတ်ဖြစ် ကြဘူး။

ယောဂီများကို တရားစစ်ကြည့်ပြီဆိုရင် ‘စင်္ကြံ ဘယ်လောက်လျှောက်သလဲ’ . . . ‘ငါးမိနစ်လျှောက်ပါတယ်။

ဆယ်မိနစ် လျှောက်ပါတယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ် လျှောက်ပါတယ်။’ ဒီလိုပဲ ဖြေကြတာများတယ်။ နာရီဝက်ဆိုတာ အလွန်ဆုံးပဲ။ တစ်နာရီပြည့်အောင် စင်္ကြံလျှောက်တဲ့ ယောဂီဟာ အင်မတန် ရှားတယ်။

‘စင်္ကြံလျှောက်နေတာဟာ အညောင်းပြေရုံ သက်သက်ပါပဲ။ စင်္ကြံလျှောက်နေရင်းနဲ့ ဘာတရားထူးမှလည်း မရနိုင်ပါဘူး၊ ဘာဝိပဿနာဉာဏ်မှလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’ လို့ ယူဆဟန်တူပါတယ်။

အမှန်ကတော့ စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ အရှုခံအာရုံ ထင်ရှားတဲ့အတွက်ကြောင့် ပိုပြီးသမာဓိရလွယ်တယ်။

ခြေထောက်ရဲ့ ကြွတဲ့အနေနဲ့ ရွှေ့သွားတဲ့သဘော၊ လှမ်းတဲ့အနေနဲ့ ရွှေ့သွားတဲ့သဘော၊ ချတဲ့အနေနဲ့ ရွှေ့သွားတဲ့သဘော၊ အဲဒီလို ကြွရွှေ့၊ လှမ်းရွှေ့၊ ချရွှေ့ သဘောလေးတွေဟာ အင်မတန်ထင်ရှားတယ်။

အရှုခံအာရုံ သဘောတရားလေးတွေ အင်မတန် ထင်ရှားတဲ့အတွက်ကြောင့် စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းရှုရတာဟာ ပိုပြီးတော့ သမာဓိရလွယ်တယ်။ စင်္ကြံလျှောက်ခြင်းကြောင့်ရတဲ့ သမာဓိဟာ ပိုပြီးတော့လည်း ခိုင်မြဲတယ်။

စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ ပိုပြီးတော့လည်း ‘အပျက်’ ကို

မြင်လွယ်တယ်။ ထိုင်နေရင်းနဲ့ အပျက်ကို မြင်အောင် ရှုဖို့ ဆိုရင် ယောဂီများ အတော်ခက်ကြတယ်။

တချို့ယောဂီများကို တရားစစ်တဲ့အခါ 'အပျက်ကို စိတ်ညွတ်ထားပါ' လို့ ဆိုလိုက်ရင် 'ဘယ်လိုညွတ်ရမှာလဲ' လို့ ပြန်မေးလေ့ရှိတယ်။ အပျက်ကို စိတ်မညွတ်တတ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် တချို့ဆို မျက်ရည်များတောင်ကျပြီး ငိုကြ တယ်။ အပျက်ကို စိတ်က မညွတ်တတ်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြ တယ်။

ထိုင်နေတဲ့အချိန်မှာ အပျက်ကို မြင်အောင်ရှုဖို့က အတော်လေး ခက်တယ်။ အင်မတန် ဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှ အပျက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ သိမြင်နိုင်တယ်။

စင်္ကြံကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အပျက်သဘော အင်မတန် ထင်ရှားတယ်။ ဆိုနေတဲ့ စိတ်အဆိုကိုက 'ကြွ တယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်' မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဆိုနေ တဲ့စကားလုံးလေးတွေကိုက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းပြောင်း နေတယ်။

ပြောင်းနေတယ် ဆိုတာ အမှန်ကတော့ ပျက်နေ တာပါပဲ။ စိတ်အဆိုစကားလုံးလေးတွေ ပြောင်းနေ၊ ပျက် နေတာနဲ့အမျှ အဲဒီအဆိုလေးတွေ၊ အဲဒီစကားလုံးလေးတွေ

ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေတဲ့ သဘောလေးတွေဟာလည်း ပြောင်းနေ၊ ပျက်နေတာပါပဲ။

‘ကြွတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေ့လျားမှုသဘောသည် လှမ်းတဲ့အချိန်မှာ မရှိ၊ လှမ်းတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေ့လျားမှုသဘောသည် ချတဲ့အချိန်မှာ မရှိ၊ ချတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေ့လျားမှုသဘောကလည်း နောက်ထပ်ကြွတဲ့ အချိန်မှာ မရှိ’ စသည်အားဖြင့် သေသေချာချာ သမာဓိ စူးစိုက်ပြီး ဉာဏ်လေးနဲ့ သက်ဝင်ရှုမယ်ဆိုရင် စင်္ကြံကမ္မ-ဌာန်းဟာ အပျက်ကိုလည်း ပိုပြီး မြင်လွယ်ပါတယ်။

အဲဒီလို သမာဓိရလွယ်ခြင်း၊ အပျက်မြင်လွယ်ခြင်း ဆိုတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အတွက် စင်္ကြံကမ္မ-ဌာန်းကို အလေးအနက်ထားပြီး ရှုမှတ်ကြစေချင်ပါတယ်။

တချို့က ‘ထိုင်နေတုန်းမှာပဲ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီး မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုရ၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရလိမ့်မယ်’ လို့ ထင်နေကြတယ်။

‘မဂ်ဉာဏ်၊ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုတာ ထိုင်နေတုန်းမှာပဲ ဖြစ်တယ်၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး ထိုင်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ဖြစ်တယ်’ လို့ ယူဆနေတတ်ကြတယ်။ အများစုက အဲဒီလိုပဲ ယူဆနေ ကြပါတယ်။

တကယ်တော့ စင်္ကြံအမှတ်လေးနဲ့ စင်္ကြံလျှောက်
နေရင်းနဲ့လည်းပဲ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ဆိုက်ရောက်ပြီး
တော့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်တာပါပဲ။ စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်း
ရှုရင်းနဲ့၊ စင်္ကြံလျှောက်နေရင်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု
သွားတဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ လက်
ထက်မှာရော၊ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးတဲ့နောက်
ယခုအချိန်တိုင်အောင်ရော မရေမတွက်နိုင်အောင် မြောက်
မြားစွာ ရှိပါတယ်။

စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက် ပေါက်
ရောက်ပြီးတော့ ခန္ဓာဇာတ်၊ ဘဝဇာတ် အမြစ်ပြတ် ချုပ်
ငြိမ်းသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များ
ပြားလှပါတယ်။

ဒါကြောင့် စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းကို အလေးအနက်ထား
ပြီး ရှုမှတ်ကြဖို့ ဦးဇင်းတို့က တိုက်တွန်းပါရစေ။

ဝီရိယနှင့်နေ့မှဘုရားသားတော်အစစ်

အရှင်သောဏဟာ ထိုင်ခြင်းနှင့် လျောင်းခြင်း က္လ-
ရိယာပုတ်(၂)ပါးကို လုံးဝပယ်ပြီးတော့ သွားခြင်းနှင့် ရပ်ခြင်း
က္လရိယာပုတ်(၂)ပါးနှင့် စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာ ဦးစားပေး ရှု
မှတ်ရင်း ရာဇဂြိုဟ်မြို့နှင့် မနီးမဝေး ယင်းတိုက်တောကြီးထဲ
က သုသာန်ထဲမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အပြင်းအထန် အား
ထုတ်နေတယ်။

အရှင်သောဏ သီတင်းသုံးနေပုံကို ပါဠိတော်မှာ
'အာရဒ္ဓဝီရိယော ဝိဟရတိ' လို့ ပြဆိုထားပါတယ်။

'အာရဒ္ဓဝီရိယော ဝိဟရတိ' ဆိုတာ 'ကမ္မဋ္ဌာန်း
အလုပ်ကို ဝီရိယပြင်းထန်စွာ အားထုတ်ပြီးတော့ သီတင်း

သုံးနေတယ်' လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

'ဝိဟရတိ' ကို 'သီတင်းသုံးတယ်' လို့ အနက်ပေး တာကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်က ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ပါ။ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လို့ 'ဝိဟရတိ = သီတင်းသုံး၏' လို့ အနက်ပေးရတယ်။

အမှန်ကတော့ 'ဝိဟရတိ' ပုဒ်ရဲ့အနက် အဓိ- ပွယ်က 'နေ၏' တဲ့။ ဝိဟရတိ = နေ၏။

နေခြင်းဆိုတဲ့အထဲမှာ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင် ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း က္ကရိယာပုတ်လေးပါးလုံး ပါဝင်ပါတယ်။

အရှင်သောဏ ဘယ်မှာနေလဲ။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ရဲ့ အနီး ယင်းတိုက်တောထဲက သုသာန်ထဲမှာ နေတယ်။ ဒါ ဝိဟရတိပေါ့။

ဒီကနေ့ တရားနာပရိသတ်များရော ဘယ်မှာနေ ကြသလဲ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ နေကြတယ်။ ဒါလည်း ဝိဟရတိ ပေါ့။ အားထုတ်နေဆဲ ယောဂီများဆိုရင်လည်း ဘယ်မှာ နေကြသလဲ၊ ရိပ်သာမှာ နေကြတယ်။ ဒါလည်း ဝိဟရတိ ပေါ့။

တရားနာပရိသတ်များ တစ်ဦးချင်း တစ်ဦးချင်း ဆီမှာလည်း ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ် ဝိဟရတိလေးတွေ ကိုယ်စီရှိ

ကြတယ်။

‘ဝိဟရတိ - နေ၏’ လို့ ဆိုတဲ့နေရာမှာ၊ ဣရိယာ ပုတ်လေးပါးနဲ့ ဝိဟရတိလုပ်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်လို ဝိဟရတိ လုပ်ရမှာလဲဆိုတော့

ဘဂဝတော သာဝကာ

အာရဒ္ဓဝိရိယာ ဝိဟရန္တိ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်သား သာဝကမှန်ရင် ဝိရိယ အပြင်းအထန်အားထုတ်ပြီးတော့ နေကြစမြဲဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားတပည့်မှန်သမျှ အာရဒ္ဓဝိရိယနဲ့ နေကြပါတယ်။

‘အာရဒ္ဓဝိရိယ - အားထုတ်အပ်သော ဝိရိယရှိသည်’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဝိရိယကလည်း သာမန်ဝိရိယ၊ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ ဝိရိယမျိုး မဟုတ်ဘူး။

အပြင်းအထန်အားထုတ်တဲ့ ဝိရိယ၊ အလွန်အကဲအားထုတ်တဲ့ ဝိရိယ၊ တကယ့်ကိုအားထုတ်တဲ့ ဝိရိယ၊ အပီအပြင် အားထုတ်တဲ့ ဝိရိယမျိုး ဖြစ်ရမယ်။

ဘုရားသားတော်၊ ဘုရားသမီးတော်မှန်ရင် ဘယ်နေရာမှာပဲ နေနေ၊ ဘယ်အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စွဲစွဲမြဲမြဲ အားထုတ်တဲ့ ဝိရိယနဲ့ပဲ နေရမယ်။

ဝီရိယဆိုတာရဲရင့်ခြင်း

ဝီရိယကြီးမားစွာနဲ့ နေရမယ်ဆိုတော့ ဝီရိယဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို စိစစ်ကြည့်ကြရအောင်။

‘ဝီရိယ၊ ဝီရိယ’ ဆိုပြီးတော့ မြန်မာစကားလုံး အနေနဲ့ သုံးနေကြတယ်။ အမှန်ကတော့ ဝီရိယဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ မြန်မာစကား မဟုတ်ပါဘူး။ ပါဠိစကားသာ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှာ ပါဠိစကားလုံးကို မြန်မာမပြန်ဘဲ တိုက်ရိုက်အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

‘ဝီရိယ’ ကို ‘လုံ့လ’ လို့ဘာသာပြန်ပြီးတော့ ‘လုံ့လ ဝီရိယနည်းတယ်’၊ ‘လုံ့လဝီရိယကြီးတယ်’ စသည်အားဖြင့် ပြောတတ်ကြတယ်။

ဝီရိယကိုပဲ 'ကြိုးစားအားထုတ်မှု' လို့ ဘာသာပြန် ပြီးတော့ 'ကြိုးစားအားထုတ်မှုရှိတယ်'၊ 'ကြိုးစားအားထုတ် မှု မရှိဘူး' စသည်အားဖြင့် ဒီလိုလည်း ပြောတတ်ကြတယ်။

'လုံ့လ' ဆိုတဲ့ ဘာသာပြန်ချက်ရော၊ 'ကြိုးစား အားထုတ်မှု' ဆိုတဲ့ ဘာသာပြန်ချက်ပါ ဝီရိယ ဆိုတဲ့ စကား လုံးက တိုက်ရိုက်ထွက်လာတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ပါ ဘူး။

ဝီရိယဆိုတဲ့ စကားလုံးက တိုက်ရိုက်ထွက်လာတဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ 'ဝီရာနံ ဘာဝေါ ဝီရိယံ' လို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း 'ရဲရင့်ခြင်း' ကို ဝီရိယလို့ခေါ်တယ်။

ရဲရင့်သူတို့၏ဖြစ်ကြောင်း၊ ရဲရင့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ဝီရိယလို့ ခေါ်တယ်။

လူဟာ ဝီရိယရှိမှ ရဲရင့်တယ်၊ ဝီရိယမရှိရင် မရဲရင့် ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် . . .

ဝီရိယဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်း။

ဘာကို ရဲရင့်တာလဲ . . .

မိမိလုပ်နေတဲ့ ပဓာနအလုပ်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အကြောင်းတရားတွေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်တဲ့သဘောကို 'ဝီရိယ' လို့ခေါ်ရတယ်။

ရဲရင့်ခြင်း၏အဓိပ္ပာယ်

အရမ်းပူနေတယ်။

ပူလွန်းလို့ဆိုပြီး ပဓာနအလုပ်ကို မလုပ်ဘူးဆိုရင် အဲဒါဟာ ပူခြင်းသဘောကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့သဘောပဲ။ ဒါကို 'ဝီရိယ မရှိဘူး' လို့ ခေါ်ရတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ ပူပူ ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာနအလုပ်ကို အပျက်မခံဘဲ လုပ်တယ်၊ အားထုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ပူခြင်း သဘောကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့အတွက်ကြောင့် 'ဝီရိယ ရှိတယ်' လို့ ခေါ်ရတယ်။

အရမ်းအေးနေတယ်။

အေးလွန်းလို့ဆိုပြီး ပဓာနအလုပ်ကို မလုပ်ဘူးဆို

ရင် အဲဒါဟာ အေးခြင်းသဘောကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့သဘော
ပဲ။ ဒါကို 'ဝီရိယ မရှိဘူး' လို့ ခေါ်ရတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ အေးအေး . . . ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာန
အလုပ်ကို အပျက်မခံဘဲ လုပ်တယ်။ အားထုတ်တယ်ဆိုရင်
တော့ အေးခြင်းသဘောကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့အတွက်
ကြောင့် 'ဝီရိယရှိတယ်' လို့ ခေါ်ရတယ်။

ဗိုက်အရမ်းဆာနေတယ်။

ဆာလွန်းလို့ဆိုပြီး ပဓာနအလုပ်ကို မလုပ်ဘူးဆို
ရင် အဲဒါဟာ ဆာခြင်းသဘောကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့သဘော
ပဲ။ ဒါကို 'ဝီရိယ မရှိဘူး' လို့ ခေါ်ရတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲဆာဆာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာနအလုပ်ကို
အပျက်မခံဘဲ လုပ်တယ်။ အားထုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ဆာ
ခြင်းသဘောကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့အတွက်ကြောင့် 'ဝီရိယ
ရှိတယ်' လို့ ခေါ်ရတယ်။

ဗိုက်အရမ်းတင်းနေတယ်။

ဗိုက်အရမ်းတင်းလွန်းလို့ . . . ဆိုပြီးတော့ ပဓာန
အလုပ်ကို မလုပ်ဘူးဆိုရင် ဗိုက်ပြည့်၊ ဗိုက်တင်းခြင်းသဘော
ကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့ သဘောပဲ။ ဒါကို ဝီရိယမရှိဘူးလို့ ခေါ်ရ
တယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ ဗိုက်တင်းတင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာန အလုပ်ကို အပျက်မခံဘဲ လုပ်တယ်၊ အားထုတ်တယ်ဆိုရင် တော့ ဗိုက်တင်းခြင်းသဘောကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ အ တွက်ကြောင့် 'ဝီရိယရှိတယ်' လို့ ခေါ်ရတယ်။

သိပ်စောလွန်းနေတယ်။

စောလွန်းလို့ဆိုပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာနအလုပ်ကို မလုပ် ဘူးဆိုရင် စောခြင်းသဘောကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒါကို 'ဝီရိယ မရှိဘူး' လို့ ခေါ်ရတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ စောစော၊ စောချင်သလောက် စောပါစေ၊ 'စောလေ၊ အလုပ်တွင်လေပဲ' ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့် ရဲ့ ပဓာနအလုပ်ကို လုပ်တယ်၊ အားထုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ စောခြင်းသဘောကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့အတွက်ကြောင့် 'ဝီရိယရှိတယ်' လို့ ခေါ်ရတယ်။

သိပ်မိုးချုပ်သွားပြန်ပြီ။

မိုးချုပ်သွားလို့ဆိုပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာနအလုပ်ကို မလုပ်ဘူးဆိုရင် မိုးချုပ်တဲ့သဘောကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့ သ ဘောပဲ။ ဒါကို 'ဝီရိယ မရှိဘူး' လို့ ခေါ်ရတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ မိုးချုပ်ချုပ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာန အ လုပ်ကို အပျက်မခံဘဲ လုပ်တယ်၊ အားထုတ်တယ်ဆိုရင်

တော့ မိုးချုပ်ခြင်းသဘောကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့အတွက်
ကြောင့် ‘ဝီရိယရှိတယ်’ လို့ ခေါ်ရတယ်။

ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မလိုသူတွေက
ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။ ရှုတ်ချကြတယ်။ အပြစ်ပြောကြတယ်။

‘ကဲ့ရဲ့ကြလို့’ ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာနအလုပ်ကို
မလုပ်တော့ဘူးဆိုရင် ကဲ့ရဲ့ခြင်းသဘောကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့
အတွက်ကြောင့် ‘ဝီရိယ မရှိဘူး’ လို့ ခေါ်ရတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ ကဲ့ရဲ့ကဲ့ရဲ့၊ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် ပဓာ
နအလုပ်ကို အပျက်မခံဘဲ လုပ်မြဲလုပ်နေတယ်ဆိုရင်တော့
ကဲ့ရဲ့ခြင်းသဘောကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့အတွက်ကြောင့်
‘ဝီရိယရှိတယ်’ လို့ ခေါ်ရတယ်။

ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိုသူတွေက
ချီးမွမ်းကြတယ်။ ကောင်းချီးပေးကြတယ်။ ဂုဏ်ပြုစကား
တွေ ပြောကြတယ်။ ချီးမွမ်းစကားတွေ၊ ဂုဏ်ပြုစကားတွေ
မှာ နစ်မျောပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာနအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူးဆို
ရင် ချီးမွမ်းခြင်းသဘောကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့အတွက်ကြောင့်
‘ဝီရိယ မရှိဘူး’ လို့ ခေါ်ရတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ ချီးမွမ်းချီးမွမ်း၊ ချီးမွမ်းစကားတွေ၊
ဂုဏ်ပြုစကားတွေကြားမှာ နစ်မျောမနေဘဲ ကိုယ်လုပ်ရ

မယ့် ပဓာနအလုပ်ကို အပျက်မခံ၊ ပုံမှန်လုပ်မြဲလုပ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ ချီးမွမ်းခြင်းသဘောကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ အတွက်ကြောင့် 'ဝီရိယရှိတယ်' လို့ ခေါ်ရတယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် မိမိရဲ့ ပဓာနအလုပ်နဲ့ ဆန့်ကျင် တဲ့ အကြောင်းတရားတွေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သဘော၊ ရင်ဆိုင်ပြီးတော့ မိမိရဲ့ ပဓာနအလုပ်ကို နောက်မဆုတ်ဘဲ အားထုတ်တဲ့သဘောကို 'ဝီရိယ' လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဝီရိယ ဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်းပါ။

ရဲရင့်ခြင်းကို ဝီရိယ လို့ခေါ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်ကို ဒီကနေ့ တရားနာပရိသတ်များ ပိုင်ပိုင်ကြီး မှတ်သွားကြပါ။

ရဲရင့်သူတို့၏နှလုံးသွင်း

ရဲရင့်ခြင်းသဘော လို့ ခေါ်တဲ့ ဝီရိယဓာတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် စိတ်ထားတဲ့နည်း (တစ်နည်းပြော တော့) ဝီရိယဓာတ် ထုတ်လုပ်တဲ့နည်း (၈)မျိုးရှိပါတယ်။

အလုပ်လုပ်စရာ ကိစ္စအသစ်တစ်ခု ပေါ်လာပြီ။
ကြားဖြတ်လုပ်စရာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာပြီ။

အဲဒီအခါမှာ 'ငါ့မှာတော့ ကြားဖြတ်အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုပေါ်လာပြီ။ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ရင်တော့ ငါ့ရဲ့ ပဓာန အလုပ် လစ်ဟင်းသွားတော့မှာပဲ၊ အခုကတည်းက ဝီရိယကို တိုးပြီးတော့ အားထုတ်ထားမှတော်မယ်' လို့ နှလုံးသွင်းပြီး တော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပြီး ပဓာနအလုပ်ကို

အားထုတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်တယ်။

ကြားဖြတ်အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်ပြီးသွားပြီ။

အဲဒီအခါမှာ 'ငါ့မှာ ကြားဖြတ်အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်လိုက်ရလို့ ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာနအလုပ်တွေ လစ်ဟင်းသွားပြီ။ အခု ဝီရိယကို တိုးပြီးတော့ အားထုတ်မှ တော်မယ်' လို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ မိမိရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပြီး ပဓာနအလုပ်ကို အားထုတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်တယ်။

ခရီးသွားစရာကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာပြီ။

အဲဒီအခါမှာ 'ငါ့မှာတော့ ခရီးသွားစရာကိစ္စတစ်ခု ရှိလာပြီ။ ခရီးသွားရရင်တော့ ငါ့ရဲ့ ပဓာနအလုပ်တွေ ပျက်ပြားသွားတော့မှာပဲ။ ခုကတည်းက ဝီရိယကို တိုးပြီး အားထုတ်ထားမှ တော်မယ်' လို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ မိမိရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပြီး ပဓာနအလုပ်ကို အားထုတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်တယ်။

ခရီးသွားရာက ပြန်လာပြီ။

အဲဒီအခါမှာ 'ငါ့မှာ ခရီးသွားခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ ပဓာနအလုပ်တွေ လစ်ဟင်းသွားပြီ။ အခုပဲ ဝီရိယတိုးပြီး အားထုတ်မှ တော်မယ်' ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပြီး ပဓာနအလုပ်ကို အားထုတ်တယ်။

အလုပ်လုပ်တယ်။

အနာရောဂါလေးတစ်ခု စပြီး ဖြစ်လာပြီ။ ဖျားနာ
စ ပြုလာပြီ။

အဲဒီအခါမှာ 'ဪ ငါ့မှာတော့ အနာရောဂါ
တော့ စဖြစ်လာပြီ၊ ဒီအနာရောဂါ ဒီထက်ဆိုးရွားသွားရင်
တော့ ငါ့ရဲ့ ပဓာနအလုပ် အားထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့
ဘူး။ အနာရောဂါ ပိုဆိုးမလာခင်ကတည်းက ဝီရိယ တိုးပြီး
တော့ အားထုတ်ထားမှ တော်မယ်' လို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့
ကိုယ့်ရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပြီး ပဓာနအလုပ်ကို အား
ထုတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်တယ်။

အနာရောဂါပျောက်ကင်းလို့ ကျန်းမာစပြုနေပြီ။

အဲဒီအခါမှာ 'ငါ့မှာ အနာရောဂါဖြစ်ခဲ့စဉ်တုန်းက
ပဓာနအလုပ်တွေ လစ်ဟင်းခဲ့ရတယ်။ အခု ဝီရိယကို တိုး
ပြီးတော့ အားထုတ်မှ တော်မယ်' လို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့
ကိုယ့်ရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပြီး ပဓာနအလုပ်ကို အား
ထုတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်တယ်။

အစာအာဟာရ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အလိုရှိသလောက်
ရနေပြီ။

အဲဒီအခါမှာ 'ငါ့မှာတော့ ခုအချိန်မှာ အစာအာ

ဟာရ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရနေပြီ။ အခုလို ဘောဇနသပ္ပာယ ဖြစ်နေတုန်း (အစာအာဟာရ မျှတမှုရှိနေတုန်း) ဝီရိယတိုး ပြီးတော့ အားထုတ်ထားမှ တော်မယ်' လို့ နှလုံးသွင်းပြီး တော့ မိမိရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပြီး ပဓာနအလုပ်ကို အားထုတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်တယ်။

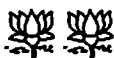
အစာအာဟာရ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အလိုရှိသလောက် မရဘူး။ ရှားပါးချို့တဲ့နေပြီ။

အဲဒီအခါမှာ 'ငါ့မှာတော့ အစာအာဟာရ နည်း ပါး ချို့တဲ့နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အထိုက်အလျောက် မျှတမှုရှိသေး တဲ့အတွက် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေတယ်။ ဒီထက် အခြေ အနေဆိုးလာရင် ခက်လိမ့်မယ်။ ခုကတည်းက ဝီရိယ တိုးပြီး တော့ အားထုတ်ထားမှ တော်မယ်' လို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ မိမိရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပြီး ပဓာနအလုပ်ကို အား ထုတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်တယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် အကြောင်းတရား(၈)မျိုးကို အခြေ ခံပြီးတော့ မိမိရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကို မြှင့်တင်ရတယ်။

ရဲရင့်စိတ်ထားရှိတဲ့
ဝီရိယပိုင်ရှင်တိုင်းဟာ
ကြုံလာသမျှ အခြေအနေတိုင်းကို

အလုပ်တစ်ခုခု
တွင်ကျယ်အောင် လုပ်ဖြစ်ဖို့ပဲ
နှလုံးသွင်းလေ့ရှိကြပါတယ်။
နှလုံးသွင်းတဲ့အတိုင်းလည်း
အရာထင်အောင်
အလုပ်လုပ်ကြပါတယ်။

စိတ်ထားတတ်မှ ရဲရင့်သည်

အဲဒီအကြောင်းတရားရှစ်ပါးသည်ပင်လျှင် ‘ယော နိသော မနသိကာရ’ မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဓာတ်ခံညံ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်တော့ ပျင်းရိခြင်းရဲ့ အ ကြောင်းတရားတွေ ဖြစ်သွားတယ်။

အလုပ်လုပ်စရာ ကိစ္စရှိတော့လည်း ‘ငါ့မှာ လုပ်စ ရာ ရှိသေးတယ်၊ မအားသေးဘူး၊ အားမထုတ်သေးဘူး’ ဆိုပြီးတော့ ပဓာနအလုပ်ကို အားမထုတ်ဘူး။ ကြားဖြတ် အလုပ်ကိစ္စ လုပ်စရာရှိတာကို အကြောင်းပြပြီး . . . ဝီရိယ ဓာတ်ကို လျော့ချပစ်တယ်။

အလုပ်လုပ်ပြီးသွားပြန်တော့လည်း ‘ငါ့မှာ အလုပ်

လုပ်လိုက်ရလို့ ပင်ပန်းသွားပြီ၊ နားလိုက်ဦးမယ်၊ အားမထုတ်
သေးဘူး’ ဆိုပြီးတော့ ပဓာနအလုပ်ကို အားမထုတ်ဘူး။

ကြားဖြတ်အလုပ်ကိစ္စ လုပ်ပြီးသွားတာကို အ
ကြောင်းပြပြီး ဝီရိယဓာတ်ကို လျော့ချပစ်တယ်။

ခရီးသွားစရာရှိတော့လည်း ‘ငါ့မှာ ခရီးသွားဖို့
အတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိသေးတယ်။ မအားသေးဘူး။ အား
မထုတ်သေးဘူး’ ဆိုပြီးတော့ ပဓာနအလုပ်ကို ရပ်ထားလိုက်
တယ်။ ခရီးသွားစရာရှိတာကို အကြောင်းပြပြီး ဝီရိယဓာတ်
ကို လျော့ချပစ်လိုက်တယ်။

ခရီးထွက်ရာက ပြန်လာတော့လည်း ‘ခရီးသွားခဲ့
ရလို့ ပင်ပန်းနေတယ်၊ နားလိုက်ဦးမယ်၊ အိပ်လိုက်ဦးမယ်’
ဆိုပြီးတော့ ပဓာနအလုပ်ကို အားမထုတ်ဘူး။ ခရီးသွားပြီး
ပြန်လာတာကို အကြောင်းပြပြီး ဝီရိယဓာတ်ကို လျော့ချ
ပစ်လိုက်တယ်။

အနာရောဂါဖြစ်စပြုလာပြီဆိုတော့လည်း ‘ငါ့မှာ
အနာရောဂါတွေ စ၊ ဖြစ်လာပြီ၊ အဖျားလေး စ၊ ဝင်လာပြီ၊
ခုနေတုန်း ပဓာနအလုပ် အားထုတ်လိုက်ရင် တော်ကြာ
ပိုပြီး ဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ အားမထုတ်သေးပါဘူး’ ဆိုပြီးတော့
ပဓာနအလုပ်ကို အားမထုတ်ဘူး။

အနာရောဂါ နည်းနည်း စ၊ ဖြစ်လာတာကို အကြောင်းပြပြီး ဝီရိယဓာတ်ကို လျှော့ချပစ်လိုက်တယ်။

အနာရောဂါ ပျောက်ကင်းစပြုလာပြန်တော့လည်း 'အခုမှ အနာရောဂါပျောက်ကင်းခါစရှိသေးတယ်။ အခုမှ နေကောင်းခါစ၊ နာလန်ထခါစရှိသေးတယ်။ အစာတောင် ကောင်းကောင်းစားနိုင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အားမရှိသေးဘူး၊ အားမထုတ်သေးပါဘူးလေ' ဆိုပြီးတော့ ပဓာနအလုပ်ကို အားမထုတ်ဘူး။

အနာရောဂါပျောက်ကင်းစပြုတာကို အကြောင်းပြပြီး ဝီရိယဓာတ်ကို လျှော့ချပစ်လိုက်တယ်။

အစာအာဟာရ မပြည့်စုံပြန်တော့လည်း 'ငါ့မှာ အစာအာဟာရ မပြည့်စုံဘူး၊ စားလို့သောက်လို့မှ မကောင်းတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် အားရှိပါ့မလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် အားထုတ်နိုင်ပါ့မလဲ' ဆိုပြီးတော့ ပဓာနအလုပ်ကို အားမထုတ်ဘူး။

အစာအာဟာရ မပြည့်စုံတာကို အကြောင်းပြပြီး ဝီရိယဓာတ်ကို လျှော့ချပစ်လိုက်တယ်။

အစာအာဟာရ ပြည့်စုံပြန်တော့လည်း 'စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဗိုက်တင်းသွားပြီ၊ အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ အနားယူလိုက်ဦးမယ်' ဆိုပြီးတော့ ပဓာနအလုပ်ကို

အားမထုတ်ဘူး။

အစာအာဟာရ ပြည့်စုံတာကို အကြောင်းပြပြီး
ဝီရိယဓာတ်ကို လျော့ချပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် ယောနိသော မနသိကာရ မရှိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဓာတ်ခံညံ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အဲဒီအကြောင်း
(၈)ပါးသည်ပင်လျှင် ပျင်းရိခြင်းရဲ့အကြောင်း ဖြစ်သွား
တယ်။

ဒီကနေ့ တရားနာပရိသတ်များကတော့ မဂ်ဖိုလ်
နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်းချက်ချပြီး ဝိပဿနာအလုပ်ကို အား
ထုတ်နေကြတာဆိုတော့ . . . ဒီအကြောင်းတရား(၈)ပါးကို
အခြေခံပြီး ဝီရိယဓာတ်တွေကိုပဲ ထုတ်လုပ်ကြလိမ့်မယ်လို့
ဦးဇင်းတို့က ယုံကြည်ပါတယ်။

ဝီရိယ၏အရည်အသွေးလေးမျိုး

ဒီအကြောင်းတရား(၈)ပါးပေါ်မှာ အခြေခံပြီး တော့ ထုတ်လုပ်လိုက်တဲ့ ဝီရိယဓာတ်ဟာ ဘယ်လို အရည်အသွေးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံရမလဲဆိုရင် အရည်အသွေး(၄)မျိုးနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်။

- ၁။ ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အရေပဲ ကျန်ရင်ကျန်ပါစေ။
ငါ့ရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကိုတော့ လျှော့ချမပစ်ဘူး။
- ၂။ ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အကြောပဲ ကျန်ရင်ကျန်ပါစေ။
ငါ့ရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကိုတော့ လျှော့ချမပစ်ဘူး။

၃။ ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ
အရိုးပဲ ကျန်ရင်ကျန်ပါစေ။
ငါ့ရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကိုတော့ လျှော့ချမပစ်ဘူး။

၄။ ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အသွေးအသားတွေ
ခန်းခြောက်သွားရင် ခန်းခြောက်သွားပါစေ။
ငါ့ရဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကိုတော့ လျှော့ချမပစ်ဘူး။
အဲဒီလို အရည်အသွေး(၄)မျိုးနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်။
ဒါကိုပဲ 'စတုရင်္ဂီဝီရိယ - အင်္ဂါ(၄)ပါး ရှိသော
ဝီရိယ' လို့ ခေါ်ရတယ်။

'ကာမံ တစောစ နှာရူစ အဋ္ဌိစ အဝသိဿတု၊
သရီရေ ဥပသုဿတု မံသလောဟိတံ၊
ယံ တံ ပုရိသထာမေန ပုရိသဝီရိယေန
ပုရိသပရက္ကမေနေ ပတ္တဗ္ဗံ၊
န တံ အပါပုဏိတွာ
ဝီရိယဿ သဏ္ဍာနံ ဘဝိဿတိ။'

'ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ
အရေပဲ ကြွင်းကျန်ရင် ကြွင်းကျန်ပါစေ၊
အကြောပဲ ကြွင်းကျန်ရင် ကြွင်းကျန်ပါစေ၊
အရိုးပဲ ကြွင်းကျန်ရင် ကြွင်းကျန်ပါစေ။

အသွေးအသားတွေ အားလုံး
 ခန်းခြောက်သွားရင် ခန်းခြောက်သွားပါစေ။
 ယောက်ျားရဲ့ အားအစွမ်း၊
 ယောက်ျားရဲ့ ရဲရင့်မှု၊
 ယောက်ျားရဲ့ အားထုတ်မှုနဲ့
 ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်တဲ့
 နေရာဌာန၊ ထိပ်ဆုံးအဆင့်အတန်းကို
 မရောက်မချင်း

ငါ့ရဲ့ ရဲရင့်စိတ်ဓာတ် ဝီရိယမြတ်ကို
 ဘယ်တော့မှ ရပ်တန့်မပစ်ဘူး။’

အဲဒီလို အရည်အသွေးလေးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဝီရိယ
 ဓာတ်မျိုးကို အခိုင်အမာ အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆောက်တည်ထား
 မယ်ဆိုရင် လောကမှာ မအောင်မြင်၊ မကျော်လွှားနိုင်တဲ့
 အရာရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အရာ
 အားလုံးကို အောင်မြင်ကျော်လွှားနိုင်မှာ သေချာပါတယ်။

အဲဒီလို အရည်အသွေးလေးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့
 ဝီရိယဓာတ်ကို အခိုင်အမာ ဆောက်တည်ပြီး အရှင်သော
 ဣဟာ ယင်းတိုက်တောထဲက သုသာန်ထဲမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်း
 အလုပ်ကို အပြင်းအထန် အားထုတ်နေတယ်။

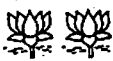
အပြင်းအထန် အားထုတ်တယ် ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဘယ်လောက်အထိ အားထုတ်သလဲဆိုရင် စင်္ကြံလျှောက် လွန်းလို့ အရှင်သောဏရဲ့ ခြေဖဝါးတွေဟာ ကွဲအက်ပေါက် ပြီးသွားကြတယ်။

ခြေဖဝါးတွေ ကွဲအက်ပေါက်ပြီပြီး သွေးတွေ ယိုစီး ကျလာတယ်။

ခြေထောက်တွေက သွေးတွေ ယိုစီးကျနေပေမယ့် လည်း အရှင်သောဏဟာ ဝီရိယဓာတ်ကို လျှော့ချမပစ် ဘူး။

ခုနစ်ပြောခဲ့တဲ့ အင်္ဂါ(၄)ပါးရှိတဲ့ ဝီရိယဓာတ်ကို အခိုင်အမာ ဆောက်တည်ပြီးတော့ မလျှော့သော ဝီရိယနဲ့ စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြိုးစားပြီး ရှုမှတ်နေတယ်။

ခြေဖဝါးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလျှောက်နိုင်လောက် အောင် ဝေဒနာ ပြင်းထန်လာတဲ့အခါမှာလည်း ဝေဒနာနု- ပဿနာကို ရှုမှတ်လျက်ပါပဲ။ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် တော့ အဲဒီဝေဒနာတွေကို ဝေဒနာနုပဿနာနည်းအတိုင်း ရှုမှတ်တယ်။

စကြိုကိုငြင်းဆန်ဦးမှာလား

စကြိုကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုမှတ်တဲ့နေရာမှာ သတိပဋ္ဌာန် တရား (၄)ပါးလုံး ပါဝင်သွားပါတယ်။

စကြိုလို့ဆိုလိုက်တော့ 'ကာယာနုပဿနာ' တစ်ခုပဲ ပါတယ်လို့ ထင်စရာပါပဲ။

ကြွမှု၊ လှမ်းမှု၊ ချမှု စတဲ့ ကာယပိုင်းဆိုင်ရာ ရွေ့လျားမှု၊ တွန်းကန်မှု၊ အမှုအရာတွေ၊ ပူမှု၊ အေးမှု၊ လေးမှု၊ ပေါ့မှုသဘောတွေကို ရှုမှတ်တာကတော့ 'ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်' ပါ။

စကြိုလျှောက်ရင်း ပေါ်လာတဲ့ နာကျင်ကိုက်ခဲမှု ဒုက္ခဝေဒနာတွေ (သို့မဟုတ်) စကြိုလျှောက်ကောင်းလို့

ကိုယ်ခန္ဓာ ခံကျန်းပြီး ခံစားရတဲ့ နူးနူးညံ့ညံ့ ချမ်းသာတဲ့ သုခဝေဒနာတွေကို ရှုမှတ်တာကတော့ 'ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်' ပါ။

စင်္ကြံလျှောက်နေရင်းနဲ့ ဝင်လာတဲ့ အတွေးတွေ၊ လွင့်ထွက်သွားတဲ့ စိတ်တွေ၊ လွမ်းမိုးလာတဲ့ ကောင်းစိတ်၊ မကောင်းစိတ်တွေကို ရှုမှတ်တာကတော့ 'စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်' ပါ။

စင်္ကြံလျှောက်နေရင်းနဲ့ မြင်ရတဲ့ အဆင်းတွေ၊ ကြားရတဲ့ အသံတွေ၊ နမ်းရတဲ့ အနံ့တွေ၊ ထိရတဲ့ အတွေ့တွေ၊ သိရတဲ့အကြောင်းတွေကို ရှုမှတ်တာကတော့ 'ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်' ပါ။

ဒီတော့ စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခုကို ရှုမှတ်လိုက်ရုံနဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရား (၄)ပါးလုံး ပါဝင်သွားတာပါပဲ။ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး အစုံရတဲ့ စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းကို ငြင်းဆန်ဖို့ လုံးဝ မသင့်ပါဘူး။ လေးလေးစားစား တန်ဖိုးထားပြီး အားထုတ်သင့်ပါတယ်။

အရှင်သောဏဟာ သွေးတွေယိုစီး၊ ခြေထောက်တွေ ကွဲအက်ပေါက်ပြဲနေတဲ့ ဝေဒနာကို သည်းခံပြီး သတိပဋ္ဌာန်တရား(၄)ပါးလုံးကို တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး လှည့်ပတ်ရှု

ရင်းနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်နေ
ပါတယ်။

စင်္ကြံလျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ
ဆက်ပြီး မလျှောက်နိုင်တဲ့အခါကျတော့ အရှင်သောဏဟာ
ဒူးနှစ်ဖက်ထောက်၊ တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီးတော့
လေးဘက်ထောက် “တွား” သွားပြီး စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှု
မှတ်ပါတော့တယ်။

ဘယ်လောက် ကြည်ညိုဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ ဆို
တာနော်။

ဝီရိယဓာတ်ကို လုံးဝ လျှော့ချမပစ်ဘူး။

ခြေဖဝါးနဲ့ မလျှောက်နိုင်တော့လို့ ကုတင်ပေါ်
ထိုင် ပြီးတော့ပဲ ရှုမှတ်တော့မယ် လို့ လုံးဝစိတ်မကူးဘူး။

ခြေဖဝါးနဲ့ မလျှောက်နိုင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။

ဒူးနှစ်ဖက်ထောက်၊ တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး
တော့ လေးဘက်ထောက် “တွား” သွားပြီး ရှုမှတ်မယ်။

ရွက်မရှိရင် တက်နဲ့ လှော်မယ်၊ တက်မရှိရင် လက်
နဲ့ လှော်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး။

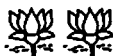
ဝီရိယရှိတဲ့လူဆိုတာ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ပဲ
ကြုံတွေ့ရ၊ ကြုံတွေ့ရ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို နောက်

ဆုတ်လေ့မရှိဘူး။ အခြေအနေတိုင်းကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်
ပြီး မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်။

လေးဘက်ထောက် တွားသွားပြီး စင်္ကြံလျှောက်တဲ့
အခါ အရှင်သောဏရဲ့ ဒူးနှစ်ဖက်လည်း ပွန်းပဲ့ပေါက်ပြဲ
ကုန်တယ်။ တံတောင်ဆစ်တွေ၊ လက်ဖျံတွေ၊ လက်ဖဝါး
တွေလည်း အကုန်လုံးပေါက်ပြဲပြီး သွေးတွေယိုစီးကျတယ်။
တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ ဖြစ်နေတယ်။

တံတောင်ဆစ် နှစ်ဖက်ထောက် . . . ၊ ဒူးနှစ်ဖက်
ထောက်ပြီး သွေးရဲရဲသံရဲရဲနဲ့ပဲ အရှင်သောဏဟာ စိတ်
ဓာတ်မကျ ဝီရိယ ပြင်းထန်စွာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ် အားထုတ်
နေပါတယ်။

ခြေဖဝါးတော်နန္ဒလေး

ဘယ်ကောင်းမှုကြောင့်အကျိုးပေး

အရှင်သောဏ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ ဖြစ်နေခြင်းမှာ
ဝိရိယ ကြီးမားစွာနဲ့ စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုမှတ်ခြင်းကလည်း
အကြောင်းတစ်ခုပါပဲ။

နောက်အကြောင်းတစ်ခုက အရှင်သောဏရဲ့
အသားအရေတွေဟာ အင်မတန် နူးညံ့တယ်။

ဘယ်လောက်အထိ နူးညံ့သလဲဆိုရင် အရှင်သော
ဏရဲ့ ခြေဖဝါးမှာ အမွှေးနုလေးတွေတောင် ပေါက်နေ
တယ်။

ခြေဖဝါးမှာ အမွှေးပေါက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူးနော်။ ချမ်းချမ်းသာသာ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေရလို့

..... ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ

ဘယ်လောက်ပဲ နူးညံ့ပါတယ် ပြောပြော၊ ခြေဖဝါးမှာ အမွှေး
ပေါက်ချင်မှ ပေါက်နိုင်တာပါ။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ ရှင်
ဘုရင်ပင်ဖြစ်စေကာမူ ခြေဖဝါးမှာ အမွှေးပေါက်ချင်မှ
ပေါက်တာပါ။

အရှင်သောဏရဲ့ ခြေဖဝါးမှာတော့ လက်လေး
သစ်လောက်ရှိတဲ့ အမွှေးတွေဟာ လက်ျာရစ်လည်ပြီး ရှုချင်
စဖွယ် တင့်တင့်တယ်တယ် ပေါက်နေကြတယ်။

ပတ္တမြားနားတောင်းရဲ့ အတွင်းထဲမှာ လက်ျာရစ်
လည်ပြီး တည်နေတဲ့ ကြိုးကလေးရဲ့ အရောင်မျိုး၊ မျက်စဉ်း
ညှိရောင်မျိုးလေးနဲ့ ခြေဖဝါးမှာ စီစီရီရီ လက်ျာရစ်လည်ပြီး
ပေါက်နေကြတယ်။

အဲဒီလောက်ထိအောင် အရှင်သောဏဟာ နူးညံ့
ပါတယ်။

ခြေဖဝါးမှာ အမွှေးပေါက်ရလောက်အောင် နူးညံ့
တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ဆိုတော့ ရှေးကောင်းမှုတစ်ခုကြောင့်
ပါပဲ။

ဘယ်ကောင်းမှုလဲဆိုရင် ကဿပမြတ်စွာဘုရား
ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးတဲ့နောက် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်
မမူခင် ကြားကာလတစ်ခုမှာ အရှင်သောဏလောင်းလျာ

ဟာ ဗာရာဏသီမြို့မှာ သူဌေးသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့
တယ်။

တစ်နေ့တော့ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများနဲ့
ဂင်္ဂါမြစ်ထဲမှာ ရေဆင်းချိုးကြတယ်။

အဲဒီလို ဂင်္ဂါမြစ်နားမှာ သူတို့ ရေဆင်းချိုးနေတဲ့
အချိန်မှာ သင်္ကန်းအဟောင်းအနွမ်းကို ဝတ်ထားတဲ့ ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါတစ်ပါးဟာ သူဌေးသားတို့ ရေချိုးနေတဲ့ နေရာနဲ့
မလှမ်းမကမ်းမှာ မြစ်ရေထဲက ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျော
ပါလာတဲ့ သစ်ချောင်းဝါးချောင်းတွေ၊ ကြိမ်နွယ်တွေကို
ကောက်ယူစုဆောင်းနေတာကို သူတို့ တွေ့ကြရတယ်။

အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သစ်ဝါးကြိမ်နွယ်တွေကို မြစ်ထဲ
က ဆယ်ယူစုဆောင်းနေတာကို သူဌေးသားက မြင်တော့
အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံ ချဉ်းကပ်တယ်။

‘အရှင်ဘုရား အခုလိုမြစ်ထဲက သစ်ဝါးကြိမ်နွယ်
တွေကို ကောက်ယူစုဆောင်းနေတာ ဘယ်အတွက် စု
ဆောင်းနေခြင်းဖြစ်ပါသလဲ’

‘အမောင်လုလင်၊ အခုအချိန်ဟာ ဝါဆိုဖို့ အင်
မတန် နီးကပ်နေတဲ့အချိန်ဖြစ်တယ်။ ဝါဆိုဖို့နီးပြီဆိုတော့
ရဟန်းတော်များအတွက်၊ ဝါဆို ဝါကပ်ဖို့ ကျောင်းတစ်

ကျောင်း လိုအပ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းဆောက်ဖို့အတွက် သစ်ဝါးကြိမ်နွယ်တွေကို စုဆောင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ် အမောင်လုလင်’

‘ဒါဆိုရင်ဘုရား။ ကျောင်းတစ်ဆောင်အတွက်နဲ့တော့ အရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင် သစ်ဝါးကြိမ်နွယ်တွေ စုဆောင်းမနေပါနဲ့။ မနက်ဖြန်မှာ အရှင်ဘုရားအတွက် တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပါ့မယ်။ အရှင်ဘုရား ကြောင့်ကြမဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေတော်မူပါ’

ဒါနဲ့ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကလည်း ‘ကောင်းပါပြီ’ လို့ လက်ခံပြီး ကောင်းကင်ခရီးကနေ ပြန်ကြွသွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မိမိရဲ့ အိမ်မှာ သူဌေးသားက ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်အစရှိတဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေတယ်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ဆွမ်းခံကြွဖို့ ကြိုတင်လျှောက်ထားခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ကျောင်းဆောက်ဖို့ကိစ္စကို လက်ခံလိုက်တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဆွမ်းခံကြွလာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေလို့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေ အသင့်ပြင်ဆင်ထားတာဖြစ်တယ်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ‘ဒီနေ့ ဘယ်သူ့ကို ချီးမြှောက်ရမလဲ’ လို့ ဉာဏ်တော်နဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ သူဌေးသားကို ချီးမြှောက်ဖို့ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်လာမြင်လာတဲ့အတွက် ကြောင့် သူဌေးသားရဲ့ အိမ်ကို ဆွမ်းခံကြွတော်မူတယ်။

သူဌေးသားကလည်း ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တွေကို လှူဒါန်းတယ်။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကို လှူဒါန်းပြီးတော့ . . .

‘အရှင်ဘုရား ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး တပည့်တော်ရဲ့ အိမ်မှာပဲ ဆွမ်းခံကြွတော်မူပါ’ လို့ လျှောက်တယ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကလည်း လက်ခံလိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ မိမိရဲ့ သူငယ်ချင်းများနဲ့ စုပေါင်းပြီး နေ့ချင်းပြီး ကျောင်းဆောင်လေးတစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတယ်။

စကြိုရော၊ နေ့သန့်တဲ့နေရာရော၊ ညသန့်တဲ့နေရာရောပါဝင်တဲ့ ကျောင်းဆောင်လေးတစ်ဆောင်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတယ်။

အဲဒီကျောင်းဆောက်လှူတဲ့ အလှူပွဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာအလှူကို လှူလိုက်သလဲဆိုတော့ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကျောင်းထဲဝင်ရင် ‘အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဲ့ ခြေဖဝါးမှာ ဖုန်မှုန့်လေးတွေ မလိမ်းကျံ၊ မကပ်ငြိပါစေနဲ့၊ ခြေဖဝါး ဖုန်

မပေပါစေနဲ့ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မိမိအမြဲတမ်း ဝတ်ရုံ သုံးစွဲလေ့ရှိတဲ့ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်တန်တဲ့ ကမ္မလာခြံ့ထည် ကို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဲ့ ကျောင်းထဲမှာ အခင်းအဖြစ်နဲ့ လှူ ဒါန်းလိုက်တယ်။

အဲဒီ ကမ္မလာထဲက ပိုတဲ့ အပိုင်းအစတစ်ခုကို လည်း ကျောင်းအဝင်မှာ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ခြေသုတ်ဖို့ အတွက် ခြေသုတ်အဝတ်အဖြစ်နဲ့ လှူဒါန်းလိုက်တယ်။

မိမိ အမြတ်တနိုး ဝတ်ဆင်တဲ့ ကမ္မလာခြံ့ထည် ကြီးကို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ အသုံးပြုဖို့ အတွက်၊ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဲ့ ခြေဖဝါးမှာ ဖုံ့မှုန့်လေး တစ် စက်မှ မပေကျစေရေးအတွက် လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ကောင်းမှု ကြောင့် အဲဒီလို လှူဒါန်းပြီးတဲ့ အချိန်ကစလို့ ဘဝတိုင်းဘဝ တိုင်း အခင်းမရှိတဲ့ ကြမ်းပြင်၊ အခင်းမရှိတဲ့ မြေပြင်မှာ ခြေ ထောက်ချခဲ့ရတယ်ဆိုတာ တစ်ချိန်မှ မရှိခဲ့ရဖူးဘူး။

အခု သောဏသုဋ္ဌေးသားဘဝ ရောက်လာတဲ့အ ခါမှာလည်း သူ့ရဲ့ မိဘများက သောဏသုဋ္ဌေးသားကို ကမ္မ လာအခင်းမရှိတဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ ခြေထောက်ကို လုံးဝ မထိ တွေ့စေရဘူး။

အရှင်သောဏဟာ အိမ်မှာသာမဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်

နေရာမဆို သွားလေရာနေရာတိုင်း၊ အရှင်သောဏ ခြေချ
လေရာနေရာတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ၊ အင်မတန် နူးညံ့ဆန်း
ကြယ်တဲ့ ကမ္မလာအခင်းတွေ ခင်းပေးကြရတယ်။

ခြေထောက်နဲ့ ကြမ်းပြင်နဲ့၊ ခြေထောက်နဲ့မြေပြင်နဲ့
ထိခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမရှိဘူး။

အဲဒီတော့ ပင်ကိုက နူးညံ့ရတဲ့အထဲ၊ ဘဝပေး
အခြေအနေကလည်း နူးနူးညံ့ညံ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ကျင်
လည်ခဲ့ရတော့ အရှင်သောဏရဲ့ ခြေဖဝါးတွေဟာ အင်မ
တန် နူးညံ့နေတယ်။

အဲဒီလို အင်မတန်နူးညံ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ခုန
ပြောပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ဝီရိယကြီးမားစွာနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို
အားထုတ်တဲ့အခါမှာ သွေးတွေယိုစီးထွက်ရခြင်း ဖြစ်တယ်။

သဘောကျတော့ သူတို့၊ မောရတော့ ကိုယ်

တစ်ခါ သောဏသုဋ္ဌေးသား သာသနာ့ဘောင်ကို ရောက်လာခြင်းရဲ့ အကြောင်းကလည်း ခြေဖဝါးမှာ အမွှေးပေါက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပဲ ဆက်နွယ်နေတယ်။

ဒါ့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကံတရားတွေဟာ အင်မတန် ဆန်းကြယ်တယ်။

သောဏသုဋ္ဌေးသားရဲ့ ခြေဖဝါးမှာသာ အမွှေးမပေါက်ခဲ့ရင် သူဟာ သာသနာ့ဘောင်ကို ရောက်ချင်မှ ရောက်မှာပါ။

ခြေဖဝါးအမွှေးပေါက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ရဟန်းပြုတဲ့ကိစ္စ ဘာဆိုင်လို့လဲလို့တော့ မေးစရာပါပဲ။

သောဏသုဋ္ဌေးသားရဲ့ ခြေဖဝါးမှာ အမွေးပေါက်
နေတဲ့အကြောင်းကို 'ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး'က ကြားတော့ ကြည့်
ချင်တယ်။ တိုက်ရိုက်ခေါ်ဖို့လည်း မသင့်တော်တော့ သူ့ရဲ့
လက်အောက်ခံဖြစ်တဲ့ ရွာသူကြီး(၈)သောင်းကို သောဏ
သုဋ္ဌေးသားဆီကို လွှတ်လိုက်တယ်။ 'ရှင်ဘုရင်က တိုင်ပင်
စရာကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်' ဆိုတဲ့ နည်းလမ်း ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့
လွှတ်လိုက်တယ်။

ရွာသူကြီး(၈)သောင်းတို့ သောဏသုဋ္ဌေးသားရဲ့
အိမ်ကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မိဘတွေက 'ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး
ဟာ တို့သားရဲ့ ခြေဖဝါးမှာ ပေါက်နေတဲ့ အမွေးတွေကို
ရှုစားတော်မူလိုလို့ ဖြစ်မှာပဲ' ဆိုတာသိလိုက်ကြပြီ။

ဒါ့ကြောင့် 'ချစ်သား၊ ဘုရင့်ရှေ့ရောက်ရင် ခြေ
ထောက်ကိုဆင်း (ခြေဆင်း)ပြီး၊ သင့်ရဲ့ ခြေဖဝါးက အမွေး
တွေကို မပြပါနဲ့။ ဘုရင်ရဲ့ ရှေ့မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပါ။
တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်ရင် သင့်ရဲ့ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ဟာ အ
ပေါ်ပိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့အတွက်ကြောင့် သင့်ရဲ့ ခြေဖဝါးမှာ
ရှိနေတဲ့ အမွေးတွေကို ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ရှုစားနိုင်ပါလိမ့်
မယ်' လို့ ဆုံးမလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သောဏသုဋ္ဌေးသားကို ထမ်းစင်နဲ့ ခေါ်

ပြီး ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဆီ ပို့ကြတယ်။ ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဆီ
ရောက်တော့လည်း မိဘနှစ်ပါး မှာကြားလိုက်တဲ့အတိုင်း
တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်တယ်။

ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက သောဏသုဋ္ဌေးသားရဲ့ ခြေ
ဖဝါးအောက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ အမွှေးတွေကို သေသေချာ
ချာ ရှုစားပြီး ချီးကျူးစကားတွေ မိန့်ကြားတယ်။ သောဏ
သုဋ္ဌေးသားနဲ့တကွ ရွာသူကြီး(၈)သောင်းတို့ကို လောကီ
ရေးရာ ကိစ္စတွေ၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လော
က ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်းတွေကို ပြောကြားဆုံးမ
တယ်။ ပြီးတော့မှ . . .

‘အမောင်တို့၊ ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စုပ္ပန်ကြီးပွားရာ၊ ကြီး
ပွားကြောင်းကိုသာ ဆုံးမနိုင်တယ်၊ တမလွန် ကြီးပွားရာ
ကြီးပွားကြောင်းကိုတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကမှ ဆုံးမတော်
မူနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ဆီကိုလည်း
သွားကြပါဦး’ လို့ မြတ်စွာဘုရားထံ လွှတ်လိုက်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားထံမှောက်ရောက်တော့ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်က သူတို့ရဲ့ စရိုက်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေတဲ့တရား
ဟောကြားတဲ့အတွက် ရွာသူကြီး(၈)သောင်း သောတာပန်
ဖြစ်သွားကြတယ်။

အသားအရေရဲ့ အထိအတွေ့ကလည်း အကြိမ်
တစ်ရာ ဖတ်ထားတဲ့ ဝါဂွမ်းလွှာလေးလို အရမ်းနူးညံ့လွန်း
နေတယ်။

သူ့ရဲ့ အသားအရေကောင်းပုံ၊ ရုပ်ဆင်းဥပမိတင့်
တယ်ပုံ၊ ဒါတွေကို ချီးမွမ်းပြီး လူပေါင်းမြောက်မြားစွာက
လာပြီး ဖူးမြော်ကြ၊ ပူဇော်ကြ၊ လှူဒါန်းကြတယ်။ အရှင်
သောဏရဲ့ မိဘနဲ့ ဆွေမျိုးတွေ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း
တွေကလည်း လာပြီး ဖူးမြော်ကြ၊ စကားပြောကြတယ်။

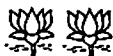
လာသမျှ ဧည့်သည်ကို အဖူးမြော်ခံနေရ၊ လက်ခံ
စကားပြောနေရတဲ့အတွက်ကြောင့် အရှင်သောဏဟာ ဝိ-
ပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်ဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး။

‘ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ငါဟာ ဝိပဿနာအလုပ်ကို
အားထုတ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ လူတွေနဲ့ဝေးတဲ့နေရာ
ကို သွားပြီး တရားအားထုတ်မှ သင့်တော်မယ်။

‘တရားအားထုတ်ဖို့ နေရာရွေးတဲ့နေရာမှာလည်း
ယင်းတိုက်တောထဲက သုသာန်ကို ရွေးမှတော်မယ်။

‘သုသာန်ဆိုတာကို လူတွေက စက်ဆုပ်စရာ
ကောင်းတဲ့နေရာ၊ မင်္ဂလာမရှိတဲ့နေရာ၊ မသွားသင့် မသွား
ထိုက်တဲ့နေရာလို့ သတ်မှတ်ထားကြတာဆိုတော့ သုသာန်

မှာ ငါသွားနေရင် ဘယ်သူမှ လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး’
ဆိုပြီးတော့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့နဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့
ယင်းတိုက်တောကြီးထဲက သုသာန်ထဲကို သွားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်း
အလုပ်ကို အားထုတ်တော်မူတယ်။

အားထုတ်ပါလျက် အားမထွက်သောအခါ

အားထုတ်တဲ့နေရာမှာ အရည်အသွေးလေးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဝိရိယကို ဆောက်တည်ပြီး အားထုတ်တယ်။

‘ငါ့ရဲ့အသားအရေက အင်မတန် နူးညံ့တယ်။ မဂ်တရား ဖိုလ်တရားဆိုတာကလည်း ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ အားထုတ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပင်ပန်းအောင်ပြုလုပ်ပြီး အားထုတ်မှ တော်မယ်’ . . .

ဆိုပြီး ထိုင်ခြင်းနဲ့ လျောင်းခြင်း ဣရိယာပုတ် နှစ်ပါးကို လုံးဝပယ်ပြီး သွားခြင်းနဲ့ ရပ်ခြင်း ဣရိယာပုတ်နှစ်ပါးနဲ့ပဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အပြင်းအထန် အားထုတ်တော်မူတယ်။

အဲဒီလို ကြီးမားထက်သန်တဲ့ ဝီရိယနဲ့ အပြင်းအထန် စင်္ကြံကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်တော်မူတဲ့ အရှင်သောဏရဲ့ ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးတွေ၊ ဒူးနှစ်ဖက်၊ တံတောင်နှစ်ဖက်နဲ့တကွ ခြေအပြင်၊ လက်အပြင်တွေဟာ ကွဲအက်ပေါက်ပြိုကုန်ပြီး သွေးအလိမ်းလိမ်း သံအလိမ်းလိမ်း ရွှံ့စိုကုန်ပါတယ်။

အရှင်သောဏ စင်္ကြံလျှောက်တဲ့ စင်္ကြံတစ်ခုလုံးဟာလည်း နွားသတ်တဲ့နေရာလို သွေးတွေယုံ့နဲ့အိုင်ထွန်းပြီး သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

အဲဒီလောက် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ အထွက်ခံပြီး ဝီရိယကြီးမားစွာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို ကြိုးစားအားထုတ်ပေမယ့် အရှင်သောဏဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရဲ့ အရိပ်အရောင်၊ အရောင်အလင်းလေးကိုတောင်မှ မရဘူး။ အရှုခံအာရုံရဲ့ သဘောသဘာဝတွေ ဘာမှ သူ့ဉာဏ်မှာ မထင်ရှားဘူး။ ဘာသမာဓိမှလည်း မရဘူး။

အဲဒီတော့ အရှင်သောဏက စဉ်းစားတယ်။

‘မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်မှာ ဝီရိယကြီးမားစွာနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အားထုတ်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြောက်မြားစွာရှိတယ်။’

‘သူတို့တွေ အားထုတ်ကြမယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့လိုပဲ အားထုတ်နိုင်မှာပဲ။ ငါ့လောက်ပဲ အားထုတ်နိုင်မှာပဲ။ ငါ အားထုတ်တာထက်တော့ ပိုပြီး အားထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး။

‘ဒီလောက် ဝီရိယကြီးမားစွာ အားထုတ်ပါရက်နဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရဲ့ အရိပ်အရောင်လေးတောင်မှ မဖြစ်တာ၊ ဧကန္တ ငါဟာ ဒီဘဝ တရားထူးတရားမြတ်ရထိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ် ဟန်မတူပါဘူး။

‘အကျဉ်းဟောရုံနဲ့ တရားရထိုက်တဲ့ ဥဿဒိတညူ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ အကျယ်ဟောရင် တရား ရထိုက်တဲ့ ဝိပဋ္ဌိတညူပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ တရားနာလိုက် အားထုတ်လိုက်၊ တရားနာလိုက် အားထုတ် လိုက်နဲ့ တရားထူးရထိုက်တဲ့ နေယျပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဟုတ်ဟန် မတူဘူး။

‘တရားစကား၊ တရားစကားလုံးသာ အဆုံးရှိတဲ့၊ တရားဗဟုသုတခြင်းလောက်သာ အဖတ်တင်တဲ့ ပဒပရမ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

‘ဒီလောက်တရားအားထုတ်တာတောင်မှ တရား ထူးမရတာ တော်ပြီ။ ရဟန်းပြုနေလို့ ဘာအကျိုးရှိတော့မှာ

လဲ။ လူထွက်တော့မယ်။

‘အိမ်မှာလည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မြောက်မြားစွာရှိ တယ်။ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခံစားမယ်။ အခါအားလျော်စွာ ဒါန၊ သီလ အစရှိတဲ့ ကု သိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ပြုမယ်။ တော်ပြီ။ ဝိပဿနာအလုပ် ကိုတော့ အားမထုတ်တော့ဘူး’

လို့ စဉ်းစားပြီးတော့ အရှင်သောဏ လူထွက်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။

အဲဒီလို အရှင်သောဏ လူထွက်ဖို့ စိတ်ကူးတာကို ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရား ရှင်က အဘိညာဉ်စိတ်နဲ့ လှမ်းသိတယ်။

‘ဪ၊ ငါဘုရားသာ သွားပြီး တရားမဟောရင် တော့ အရှင်သောဏဟာ ထောက်တည်ရာရမှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ အရှင်သောဏရဲ့ နှလုံးသားမှာရှိတဲ့ အရဟတ္တ ဖိုလ်ရဲ့ ဥပနိဿယ = အားကြီးသော အကြောင်းတရား ဓာတ်ခံလေးလည်း ပျက်စီးသွားတော့မှာပဲ။ ငါဘုရားသွားပြီး တရားဟောကြားမှ တော်မယ်’

ဆိုပြီး ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကနေ ချက်ချင်း ကွယ် ပျောက်ပြီး ကွေးသောလက်ကို ဆန့်လိုက်တဲ့အချိန်ပိုင်း၊ ဆန့်

သောလက်ကို ကွေးလိုက်တဲ့ အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ တစ်ခဏချင်းပဲ အရှင်သောဏရဲ့ ရှေ့ကို ကြွရောက်လာခဲ့တယ်။

အရေးတကြီးကိစ္စမို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်လည်း တန်ခိုးတော်ကို သုံးရတယ်။ ခြေကျင်မကြွတော့ဘဲ တန်ခိုးတော်နဲ့ ကြွလာတယ်။

ကြွလာပြီးတော့ အရှင်သောဏရဲ့ကျောင်းထဲက ခင်းကျင်းထားတဲ့နေရာမှာ ထိုင်တော်မူတယ်။ အရှင်သောဏကလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီး သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်နေတယ်။

အကောင်းလွန်ရင်အလွန်ကောင်းဖို့ဝေးပြီ

မြတ်စွာဘုရားက အရှင်သောဏကို မေးတယ်။
'ချစ်သားသောဏ၊ ဒီလောက်ဝီရိယကြီးမားစွာ
အားထုတ်တာတောင်မှ၊ သွေးရဲရဲသံရဲရဲ အားထုတ်တာ
တောင်မှ တရားထူးမရနိုင်တာ၊ လူထွက်တာပဲ ကောင်း
တယ်လို့ သင်ကြံစည်နေတယ်မဟုတ်လား'

'မှန်လှပါ မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် အဲဒီလို
ကြံစည်မိပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ချစ်သားသောဏ၊ သင်ဟာ လူ့ဘဝတုန်း
က စောင်းတီးတဲ့အတတ်ပညာကို ကျွမ်းကျင်တယ် မဟုတ်
လား။'

‘မှန်လှပါ မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် စောင်း
တီးတဲ့အတတ်ကို ကျွမ်းကျင်ပါတယ်’

အရှင်သောဏရဲ့ မိဘများက သောဏလုလင်ကို
ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ စောင်းတီးခြင်းအတတ်ကလွဲပြီး ဘာ
အတတ်ပညာကိုမှ သင်မပေးဘူး။ စောင်းတီးတဲ့အတတ်က
တော့ ကိုယ့်နေရာမှာ ထိုင်ရင်း၊ သက်သက်သာသာနေရင်း
နဲ့ သင်ကြားလို့ရတယ် ဆိုပြီး စောင်းတီးတဲ့ အတတ်ပညာ
တစ်ခုကိုပဲ သင်ပေးထားတယ်။

အရှင်သောဏတတ်တဲ့ အတတ်ပညာဆိုလို့ . .
စောင်းတီးတဲ့ အတတ်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။

စောင်းတီးတဲ့အတတ်ပညာမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အ
ရှင်သောဏကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က စောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
တရား၊ စောင်းဥပမာပေးတဲ့တရားနဲ့ ဟောပြောချင်လို့ပါပဲ။
စောင်းကျွမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို စောင်းတရားဟောပြီး ကယ်ချွတ်
မလို့ပါ။

‘ချစ်သားသောဏ၊ သင်ဟာ . . လူ့ဘဝတုန်းက
စောင်းတီးတဲ့ အတတ်ပညာကိုကျွမ်းကျင်ရဲ့မဟုတ်လား’

‘မှန်လှပါ။ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်ဘုရား’

‘သင့်ရဲ့ စောင်းမှာ စောင်းကြိုးတွေဟာ အရမ်း

တင်းလွန်းနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီစောင်းကြိုးတွေကနေ သာယာငြိမ်ငြောင်းတဲ့အသံ ထွက်နိုင်ပါ့မလား။ အဲဒီတင်းလွန်းတဲ့ စောင်းကြိုးတွေဟာ ကြာကြာရော အတီးခံနိုင်ပါ့မလား’

‘မှန်လှပါ မြတ်စွာဘုရား၊ စောင်းကြိုးတွေ အရမ်းတင်းလွန်းနေရင် အဲဒီစောင်းကြိုးတွေကနေ သာယာငြိမ်ငြောင်းတဲ့အသံလည်း မထွက်နိုင်ပါဘုရား။ အဲဒီတင်းလွန်းတဲ့ စောင်းကြိုးတွေဟာ ကြာကြာလည်း အတီးမခံနိုင်ပါဘုရား’

‘ဒါဖြင့် ချစ်သားသောဏ၊ သင့်ရဲ့ စောင်းမှာ စောင်းကြိုးတွေဟာ အရမ်းလျော့လွန်းနေရင်ရော၊ အဲဒီစောင်းကြိုးတွေကနေ သာယာတဲ့အသံ ထွက်နိုင်ပါ့မလား။ အဲဒီလျော့လွန်းတဲ့ စောင်းကြိုးတွေဟာ ကြာကြာရော အတီးခံနိုင်ပါ့မလား’

‘မှန်လှပါ မြတ်စွာဘုရား၊ စောင်းကြိုးတွေ အရမ်းလျော့လွန်းနေရင်လည်း အဲဒီစောင်းကြိုးတွေကနေ သာယာငြိမ်ငြောင်းတဲ့အသံလည်း မထွက်နိုင်ပါဘုရား။ အဲဒီလျော့လွန်းနေတဲ့ စောင်းကြိုးတွေဟာ ကြာကြာလည်း အတီးမခံနိုင်ပါဘုရား’

‘ဒါဖြင့် ချစ်သားသောဏ၊ စောင်းကြိုးတွေ တင်း

လည်း မတင်းလွန်းဘူး၊ လျော့လည်း မလျော့လွန်းဘူး၊
မတင်းလွန်း မလျော့လွန်း၊ အလယ်အလတ်မှာပဲ တည်နေ
ကြတယ်ဆိုရင်ရော၊ အလယ်အလတ်မှာ တည်နေတဲ့ အဲဒီ
စောင်းကြိုးတွေကနေ သာယာငြိမ်ငြောင်းတဲ့အသံ ထွက်
လာနိုင်ပါ့မလား။ အဲဒီ မတင်းမလျော့ ညီမျှနေတဲ့ စောင်း
ကြိုးတွေဟာ ကြာကြာရော အတီးခံနိုင်ပါ့မလား’

‘မှန်လှပါ မြတ်စွာဘုရား၊ စောင်းကြိုးတွေ မတင်း
လွန်း၊ မလျော့လွန်းဘဲ၊ ညီမျှနေကြရင်တော့ အဲဒီစောင်းကြိုး
တွေကနေ သာယာငြိမ်ငြောင်းတဲ့အသံလည်း ထွက်ပေါ်နိုင်
ပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီ မတင်းမလျော့ ညီမျှနေတဲ့ စောင်း
ကြိုးတွေဟာ ကြာကြာလည်း အတီးခံနိုင်ပါတယ် မြတ်စွာ
ဘုရား’

စောင်းကြိုးတွေရဲ့ အတင်း၊ အလျော့၊ အမျှနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို အရှင်သော
ဏ ဖြေကြားပြီးတဲ့အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က . . .

‘အဲဒီလိုပဲပေါ့ ချစ်သား သောဏ . . . ၊ အလွန်
အကဲအားထုတ်တဲ့ ဝီရိယဟာလည်း ပျံ့လွင့်ဖို့အတွက်ပဲ
ဖြစ်ရသလို၊ အလွန်အကဲ တွန့်ဆုတ်တဲ့ ဝီရိယဟာလည်း
ပျင်းရိဖို့အတွက်ပဲ ဖြစ်ရပါတယ်။

ဒုကြောင့် . . . ဝီရိယတရားကို သမာဓိတရားနဲ့
 အညီအမျှ ဖြစ်သွားအောင် ကြိုးစားဆောက်တည်ရမယ်။
 သုဒ္ဓါအစရှိတဲ့ ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကိုလည်း ညီမျှ
 အောင် အားထုတ်ရမယ်'
 လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။
 ဝီရိယလွန်ကဲနေရင် စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်သွားတတ်
 တယ်။

ဝီရိယ လွန်ကဲနေတော့ စိတ်ကိုလည်း တင်းထား၊
 ကိုယ်ကိုလည်း တင်းထားမိတတ်တယ်။ စိတ်ကလည်း
 ကြောင့်ကြများ၊ ကိုယ်ကလည်း ကြောင့်ကြများနေတတ်
 တယ်။ အဲဒါ ပျံ့လွင့်နေတာပဲ။

ဟိုအာရုံလေးကိုလည်း မှတ်ချင်၊ ဒီအာရုံလေးကို
 လည်း မှတ်ချင်၊ ဟိုအာရုံလေးကိုလည်း နည်းနည်းမှတ်
 လိုက်၊ ဒီအာရုံလေးကိုလည်း နည်းနည်းမှတ်လိုက်၊ ဟိုအာရုံ
 မှတ်လိုက်၊ ဒီအာရုံမှတ်လိုက်နဲ့ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်
 ပြီး နေတတ်တယ်။

ဖြစ်ချင်ဇော၊ လိုချင်ဇောတွေက အားကြီးပြီး ဘယ်
 အာရုံမှ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား မရှိဘူး။ စိတ်တွေ
 ပျံ့လွင့်နေတယ်။

ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်တဲ့နေရာမှာ . .
'သတိ' က အရေးကြီးဆုံးပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဝိပဿနာ ရှုမှတ်
တဲ့အလုပ်ကို 'သတိပဋ္ဌာန်အလုပ်' လို့ ဆိုရပါတယ်။ သတိ
ဦးစီးတဲ့စိတ်နဲ့ ရှုမှတ်ပွားများကြရတာ၊ သတိဦးစီးတဲ့စိတ်နဲ့
လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြရတာပါပဲ။

သတိရဲ့ သဘောတရားက အရှုခံအာရုံကို ထင်
ရှားအောင် ပုံဖော်ပေးရတယ်။

သတိက အရှုခံအာရုံကို ထင်ရှားအောင် ပုံဖော်
ပေးပြီဆိုတော့မှ သမာဓိက အဲဒီအရှုခံအာရုံမှာ ကပ်ပြီး
တည်နေတယ်။

သမာဓိက အာရုံမှာကပ်ဝင်ပြီး တည်နေပြီဆို
တော့မှ ပညာက အရှုခံအာရုံလေးရဲ့သဘောကို သိအောင်
ကြိုး စားတယ်။

အာရုံရဲ့ သဘောက ကိုယ်ပိုင်သဘောနဲ့ အများ
ဆိုင်သဘောလို့ နှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။ အဲဒီနှစ်မျိုးလုံးကို သိ
အောင် ပညာက အားထုတ်ရတယ်။

ကိုယ်ပိုင်သဘောဆိုတာက ပထဝီဆိုရင် မာမယ်၊
ပျော့မယ်၊ ကြမ်းမယ်၊ ချောမယ်၊ လေးမယ်၊ ပေါ့မယ်။ အာ
ပေါဆိုရင် ဖွဲ့စည်းမယ်၊ ယိုစီးမယ်။ တေဇောဆိုရင် ပူမယ်၊

အေးမယ်။ ဝါယောဆိုရင် တွန်းကန်မယ်၊ ထောက်ခံမယ်။
အဲဒီလို ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေမှာ သူ့တရားနဲ့သူ့ အသီး
သီးရှိကြတဲ့ ကိုယ်ပိုင်သဘောလေးတွေကို ပညာက သိ
အောင် ကြိုးစားရတယ်။

အဲဒီကိုယ်ပိုင်သဘောတွေ သိပြီးတဲ့နောက်မှာမှ
အများဆိုင်သဘောကို သိအောင် ပညာကပဲ ရှေ့ဆက်
ကြိုးစားရတယ်။

အများဆိုင်သဘောဆိုတာက ပထဝီကလည်း
အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အာပေါကလည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊
တေဇောကလည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ ဝါယောကလည်း
အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ တရားတိုင်း တရားတိုင်းရဲ့ တူညီနေ
တဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောတွေဟာ အများဆိုင်
သဘောတွေ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် အရှုခံအာရုံအသီးသီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်
သဘောနဲ့ အများဆိုင်သဘောတွေကို ပိုင်ပိုင်မိမိ၊ တိတိကျ
ကျ သိအောင် ပညာက အလုပ်လုပ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာရှုမှတ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့နေရာမှာ
သတိရယ်၊ သမာဓိရယ်၊ ပညာရယ်လို့ ဒီစေတသိက်သုံးလုံး
က ရှေ့တန်းကနေ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။

ဝီရိယက အဲဒီသတိ၊ သမာဓိနဲ့ ပညာ သုံးခုတို့ အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ နောက်ကနေ တွန်းအားပေးတယ်။ နောက် ကနေ မြှောက်ပင့်ပေးတယ်။

ရှေ့တန်းနေရာက သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ရဲ့ နေရာ။ နောက်တန်းနေရာက ဝီရိယရဲ့နေရာ။

ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။

ဝီရိယတွေ သိပ်လွန်ကဲသွားတဲ့အခါ ဝီရိယက ရှေ့ကနေ ပိတ်ကွယ်ကာဆီးသွားတဲ့အတွက်ကြောင့် အရှုခံ အာရုံဟာ ထင်ထင်ရှားရှား မဖြစ်တော့ဘူး။ သတိက အရှုခံ အာရုံကို ထင်ရှားအောင် ပုံဖော်မပေးနိုင်တော့ဘူး။

သတိက အရှုခံအာရုံကို ထင်ရှားအောင် ပုံဖော် နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် သမာဓိကလည်း အရှုခံအာရုံပေါ်မှာ ကပ်ဝင်ပြီး တည်မနေနိုင်တော့ဘူး။

သမာဓိက အာရုံကို ကပ်ဝင်ပြီး တည်မနေဘူး၊ အာရုံကို အနီးကပ် ဖမ်းမထားနိုင်ဘူးဆိုတော့ ပညာက လည်း အာရုံရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သဘောနဲ့ အများဆိုင်သဘောတွေ ကို ကွဲကွဲပြားပြားသိအောင် မကြိုးစားနိုင်တော့ဘူး။

သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဒီစေတသိက်သုံးလုံး အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ပျံ့လွင့်တော့တာပဲ။

အိုးထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ရေကို မီးပြင်းပြင်းနဲ့ အပူ
တိုက်လိုက်ပြီဆိုရင် အဲဒီရေတွေဟာ အခိုးအငွေ့တွေဖြစ်ပြီး
ရေကိုရော၊ အိုးပတ်ဝန်းကျင်ကိုရော ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။

အဲဒီလိုပဲ၊ စိတ်ကို ဝီရိယမီးနဲ့ အပူပြင်းပြင်းပေး
လိုက်ရင် စိတ်ကနေ ဥဒ္ဓစ္စအခိုးအငွေ့တွေ ထွက်ပြီး အရှုခံ
အာရုံကို ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။ အရှုခံအာရုံကို ထင်ထင်ရှား
ရှား ဖမ်းလို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်
သွားတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဝီရိယလွန်ကဲရင် ပျံ့လွင့်တတ်တယ်။
အစွာရဒ္ဓဝီရိယံ ဥဒ္ဓစ္စာယ သံသတ္တတံ။
ဝီရိယ လျော့လွန်းသွားပြန်ရင်လည်း ပျင်းရိသွား
တတ်တယ်။

ကိုယ်ကလည်း ကာယိကဝီရိယမရှိ၊ ကိုယ်အား
မစိုက်၊ မတည့်မမတ်၊ မပေါ့မပါး၊ လေးလေးကန်ကန်ဖြစ်နေ
မယ်။ စိတ်ကလည်း စေတသိက ဝီရိယမရှိ၊ စိတ်အားမစိုက်၊
မထက်မသန်၊ မရွှင်မလန်း၊ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေမယ်။

အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်ရောစိတ်ရော ဝီရိယဓာတ်တွေ
နည်းပါးနေတဲ့အတွက်၊ ကိုယ်ဝီရိယရော၊ စိတ်ဝီရိယရော
လျော့လွန်းနေတဲ့အတွက် ပျော့ခွေပျင်းရိသွားတတ်တယ်။

အင်မတန်ကြီးတဲ့ ဗူးသီးတစ်လုံး စင်ပေါ်ကနေ ညွတ်ကျနေတယ်။ အောက်ကနေ တုတ်နဲ့ (သို့မဟုတ်) တစ် ခုခုနဲ့ ထောက်ပင့်ဖေးမမထားဘူးဆိုရင် အဲဒီဗူးသီး အောက် ကိုပြုတ်ကျမယ်။ (ဒါမှမဟုတ်) ဗူးစင်သော်လည်း ကျိုးကျ မယ်။

အဲဒီလိုပဲ . . . ကိုယ်နဲ့စိတ် လျော့ရဲအိဆင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ အောက်က ဝီရိယနဲ့ ခံပေးမထားဘူးဆိုရင် ကိုယ် ရောစိတ်ပါ လျော့ကျပျော့ခွေပြီး ပျင်းရိသွားတတ်တယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဝီရိယလျော့လွန်းရင် ပျင်းရိတတ်တယ်။ အတိလီနဝီရိယံ ကောသဇ္ဇာယ သံဝတ္တတိ။

ဝီရိယတင်းလွန်းရင် ယုံလွင့်တတ်ပြီး ဝီရိယလျော့ လွန်းရင် ပျင်းရိတတ်တာမို့ မတင်းမလျော့ ညီမျှတဲ့ဝီရိယ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရပါမယ်။

မတင်းမလျော့တဲ့ ဝီရိယဆိုတာ သမာဓိနဲ့ ညီမျှတဲ့ ဝီရိယကို ပြောတာပါ။ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိ အချိန်အဆတူနေ ရင် ညီမျှတဲ့ဝီရိယကို ရပါပြီ။

ဝီရိယတစ်ဆတိုးရင် သမာဓိတစ်ဆတိုးမယ်၊ ဝီရိ ယ နှစ်ဆတိုးရင် သမာဓိ နှစ်ဆတိုးမယ်၊ ဝီရိယတိုးတိုင်း တိုးတိုင်း သမာဓိ လိုက်လိုက်တိုးနိုင်မယ်ဆိုရင်၊ ဝီရိယ တိုး

သလောက် သမာဓိက အမိလိုက်တိုးနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်
လောက်ကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ ဝီရိယမျိုးကိုမဆို 'ညီမျှတဲ့
ဝီရိယ' လို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

ဝီရိယ ဘယ်လောက်ပဲ လွန်လွန်၊ ဝီရိယလွန်သ
လောက်၊ သမာဓိလည်း အမိလိုက်လွန်နိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီ
ဝီရိယမျိုးကို အစွန်းရောက်တဲ့ ဝီရိယလို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။

သမာဓိနဲ့ အပြိုင်လွန်တဲ့ ဝီရိယဟာ ကဲ့ရဲ့ထိုက်တဲ့
ဝီရိယ မဟုတ်ပါဘူး။ ချီးမွမ်းထိုက်တဲ့ ဝီရိယပါ။

ဝီရိယနဲ့ သမာဓိကို ညီမျှအောင်ညှိတဲ့နေရာမှာ
ယောဂီတစ်ဦးချင်းရဲ့ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခြေအနေအားလျော်
စွာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာများက ညှိပေးကြရမှာပါပဲ။

အားလုံးကို ခြုံငုံပြီး ပြောလိုက်ရင် တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်က ဖြစ်ပုံသဘာဝချင်း၊ ဣန္ဒြေစရိုက်ချင်း မတူ
တော့ ဟိုတစ်ယောက်ကို ညှိပေးထားတဲ့သဘောကို ဒီတစ်
ယောက်က လိုက်အတုခိုးပြီးညှိတဲ့အခါ အလွဲလွဲအမှားမှား
ဖြစ်ရင်ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ဣန္ဒြေငါးပါးကိုလည်း ညီမျှအောင် ကြိုးစားရပါ
မယ်။ ဣန္ဒြေငါးပါးဆိုတာ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊
ပညာ၊ ငါးပါးကို ပြောတာပါ။

‘ဣန္ဒြေငါးပါးကို ညီမျှအောင် ကြိုးစားရမယ်’ ဆိုတဲ့
နေရာမှာ သဒ္ဓါရယ်၊ ပညာရယ် ဒီနှစ်ခုကို ညီမျှအောင်
ညှိရမယ်။ ဝီရိယရယ်၊ သမာဓိရယ် ဒီနှစ်ခုကို ညီမျှအောင်
ညှိရမယ်။

သတိကတော့ ပိုတယ်၊ လွန်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။

‘သတိ ပန သဗ္ဗတ္ထ ဗလဝတီ ဝဋ္ဋတီ’ လို့ဆိုတဲ့
အတိုင်း သတိကတော့ အားရှိလေ၊ ကောင်းလေပါပဲ။

နေရာတိုင်း၊ နေရာတိုင်း၊ ကိစ္စတိုင်း၊ ကိစ္စတိုင်း၊
စိတ်တိုင်း၊ စိတ်တိုင်းမှာ သတိက အင်မတန် အရေးတကြီး
လိုအပ်ပါတယ်။ ဟင်းတိုင်း၊ ဟင်းတိုင်းမှာ ဆားက မထည့်
မဖြစ် လိုအပ်သလို စိတ်တိုင်း၊ စိတ်တိုင်းမှာလည်း သတိက
မရှိမဖြစ် လိုအပ်တယ်။

ဒီသတိကပဲ သဒ္ဓါနဲ့ ပညာကိုလည်း ညီမျှအောင်
ညှိပေးတယ်။ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိကိုလည်း ညီမျှအောင်ညှိပေး
တယ်။

သဒ္ဓါနဲ့ပညာကလည်း ညီမျှဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဗလဝသဒ္ဓေါ ဟိ မန္တပ္ပညော မုပေသန္ဓော ဟော
တိ။

သဒ္ဓါကလွန်ကဲပြီး ပညာကနည်းနေရင် အချည်း

နီးသောအရာတွေ၊ အကျိုးမရှိတဲ့အရာတွေမှာ ကြည်ညို
တတ်တယ်။

အဝတ္ထုသို့ ပသီဒတိ။

ကြည်ညိုစရာမဟုတ်တဲ့အရာတွေကို သွားပြီး
ကြည်ညိုတတ်တယ်။

မုဒ္ဒပ္ပသန္ဓော ဟောတိ။

မစူးစမ်းဘဲ မိုက်မဲစွာ ကြည်ညိုတတ်တယ်။ ဉာဏ်
မပါဘဲ ကြည်ညိုတတ်တယ်။

ဗလဝပညော ဟိ မန္တသဒ္ဓေါ ကေရာဋီကပက္ခံ
ဘဇတိ။

ပညာက လွန်ကဲပြီး သဒ္ဓါက နည်းနေပြန်တော့
လည်း ကောက်ကျစ်သွားတတ်တယ်။

‘လှူတယ်’ ဆိုတာ စိတ်ထဲက လှူရင်ပြီးတာပဲ၊
လှူချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်လိုက်တာနဲ့ ကုသိုလ်ရနေတာပဲ။ စိတ်ထဲ
မှာ လှူတာလည်း ကုသိုလ်ဖြစ်တာပဲဆိုပြီး တချို့က လှူဖွယ်
ပစ္စည်းကို တကယ် မလှူတော့ဘူး။ စိတ်ထဲက လှူရုံနဲ့ ဒါန
ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အပြင်မှာ လက်တွေ့မလှူတာဟာ တကယ်
တော့ ကောက်ကျစ်တာပါပဲ။

အဲဒီလို ပညာက လွန်ကဲပြီး သဒ္ဓါက နည်းနေ၊

မွဲနေရင်လည်း ကောက်ကျစ်တတ်တယ်။

စာဖတ်ပြီးသိရင် ပြီးတာပဲ၊ တရားနာပြီး သိရင်ပြီး
တာပဲ၊ ဆရာသမားက နားလည်အောင် ရှင်းပြလို့ သိရင်
ပြီးတာပဲ၊ ကိုယ်တိုင်တရားအားထုတ်စရာ မလိုဘူးဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပညာလွန်ကဲပြီး သဒ္ဓါနည်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေပါပဲ။

ဒီတော့ သဒ္ဓါနဲ့ပညာကိုလည်း ညီအောင်ညှိပေးရ
မယ်။ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိကိုလည်း ညီအောင်ညှိပေးရမယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က စောင်းဥပမာပေးပြီး ဝီရိယ
နဲ့ သမာဓိကို ညီမျှအောင်ကြိုးစားဖို့၊ ဣန္ဒြေငါးပါး ညီမျှ
အောင် ကြိုးစားဖို့ အဆုံးအမတရားကို ပေးသနားပြီးတော့
အရှင်သောဏရဲ့ ရှေ့မှာ ချက်ချင်းပျောက်လို့ ဝိဇ္ဇာကုဋ်
တောင်ကို ချက်ချင်းကြွရောက်တော်မူတယ်။

ဒိသာသနာမှာ သူ့အရဲရင့်ဆုံး

မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူတဲ့အခါမှာ အရှင်
သောဏဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ကို ထပ်ကာ
ထပ်ကာ နှလုံးသွင်းပြီး မိမိရဲ့ ဝီရိယနဲ့သမာဓိကို ညီမျှ
အောင် အားထုတ်တယ်။

ဝီရိယနဲ့သမာဓိကို ညီမျှအောင် အားထုတ်တယ်
ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဣရိယာပုတ်ကိုလည်း ညှိပေးရပါတယ်။

ထိုင်တဲ့ဣရိယာပုတ်တွေက သိပ်လွန်ကဲနေတယ်။

စင်္ကြံဣရိယာပုတ်က ဘာမှ မရှိဘူး။ နည်းနေတယ်ဆိုရင်

စင်္ကြံဣရိယာပုတ် တိုးချဲ့ထည့်သွင်းပြီး ညှိပေးရတယ်။

စင်္ကြံဣရိယာပုတ်က သိပ်လွန်ကဲနေတယ်။ ထိုင်

တဲ့ က္ကရိယာပုတ်က ဘာမှ မရှိဘူး၊ နည်းနေတယ်ဆိုရင်
ထိုင်တဲ့ က္ကရိယာပုတ် တိုးချဲ့ထည့်သွင်းပြီး ညှိပေးရတယ်။

‘ညှိ’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ ထိုင်တာလည်း တစ်နာရီ၊
စကြိုလည်း တစ်နာရီ၊ ထိုင်တာရော စကြိုရော နာရီ ညီတူ
ညီမျှရှိနေရမယ် လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ယောဂီတစ်ဦး
ချင်းစီရဲ့ အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး ထိုင်တဲ့အချိန်များ
သင့်ရင် ထိုင်ချိန်ကို များပေးရမယ်။ စကြိုသွားတဲ့အချိန်
များသင့်ရင် စကြိုချိန်ကို များပေးရမယ်။

ထိုင်တဲ့ က္ကရိယာပုတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ချည်းလည်း
မရှုမှတ်ရဘူး။ စကြိုက္ကရိယာပုတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ချည်းလည်း
မရှုမှတ်ရဘူး။ အထိုင်နဲ့စကြို အချိုးတကျ ညီမျှအောင်
အားထုတ်ရမယ်။

ရပ်တဲ့ က္ကရိယာပုတ်နဲ့ လျောင်းတဲ့ က္ကရိယာပုတ်
ကို အသုံးပြုသင့်ရင်လည်း လိုအပ်သလို အသုံးပြုရမယ်။
အဲဒီလိုအားဖြင့် က္ကရိယာပုတ်လည်း ညှိပေးရမယ်။

နောက်တစ်ခါ ယောဂီတစ်ဦးချင်းရဲ့ ကျန်းမာရေး
အခြေအနေအားလျော်စွာ စားတာ၊ သောက်တာ၊ နေတာ၊
ထိုင်တာ၊ အိပ်တာတွေကိုလည်း ညှိပေးရတယ်။

နောက်တစ်ခါ တရားရှုမှတ်ပုံ၊ ရှုမှတ်နည်းကို

လည်း ညှိပေးရတယ်။ ဒါကတော့ အဓိကအကျဆုံးပဲ။

ရှုမှတ်နည်း ညှိပေးတဲ့နေရာမှာ အရှုခံအာရုံ အနည်းအများကိုလည်း ညှိပေးရတယ်။ ရှုမှတ်စိတ် အစိပ်အကျဲကိုလည်း ညှိပေးရတယ်။

မိမိကြုံတွေ့နေရတဲ့ အခြေအနေအားလျော်စွာ -

- (၁) ဣရိယာပုတ်ကိုလည်း ညှိပေးရတယ်။
- (၂) စားခြင်း၊ အိပ်ခြင်းစတဲ့ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေကိုလည်း ညှိပေးရတယ်။
- (၃) အရှုခံအာရုံပေါ်မှာ ရှုနေတဲ့ ရှုမှတ်ပုံ၊ ရှုမှတ်နည်းကိုလည်း ညှိပေးရတယ်။

အဲဒီ(၃)ခုကို ညှိပေးမှ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိတို့ ညီမျှတယ်။

အရှင်သောဏဟာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့ 'မလျော့မတင်း စောင်းကြိုးငြင်း' တရားကို နှလုံးသွင်းပြီး ဝီရိယနဲ့သမာဓိ ညီမျှအောင် မလျော့မတင်း အားထုတ်တော်မူတဲ့အတွက် မကြာမြင့်မီမှာပဲ ကိလေသာ အာသဝေါကုန်ခမ်းလို့ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

အရှင်သောဏရဲ့ ရဲရင့်မှုဝီရိယကို စိစစ်ကြည့်

လိုက်မယ်ဆိုရင် များလွန်းနေလို့၊ ပိုလွန်းနေလို့ လျှော့ပေးရ တဲ့ သဘောရှိတယ်။

တခြားတခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ဝီရိယဆိုတာ က လျော့နေလို့၊ လိုနေလို့ အမျိုးမျိုးနှလုံးသွင်း၊ အမျိုးမျိုး ဆုံးမပြီးတော့ တိုးတက်အောင် မြှင့်တင်ပေးရတဲ့သဘော ရှိတယ်။

အရှင်သောဏရဲ့ ဝီရိယကတော့ သိပ်များလွန်း နေလို့၊ သိပ်လွန်ကဲလွန်းနေလို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ပြီး ဝီရိယနဲ့ သမာဓိညီမျှအောင် ကြိုးစားဖို့ ဥပ မာ၊ ဥပမေယျ စုံစုံလင်လင်နဲ့ ဟောကြားပြီးတော့ တင်းလွန်း နေတဲ့ ဝီရိယကို လျှော့ချပေးရတယ်။

ဒါ့ကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်က သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၊ အရိယာသံဃာတော်များရဲ့ အလယ် ရဟန်းတော်များကို အရာဌာနအသီးသီးအတွက် ဧတဒဂ် ဘွဲ့ထူးများ ချီးကျူးအပ်နှင်းတဲ့ပွဲမှာ အရှင်သောဏကိုလည်း ‘ဝီရိယကြီးမားတဲ့အရာမှာ အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး’ ဆိုတဲ့ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးကို ချီးကျူးအပ်နှင်းတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အရှင်သောဏရတဲ့ ဧတဒဂ်ဘွဲ့က ‘အာရဒ္ဓဝီရိယ ဧတဒဂ်ဘွဲ့’ ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာအလုပ်ကို ရဲရဲ

ရင့်ရင့် အားထုတ်ကြတဲ့ ရဟန်းတော်တွေထဲမှာ အရှင်
သောဏဟာ အသာလွန်ဆုံး၊ အရဲရင့်ဆုံးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

အရှင်သောဏရဲ့ နာမည် (ဘွဲ့တော်) အပြည့်အစုံ
ကတော့ 'အရှင်သောဏကောဠိဝိသ' ဖြစ်ပါတယ်။ ကောဠိ
ဝိသအမျိုးအနွယ်ထဲက အရှင်သောဏလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

အရှင်သောဏလိုပဲ ဝီရိယကြီးမားတဲ့အရာမှာ ဧ
တဒဂ်ဘွဲ့ထူး ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့တဲ့ ရဟန်းမကတော့ သောဏာ
ထေရီ ဖြစ်ပါတယ်။

အရှင်သောဏမထေရ်က ရဟန်းယောက်ျား (ဘိ-
က္ခု) တွေထဲမှာ အရဲရင့်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်၊ အာရဒ္ဓဝီရိယ ဧတဒဂ်
ဘွဲ့ထူးပိုင်ရှင်ဖြစ်သလို အရှင်မသောဏာထေရီကလည်း
ရဟန်းမိန်းမ(ဘိက္ခုနီ)တွေထဲမှာ အရဲရင့်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်၊ အာရဒ္ဓ
ဝီရိယ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါတယ်။

ရဲရင့်မှုအရာမှာ အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး၊ ဧတဒဂ်
ဘွဲ့ထူးကို ဆွတ်ခူးရရှိကြတဲ့ ရဟန်းယောက်ျားနဲ့ ရဟန်း
မိန်းမတို့ရဲ့ နာမည်(ဘွဲ့တော်)တွေ တစ်ထပ်တည်းတူညီနေ
ကြတာလည်း အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းပါတယ်။

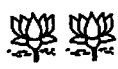
ယောက်ျားမို့ သောဏ၊ မိန်းမမို့ သောဏာ၊ အဖို
လိင်အသံထွက်နဲ့ အမလိင်အသံထွက်၊ ရေးချမပါတာနဲ့

ရေးချပါတာ၊ ဒါပဲကွာပါတယ်။ အခြေခံအထည်ကိုယ်အနေ နဲ့တော့ နှစ်ဦးစလုံး 'သောဏ' တွေချည်းပါပဲ။

'သောဏ'ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုက ရဲရင့်မှုကို ဖော်ညွှန်း နေသလိုပါပဲ။ 'သောဏ' ဆိုတာ ရွှေနီအရည်တွေနဲ့ သွန်း ဖျန်းထားသလို နီမြန်းနေတဲ့ အသားအရေရှိသူလို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။ ရွှေနီရောင်အသားအရေရှိသူမို့ 'သောဏ' လို့ ခေါ်တာပါ။

မြန်မာလိုနာမည်ပေးရမယ် ဆိုရင်တော့ 'သော ဏ' ဆိုတာ 'ကိုရွှေနီ (သို့မဟုတ်) ဦးရွှေနီ' ဖြစ်ပြီး 'သော ဏာ' ဆိုတာ 'မရွှေနီ (သို့မဟုတ်) ဒေါ်ရွှေနီ' ဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေနီရောင်အသားအရေပိုင်ရှင်တွေမို့များ အရဲ ရင့်ဆုံး ဖြစ်ရလေသလားလို့တောင် တွေးချင်စရာပါပဲ။

မိခင်ကိုတောင် ဖော်ကားမော်ကား ပြက်ရယ်ပြောင်လှောင်
ကြပါသေးတယ်။

လူ့ဘဝတုန်းက သောဏာရဲ့ လင်ယောကျ်ား
သူဌေးသားက ရဟန်းပြုသွားတော့ သောဏာလည်း သား
သမီးအားလုံးကို အိမ်ထောင်ချထားပေးလိုက်ပြီး ရှိသမျှ
ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကိုယ့်အတွက် လုံးဝမချန်ပဲ အားလုံး
အမွေခွဲပေးလိုက်ပါတယ်။

ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ဘာမှမရှိတော့တဲ့ မိခင်သောဏာ
ကို သားတွေ၊ သမီးတွေက နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်ပဲ
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပြုစုကြပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်ကျော်လာတဲ့
အခါမှာတော့ ငြိုငြင်တဲ့စကားတွေ၊ မလိုလား မနှစ်မြို့တဲ့
စကားတွေ ပြောဆိုလာကြပါတယ်။

မိခင်ဆီက ရစရာမကျန်တော့လို့ မိခင်ကို ပစ်ပယ်
လာကြတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ မသိနားမလည်မှု၊ မိုက်မဲမှုကို
အထူးသံဝေဂရပြီး သောဏာဟာ သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်
ရောက်လို့ ရဟန်းမ (ဘိက္ခုနီမ) ပြုခဲ့ပါတော့တယ်။

တစ်နေ့မှာ ဝတ်မကျေတဲ့ အပြစ်တစ်ခုကြောင့်
သောဏာထေရီကို ဆရာသမားဖြစ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမတွေက
သင့်တော်တဲ့ ဒဏ်တစ်ခု ထမ်းခိုင်းပါတယ်။

ဒဏ်ထမ်းနေတဲ့ မိခင်သောဏာထေရီကို သား သမီးတွေကမြင်တော့ သနားစာနာခြင်း လုံးဝမရှိတဲ့အပြင် 'ဒီအဘွားကြီးက ဒီနေ့ထိအောင် ရဟန်းကျင့်ဝတ်ကို နားမလည်သေးပါလား၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်ကို လုံးဝမသိတဲ့ အဘွားကြီး၊ ဒဏ်ထမ်းခံရတာပဲကောင်းတယ်၊ တော်တော်ကို အသုံးမကျတဲ့အဘွားကြီး' လို့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ပြက်ရယ်ပြောင်လှောင်ကြပါတယ်။

သားသမီးတွေရဲ့ ပြက်ရယ်ပြောင်လှောင်စကားကို ကြားရတဲ့ သောဏာထေရီမကြီးဟာ အကြီးအကျယ် သံဝေဂရပြီး သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို ခါတိုင်းထက် ဝီရိယတိုးလို့ အထူးကြိုးစားအားထုတ်တော်မူပါတော့တယ်။

လောကမှာ ယောနိသော မနသိကာရ ရှိတဲ့သူ (စိတ်ထားတတ်တဲ့သူ) တွေဟာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘဝရိုက်ချက်တွေကို ကြီးမားတဲ့ စိတ်ခွန်အားတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ကြပါတယ်။

အသက်ကြီးမှ ရဟန်းပြုခဲ့ရတဲ့ သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီမကြီးဟာ 'သူများထက် ဝီရိယတိုးပြီး အားထုတ်မှ တော်မယ်' ဆိုတဲ့ နှလုံးသွင်းနဲ့ တခြားဘိက္ခုနီမတွေရဲ့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်၊ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေး

ရင်းနဲ့လည်း သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို ပွားများအား ထုတ်တယ်။ ညအခါမှာလည်း ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး လုံးဝ မအိပ်ဘဲ အားထုတ်တယ်။ သူ့အားထုတ်ပုံကလည်း စိတ်ဝင် စားစရာပါ။

ကျောင်းအောက်ထပ်က တိုင်ကြီးတစ်လုံးကို လက်နဲ့ ဖက်ကိုင်ထားပြီးတော့ အဲဒီတိုင်ကို လက်မလွှတ်ပဲ သတိပဋ္ဌာန်တရား ပွားများအားထုတ်တယ်။ အသက်ကြီးသူဆို တော့ အားထုတ်နေရင်း လဲကျမသွားအောင်ပေါ့။

ထိုင်အားထုတ်၊ ရပ်အားထုတ်ရတာ ပင်ပန်းလာလို့ စင်္ကြံလျှောက်အားထုတ်တဲ့အခါမှာလည်း သစ်ပင်တစ်ပင်ကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီးတော့ အဲဒီသစ်ပင်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ လှည့်လည် စင်္ကြံလျှောက်အားထုတ်တယ်။ မှောင်ထဲမည်းထဲမှာဆိုတော့ သစ်ပင်တို့၊ ဘာတို့၊ တစ်စုံတစ်ခုခုနဲ့ ခေါင်းတိုက်မိ၊ ကိုယ်ခိုက်မိဖြစ်မှာစိုးလို့ပေါ့။

သူများတကာတွေ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ကျောင်းတိုင်ကြီးကိုဖက်၊ သစ်ပင်ကြီးကို ကိုင်ပြီး တရားအားထုတ်နေတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုရဟန်းမကြီးတစ်ပါးရဲ့ ဝီရိယ . . .

ကြည်ညိုစရာကောင်းလိုက်တာ။

အတုယူစရာကောင်းလိုက်တာ။

အဲဒီလို နေ့စဉ်ရက်ဆက် မအိပ်မနေ လုံ့လဝီရိယ ကြီးမားစွာနဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရား ပွားများအားထုတ်တဲ့ အတွက် ဗဟုပုတ္တိက သောဏာထေရီ (သားသမီးများလှတဲ့ သောဏာထေရီ) ဆိုတဲ့ နာမည်ဟောင်းပျောက်ပြီး အာရဒ္ဓ ဝီရိယ သောဏာထေရီ (ဝီရိယကြီးမားလှတဲ့သောဏာ ထေရီ) လို့ နာမည်အသစ်နဲ့ ကျော်စောထင်ရှားလာပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဇေတဝန်ကျောင်းဘက် အဆုံးအမခံ ယူဖို့ သွားကြတဲ့ ဘိက္ခုနီမတွေက သောဏာထေရီမကြီးကို ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ရေနွေးကျိုထားဖို့ မှာကြားခဲ့ကြ ပါတယ်။

သောဏာထေရီမကြီးကလည်း ရေနွေးအိုးတည်ဖို့ မီးတင်းကုပ် (မီးဖိုဆောင်) နားကိုသွားပြီး ရေနွေးအိုးမတည် သေးခင် မီးတင်းကုပ်ရဲ့ အနီးအနားမှာ စင်္ကြံလျှောက်ရင်း ဝိပဿနာတရားပွားများ အားထုတ်နေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဇေတဝန် ကျောင်း၊ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ထဲကနေ ထိုင်နေတော်မူရင်းနဲ့ပဲ သောဏာထေရီမကြီးရှိရာကို အရောင်အလင်းတွေ လွှတ် ပြီး

‘ချစ်သမီး သောဏာ. . . ၊ လောကမှလွန်မြောက်
တဲ့ လောကုတ္တရာတရားကိုးပါးကို ကိုယ်တွေ့ မသိမမြင်ရဘဲ
အနှစ်တစ်ရာကြာအောင် အသက်ရှင်ရတာထက် လောက
မှ လွန်မြောက်တဲ့ လောကုတ္တရာတရားကိုးပါးကို ကိုယ်တွေ့
သိမြင်ပြီး တစ်ရက်တာလောက် အသက်ရှင်ရတာက ပိုပြီး
မြတ်တယ်၊ ပိုပြီး ချီးမွမ်းစရာကောင်းတယ်’

လို့ တရားဂါထာတစ်ခု ဟောကြားတော်မူလိုက်
ပါတယ်။

အဲဒီတရားဂါထာကို နာကြားရင်း သတိပဋ္ဌာန်
ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်လိုက်တာ တရားဂါထာ
ရဲ့ အဆုံးမှာ သောဏာထေရီဘိက္ခုနီမကြီး ကိလေသာ အာ
သဝေါ ကုန်ခမ်းလို့ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ရဟန္တာဖြစ်
ပြီးတဲ့နောက် . . .

‘ငါတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီ။ ငါရဟန္တာဖြစ်မှန်း
မသိတဲ့သူတွေက မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ ငါ့အပေါ် အထင်
သေးစကား၊ အပြစ်တင်စကား ပြောရင်တော့ အကုသိုလ်
တရားတွေ အကြီးအကျယ် တိုးပွားကုန်ကြတော့မှာပဲ၊ သူတို့
သိနိုင်အောင် တစ်ခုခုတော့ ကြိုတင် ပြုလုပ်ထားမှ တော်
မယ်’

လို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီမကြီးဟာ ရေဇွေးတည်မယ့်ရေအိုးကို ဖိုခနောက်(မီးဖို)ပေါ်မှာ တင်ရုံတင်ထားလိုက်ပြီး အောက်မှာတော့ မီးလုံးဝမမွှေးဘဲ နဂိုပကတိအတိုင်း ထားလိုက်ပါတယ်။

ဇေတဝန်ကျောင်းကနေ အဆုံးအမခံယူပြီး ပြန်လာကြတဲ့ ဘိက္ခုနီမတွေက ဖိုခနောက် (မီးဖို) ကို လှမ်းမှော်ကြည့်လိုက်တော့ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေတဲ့ ရေဇွေးငွေ့တွေကို မြင်ရဖို့ နေနေသာသာ၊ မီးမွှေးထားတာလေးလောက်တောင် မမြင်တွေ့ကြရတော့ . . .

‘ဒီအဘွားကြီးနှယ်နော်၊ ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ရေဇွေးကျိုထားပါလို့ သေချာမှာထားလျက်နဲ့၊ ခုချိန်အထိ မီးတောင်မမွှေးရသေးဘူး၊ ဘယ်လိုအဘွားကြီးလဲ’

လို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အပြစ်တင်စကား ပြောကြပါတယ်။

အဲဒီအခါ သောဏာထေရီဘိက္ခုနီမကြီးက . . .

‘အရှင်မတို့ရယ် . . . ၊ အရှင်မတို့အတွက် မီးကဘာလုပ်မှာလဲ၊ မီးမလိုပါဘူး၊ ရေဇွေးနဲ့ ရေခိုးလိုတဲ့ ဘိက္ခုနီမများ အဲဒီရေအိုးထဲက ရေကို ခပ်ယူပြီး ခိုးနိုင်ကြပါတယ်’

လို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောကြားလိုက်တဲ့အခါ အ

တူနေကြတဲ့ အဖော်ဘိက္ခုနီမတွေက တအံ့တဩဖြစ်ပြီး တော့ . . .

‘အို. . . ၊ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလောက် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ စကားမျိုး ဒီအဖွားကြီး ပြောတာ၊ ဧကန္တ အကြောင်းထူးတစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိရမယ်’

ဆိုပြီးတော့ မီးမပါတဲ့ ဖိုခနောက်ပေါ်တင်ထားတဲ့ ရေအိုးရှိရာကို အပြေးသွားကြပြီး ရေထဲကို လက်ချနှစ် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တော့မှ

‘အားပါးပါး . . . ၊ ရေတွေ ပူနေလို့ပါလား’

ဆိုတာ သိသွားကြပြီး တစ်ခြားအိုးလွတ်တစ်ခုထဲ ကို ဖိုခနောက်ပေါ်တင်ထားတဲ့ အိုးထဲကရေတွေ ခပ်ထည့် ကြပါတယ်။

အိုးလွတ်ထဲကို ရေတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ခပ်ထည့် ခပ်ထည့်၊ မူလအိုးထဲက ခပ်တိုင်း ခပ်တိုင်းသောနေရာမှာ ရေတွေဟာ လုံးဝ လျော့ကျမသွားဘဲ နဂိုအတိုင်း ပြည့်မြဲ ပြန်ပြည့်နေပါတယ်။

အဲဒီအခါကျမှ အတူနေကြတဲ့ အဖော်ဘိက္ခုနီမ တွေအားလုံးက သောဏာထေရီဘိက္ခုနီမကြီး ရဟန္တာမကြီး ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ အသေအချာ သိလိုက်ကြပါတယ်။

သိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သိက္ခာဝါငယ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမတွေက ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ သောဏာထေရီမကြီးရဲ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းကန်တော့ကြပြီး မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ ဒီနေ့ဒီချိန် အထိ အနိုင်ကျင့်လွှမ်းမိုးစကားတွေနဲ့ အပြစ်တင်ပြောကြားခဲ့တာတွေကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ဖို့ လျှောက်ထားတောင်းပန်ကြပါတယ်။

သိက္ခာဝါကြီးတဲ့ ဘိက္ခုနီမတွေကလည်း ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ကန်တော့ပြီးတော့ သည်းခံခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ကြပါတယ်။

သောဏာထေရီဘိက္ခုနီမကြီးကလည်း အားလုံးကို ကျေနပ်စွာ ခွင့်လွှတ်ကြောင်း ပြန်လည်မိန့်ကြားလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး သောဏာထေရီမကြီးရဲ့ ရဲရင့်မှုဂုဏ်သတင်းက အခုလိုထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့ပါတယ်။

‘သောဏာထေရီမကြီးဟာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်အိုမင်းမှ ရဟန်းပြုခဲ့ပေမယ့် ရဲရင့်မှုဝီရိယ အားကြီးပြင်းထန်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရဟန်းပြုပြီး သိပ်မကြာခင် အချိန်ကလေးမှာပဲ ရဟန္တာမကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပေတယ်’ . . . တဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်က သာဝတ္ထိမြို့၊
ဇေတဝန်ကျောင်း၊ အရိယာသံဃာတော်များရဲ့ အလယ်
ဘိက္ခုနီထေရီမ (ရဟန်းမ) များကို အရာဋ္ဌာနအသီးသီး
အတွက် ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးများ ချီးကျူးအပ်နှင်းတဲ့ပွဲမှာ အရှင်
မသောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီမကြီးကိုလည်း ‘ဝီရိယကြီးမားတဲ့
အရာမှာ အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး’ ဆိုတဲ့ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးကို
ချီးကျူးအပ်နှင်းတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အရှင်မသောဏာထေရီရတဲ့ ဧတဒဂ်ဘွဲ့က ‘အာ
ရဒ္ဒဝီရိယ ဧတဒဂ်ဘွဲ့’ ဖြစ်ပါတယ်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာအလုပ်ကို ရဲရဲရင့်ရင့် အား
ထုတ်ကြတဲ့ ဘိက္ခုနီထေရီမ (ရဟန်းမ) တွေထဲမှာ အရှင်မ
သောဏာထေရီဟာ အသာလွန်ဆုံး၊ အရဲရင့်ဆုံးလို့ ဆိုလို
ပါတယ်။

သက်ကြီးရွယ်အို ပုဂ္ဂိုလ်များအနေနဲ့ အရှင်မသော
ဏာထေရီဘိက္ခုနီမကြီးကို အတုယူအားကျပြီးတော့ . . .

‘တို့တော့အသက်ကြီးပြီ၊ လူငယ်တွေလောက် အား
မထုတ်နိုင်တော့ဘူး၊ လူငယ်တွေလောက် ဝီရိယ မစိုက်နိုင်
တော့ဘူး’ လို့ အသက်ကို အကြောင်းပြပြီး ဝီရိယမလျှော့ချ
ကြဘဲနဲ့ . . .

‘အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးဘူး’ လို့ အား
မာန်တင်းပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ရဲရင့်မှု ဝီရိယဓာတ်ကို မဖြစ်ဖြစ်
တဲ့နည်းနဲ့၊ မဟန်ဟန်တဲ့နည်းနဲ့ အပြည့်အဝထုတ်လုပ်ကြဖို့
ဦးဇင်းတို့ အလေးအနက် တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

အသက်ငယ်ရွယ်သူတွေမှ ရဲရင့်ခွင့်ရှိတာ မဟုတ်
ပါဘူး။ အသက်ကြီးရင့်သူတွေလည်း ရဲရင့်ခွင့်ရှိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာတော်ကြီးက ‘ရဲရင့်မှုအခွင့်
အရေး’ ကို လူသားတိုင်းအတွက် တပြေးညီ ပေးအပ်ထား
ပါတယ်။

ရဲရင့်တဲ့သူတွေသာ အရိယာပွဲအလယ်မှာ တင့်
တယ်စွာပါဝင်ခွင့် ရနိုင်ပါတယ်။ ရဲရင့်မှ ပွဲတင့်မှာမို့ မရဲရင့်
ကြဘူးဆိုရင် အရိယာပွဲအလယ်မှာ တင့်တယ်စွာ ပါဝင်ခွင့်
မရနိုင်တော့ပါဘူး။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး ရဲရင့်၍ ပွဲတင့်ကြ
ပါစေ။

ရဲရင့်သူတို့၏အသက်ရှူနည်း

‘လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူချင်းကွဲတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပဲ ရဲရင့်သူနဲ့ မရဲရင့်သူတို့ဟာလည်း အသက်ရှူပုံရှူနည်းချင်း ကွဲပြားခြားနားကြပါတယ်။

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင်တော့ မသေမချင်း အသက်ရှူနေကြရတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှူနေတိုင်း စိတ်မချမ်းသာပါဘူး။ အသက်ရှူတတ်မှ စိတ်ချမ်းသာတာပါ။ အသက်ရှူနေတိုင်း ကုသိုလ်မရပါဘူး။ အသက်ရှူတတ်မှ ကုသိုလ်ရတာပါ။ အသက်ရှူနေတိုင်း နိဗ္ဗာန်မရောက်ပါဘူး။ အသက်ရှူတတ်မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်တာပါ။

ရဲရင့်သူတွေကတော့ စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း အသက်ရှူတတ်ပါတယ်။ ကုသိုလ်ရအောင်လည်း အသက်ရှူတတ်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင်လည်း အသက်ရှူတတ်ပါတယ်။

ရဲရင့်သူတွေဟာ ရဲရင့်သူဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ရဲရဲရင့်ရင့် အသက်ရှူကြပါတယ်။ ရဲရဲရင့်ရင့် အသက်ရှူတယ်ဆိုတာ အမှတ်သတိနဲ့ အသက်ရှူတာကို ပြောတာပါ။

အမှတ်သတိနဲ့ အသက်ရှူတဲ့အလုပ်ကို ရဲရင့်သူ (ဝီရိယရှိသူ)တွေသာ လုပ်နိုင်ကြပါတယ်။ မရဲရင့်သူ (ဝီရိယမရှိသူ) တွေ မလုပ်နိုင်ကြပါဘူး။

ဝီရိယမရှိတဲ့ မရဲရင့်သူတွေဟာ အမှတ်သတိလေးနဲ့ အသက်ရှူရမှာကို သေမလောက် ကြောက်ကြပါတယ်။ အမှတ်သတိနဲ့ အသက်ရှူနေရတာကို ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးတစ်ခုလို့ လွဲမှားစွာ ထင်မြင်ယူဆနေကြပါတယ်။

တကယ်တော့ အမှတ်သတိနဲ့ အသက်ရှူနည်းဟာ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုလည်း အပြည့်အဝပေးနိုင်သလို ကုသိုလ်တရားတွေကိုလည်း အစုလိုက်အပြုံလိုက် တိုးပွားစေနိုင်ပါ

တယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း အလျင်အမြန် ရောက်စေနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရဲရင့်သူ တိုင်း အမှတ်သတိနဲ့ အသက်ရှူကြပါတယ်။

အသက်ရှူသွင်း၊ ရှူထုတ်လုပ်တိုင်း နှာသီးဝ လေ ထိတဲ့နေရာမှာ စိတ်ကို (သတိကို) ကပ်ထားပြီး လေဝင်ရင် 'ဝင်တယ်'၊ လေထွက်ရင် 'ထွက်တယ်' လို့ ရှုမှတ်နေတဲ့နည်း ဟာ အမှတ်သတိနဲ့ အသက်ရှူနည်း၊ ရဲရင့်တဲ့ အသက်ရှူ နည်း ဖြစ်ပါတယ်။

လေဝင်သွားတဲ့အခါ နှာသီးဝကို ထိပြီး ဝင်သွားပါတယ်။ ထိတဲ့နေရာလေးမှာ စိတ်ကို (သတိကို) ကပ်ထားပြီး 'ဝင်တယ်' လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ အတွင်းဝင်သွားတဲ့ လေ ကြောင်းနောက် စိတ်မလိုက်ရပါဘူး။ လိုက်ရင် အတွင်းပျံ့ လွင့်မှု ဖြစ်ပါတယ်။

လေထွက်သွားတဲ့အခါ နှာသီးဝကို ထိပြီး ထွက် သွားပါတယ်။ ထိတဲ့နေရာလေးမှာ စိတ်ကို (သတိကို) ကပ် ထားပြီး 'ထွက်တယ်' လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ အပြင်ထွက်သွား တဲ့ လေကြောင်းနောက် စိတ်မလိုက်ရပါဘူး။ လိုက်ရင် အပြင်ပျံ့လွင့်မှုဖြစ်ပါတယ်။

နှာသီးဝမှာ တထိတည်းထိနေတာကို တသိတည်း

သိနေအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရပါတယ်။ ဝင်လေဝင်တိုင်း ထိတာကို ထိတိုင်း သိဖို့၊ ထွက်လေထွက်တိုင်း ထိတာကို ထိတိုင်းသိဖို့ အဓိကပါပဲ။

ဝင်ထိ၊ ထွက်ထိ၊ ထိတိုင်း သိပြီဆိုရင် ထိမှုသဘော ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာတည်ရှိနေတဲ့ မာ၊ ပျော့၊ ကြမ်း၊ ချော၊ လေး၊ ပေါ့ဆိုတဲ့ ပထဝီဓာတ်ရဲ့ သဘော၊ ဖွဲ့စည်း၊ ယိုစီး ဆိုတဲ့ အာပေါဓာတ်ရဲ့သဘော၊ ပူ၊ အေး၊ နွေး ဆိုတဲ့ တေဇဓာတ်ရဲ့သဘော၊ တွန်း၊ တောင့်၊ ရွေ့၊ လှုပ်ဆိုတဲ့ ဝါယောဓာတ်ရဲ့သဘော၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရဲ့သဘောကို ဉာဏ်နဲ့ ကွဲကွဲပြားပြား သိလာပါတယ်။

ထိမှုတခြား၊ သိမှုတခြား ကွဲပြားသွားပြီး ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရှိ၊ ထိမှု သဘောနဲ့ သိမှုသဘောသာရှိတဲ့သဘောကို ဉာဏ်နဲ့ ထိုး ထွင်းသိလာပါတယ်။

ဉာဏ်ပိုရင့်လာတဲ့အခါ ထိမှုသဘောနဲ့ သိမှု သဘောတွေရဲ့ တရစပ် ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတဲ့ အနိစ္စ သဘော၊ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းရဲ့ အနှိပ်စက်ခံနေရလို့ မကောင်းတဲ့ဒုက္ခသဘော၊ မဖြစ်မပျက်အောင် တားဆီးမရ လို့ ကိုယ်စိုးကိုယ်ပိုင်မဟုတ်တဲ့ အနတ္တသဘောတွေကို ကိုယ်

တွေ့ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထွင်းသိလာပါတယ်။

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ လက္ခဏာဉာဏ်သုံးပါး ရင့်သန်အားပြည့်လို့ အထွတ်အထိပ်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားတော့တာပါပဲ။

အခုလို အမှတ်သတိနဲ့ အသက်ရှူတာကိုပဲ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်တယ်။ အာနာပါနသတိပဋ္ဌာန်တရား ပွားများတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဝင်လေကိုအာန၊ ထွက်လေကို အပါနလို့ခေါ်တာမို့ ဝင်လေ၊ ထွက်လေကို သတိကပ်ရှုမှတ်ရတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဝင်လေ၊ ထွက်လေဟာ ကိုယ်သတိပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်သတိမပြုသည်ဖြစ်စေ (ကိုယ်သိသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်မသိသည်ဖြစ်စေ) အမြဲထင်ရှားရှိနေပါတယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဝင်လေ၊ ထွက်လေ ရပ်ဆိုင်းနေတဲ့အချိန် တစ်ချိန်မှ မရှိပါဘူး။ အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာတောင် အဆက်မပြတ် ရှိနေပါတယ်။

အိပ်ချိန်၊ နိုးချိန်၊ အချိန်တိုင်းမှာ ထင်ရှားရှိနေတဲ့ အတွက် ရှုမှတ်ရတာလည်း လွယ်ကူ၊ မရပ်မနားလည်း

အဆက်မပြတ် ရှုမှတ်နိုင်တာကြောင့် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို 'ပင်တိုင်ကမ္မဋ္ဌာန်း' အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အားထုတ်တာဟာ လူအများစုအတွက် အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ။

ဝင်လေ ထွက်လေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရုပ်နာမ်ရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကို ပိုင်နိုင်သွားရင် ကျန်တဲ့ရုပ်နာမ် အားလုံးရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကိုပါ ပိုင်နိုင်သွားတာမို့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို 'အညှာကိုင်ကမ္မဋ္ဌာန်း' လို့လည်း ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

'အာနာပါနရှုပွားရင် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးလုံး ရှုပွားပြီးသားဖြစ်တယ်၊ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး ရှုပွားရင် ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး ပွားများပြီးသားဖြစ်တယ်။ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး ပွားများရင် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဆိုက်ရောက်နိုင်တယ်' လို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူထားပါတယ်။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ သမထပဲ၊ ဝိပဿနာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ မသိနားမလည်သူတွေရဲ့ စွပ်စွဲပြောဆိုချက်တွေကို နားမယောင်ဘဲ ဝိပဿနာဖြစ်တဲ့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို လေးလေးစားစား ရှုမှတ်ပွားများကြရပါမယ်။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တိုင်းဟာ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ပဲ ဘုရားဖြစ်ကြရပါတယ်။ ဘုရားဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်

ပိုင်းမှာလည်း အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပဲ လက်သုံးကမ္မဋ္ဌာန်း အဖြစ် စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှုပွားတော်မူပါတယ်။

တစ်လောကလုံးမှာ အရဲရင့်ဆုံး (ဝီရိယအကြီး ဆုံး) ဖြစ်တဲ့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တိုင်းရဲ့ အမြတ်နိုးဆုံး အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရဲရင့်သူတိုင်း (ဝီရိယကြီးသူတိုင်း) အမြတ်တနိုး ပွားများအားထုတ်သင့်လှပါတယ်။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ အခုရှု၊ အခုချမ်းသာ၊ အခုငြိမ်းအေး၊ အမြန်ဆုံးသိသာတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းပါ။

ထိုင်ချိန်မှာသာ အားထုတ်နိုင်တာမဟုတ်ဘဲ သွားရင်း လာရင်း၊ လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်းနဲ့လည်း အားထုတ်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်း အလုပ်နှစ်ခုပြီးတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းပါ။ အချိန်လည်း မကုန်၊ လူလည်း မပန်း၊ ငွေလည်း မထွက်၊ အင်မတန်တွက်ခြေကိုက်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းပါ။

ဝိပဿနာကုသိုလ်ကို အလွယ်တကူ ရယူနိုင်ပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို အလွယ်တကူ ဆိုက်ရောက်စေနိုင်တာဟာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းပါပဲ။

ရဲရင့်သူတိုင်းအမှတ်မလွတ်

ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ အမှတ်သတိနဲ့ လုပ်တတ်
တာ၊ ဘယ်အာရုံပဲ ခံစားခံစား၊ အမှတ်သတိနဲ့ ခံစားတတ်
တာဟာ ရဲရင့်သူတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းရည်တစ်ခုပါပဲ။

ရဲရင့်မှုဝီရိယက တွန်းအားအဖြစ်နဲ့ နောက်ကနေ
ပံ့ပိုးပေးနေမယ်ဆိုရင် အမှတ်သတိက အလုပ်တိုင်း၊ အာရုံ
တိုင်းမှာ အမြဲတမ်း ကပ်ဝင်တည်သွားပါတယ်။

အလုပ်တိုင်းမှာ အမှတ်သတိပါနေရင် ငါလုပ်တာ
ဆိုတဲ့ ငါအစွဲ ကင်းသွားပါတယ်။

အာရုံတိုင်းမှာ အမှတ်သတိပါနေရင် ငါ့အာရုံ
ဆိုတဲ့ ငါ့ဥစ္စာအစွဲ ကင်းသွားပါတယ်။

ငါအစွဲနဲ့ ငါ့ဥစ္စာအစွဲ ကင်းရှင်းသွားခြင်းဟာ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ရခြင်းရဲ့ အခြေခံအကျဆုံးနဲ့ ပဓာနအကျဆုံး အကျိုးတရားဖြစ်ပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားဆိုတာ ဘုရားရှေ့ မျက်စိမှိတ် ထိုင်နိုင်မှ ရှုမှတ်လို့ရတဲ့ တရားမဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်မရွေး၊ နေရာမရွေး၊ ဣရိယာပုတ်မရွေး၊ အချိန်မရွေး ရှုမှတ်လို့ရပါတယ်။

ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် အမှတ်သတိထည့်ပြီး လုပ်ရင် ဝိပဿနာရှုပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။

ချက်ပြုတ်တဲ့ စားသောက်တဲ့အလုပ်၊ ဖွပ်လျှော်တဲ့ ဝတ်ဆင်တဲ့အလုပ်၊ ပြောဆိုတဲ့ နားထောင်တဲ့အလုပ်၊ ဈေးရောင်းတဲ့ ကားမောင်းတဲ့အလုပ်၊ ကိုင်တွယ်တဲ့ ထုနှက်တဲ့ အလုပ်၊ ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့အတိုင်းလေး ခေါ်ဝေါ်နေကျစကားနဲ့ အမှတ်သတိ ထည့်ပြီး သိနေရင် ဝိပဿနာကုသိုလ်အလုပ်တိုင်းမှာ ဖြစ်နေပါပြီ။ ချက်ရင် 'ချက်တယ်'၊ စားရင် 'စားတယ်' ပေါ့ . . . ။

ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက်၊ အမှတ်သတိနဲ့ နေ

ရင် ဝိပဿနာရှုပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ၊ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်
မှာ၊ ဈေးထဲမှာ၊ ရုံးခန်းထဲမှာ၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ၊ ရေချိုးခန်း
ထဲမှာ၊ နောက်ဆုံးရေအိမ် (အိမ်သာ) ထဲမှာ၊ ဘယ်နေရာမှာ
ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမှတ်သတိလေးနဲ့ သိ၊ သိပြီးနေမယ်ဆိုရင် နေ
ရာတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ ဝိပဿနာကုသိုလ် ဖြစ်နေပါပြီ။
ရေချိုးရင် 'ချိုးတယ်'၊ အလေးအပေါ့စွန့်ရင် 'စွန့်တယ်' ပေါ့
...။

ဘယ်ဣရိယာပုတ်မျိုးမှာမဆို အမှတ်သတိရှိနေ
မယ်ဆိုရင် ဝိပဿနာရှုပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။

သွားတာ၊ ရပ်တာ၊ ထိုင်တာ၊ လျောင်းတာ၊ ဘယ်
ဣရိယာပုတ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမှတ်သတိနဲ့ ပြုမူမယ်ဆိုရင်
ဣရိယာပုတ်တိုင်းမှာ ဝိပဿနာကုသိုလ် ဖြစ်နေပါပြီ။ သွား
ရင် 'သွားတယ်'၊ ရပ်ရင် 'ရပ်တယ်'၊ ထိုင်ရင် 'ထိုင်တယ်'၊
လျောင်းရင် 'လျောင်းတယ်'ပေါ့ ...။

ဘယ်အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြံ့သမျှအာရုံကို အမှတ်
သတိနဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် ဝိပဿနာရှုပြီးသားဖြစ်ပါတယ်။

မြင်ချိန်၊ ကြားချိန်၊ နံချိန်၊ စားချိန်၊ ထိချိန်၊ သိချိန်၊
အချိန်တိုင်းမှာ မြင်သမျှအာရုံ၊ ကြားသမျှအာရုံ၊ နံသမျှ

အာရုံ၊ စားသမျှအာရုံ၊ ထိသမျှအာရုံ၊ သိသမျှအာရုံ၊ အာရုံ
တိုင်းကို အမှတ်သတိ ထည့်သွင်းပြီး ခံစားမယ်ဆိုရင် အချိန်
တိုင်း၊ အာရုံတိုင်းမှာ ဝိပဿနာကုသိုလ် ဖြစ်နေပါပြီ။
မြင်ရင် 'မြင်တယ်'၊ ကြားရင် 'ကြားတယ်' ပေါ့ . . . ။

အလုပ်မရွေး၊ နေရာမရွေး၊ ဣရိယာပုတ်မရွေး၊
အချိန်မရွေး၊ မရွေးလေးပါးလုံးမှာ အမှတ်သတိပါဝင်နေပြီ
ဆိုရင် အချိန်တိုင်းဟာ တရားချိန်ဖြစ်သွားပြီး အာရုံတိုင်း
ဟာ တရားအာရုံ ဖြစ်သွားပါပြီ။

အချိန်တိုင်း တရားချိန်ဖြစ်ဖို့၊ အာရုံတိုင်း တရား
အာရုံဖြစ်ဖို့အတွက် အမှတ်သတိကို တွန်းပင့်မြှောက်တင်
အကူအညီပေးနေသူကတော့ ရဲရင့်မှု ဝီရိယပါပဲ။ ရဲရင့်မှု
ဝီရိယရဲ့ ပံ့ပိုးကူညီမှုမပါဘဲ အမှတ်သတိ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

အမှတ်သတိ စွဲမြဲနေသူတွေဟာ ရဲရင့်မှုဝီရိယ
ထက်မြက်နေသူတွေပါပဲ။ ရဲရင့်သူတိုင်း အမှတ်မလွတ်တာ
ဟာ သဘာဝပါ။

ပေါ့လျော့တဲ့ ဝီရိယ၊ အားသေးတဲ့ရဲရင့်မှုနဲ့ နိဗ္ဗာန်
ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်ပါဘူး။ လေးတင်းတဲ့ဝီရိယ၊ အားကြီး
တဲ့ ရဲရင့်မှုနဲ့သာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါတယ်။ နိ-
ဗ္ဗာန် ရောက်လို့သူတိုင်း ရဲရင့်မှုရှိရပါမယ်။

အစွဲပိုတော့ အရဲလို၊ အစွဲကင်းမှ အရဲတင်း

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ 'ကိုသတ္တိ' ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။

နာမည်နဲ့လိုက်အောင် သတ္တိရှိလွန်းလို့ သူ့ကို တစ်ရွာလုံးက ကြောက်ကြတယ်။ မဟုတ်မခံ ရဲရင့်သူမို့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ရန်မစဉ်ကြဘူး။

သတ္တိရှိတယ်၊ ရဲရင့်တယ်ဆိုပေမယ့် မတော်မတရား စော်ကားတာမျိုး၊ သူတစ်ဖက်သားကို အတင်းအဓမ္မ အနိုင်ကျင့်တာမျိုးကိုတော့ ကိုသတ္တိ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ အဲဒီလို အပြုအမူမျိုးကို 'သတ္တိရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲဘောကြောင်တာ' လို့လည်း ကိုသတ္တိ ခံယူထားတယ်။

တရားနည်းလမ်းနဲ့အညီ ကိုယ့်အကျိုး၊ သူ့အကျိုး ဖြစ်ထွန်းမယ့်ကိစ္စတွေမှာတော့ ကိုသတ္တိဟာ နာမည်နဲ့လိုက် အောင် သတ္တိရှိတယ်၊ ရဲရင့်တယ်။

စီးပွားရေးလုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း သူများထက် ပို ပြီး သတ္တိရှိတယ်။ ကိုသတ္တိရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကတော့ အဓိကအားဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းပါပဲ။ သူတကာ မစိုက် ပျိုးရဲတဲ့ မြေလွတ်မြေကြပ်တွေ၊ ဖုန်းဆိုးမြေတွေကို ကိုသတ္တိ က မရရအောင် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး သီးနှံမဖြစ်ဖြစ် အောင် စိုက်ပျိုးတယ်။ ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်တဲ့ ရဲရင့်မှု ဝီရိယကြောင့် ကိုသတ္တိ ချဲ့ထွင်စိုက်ပျိုးသမျှ မြေတွေက သီးနှံဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်တယ်။

သူများထက် အလုပ်ရဲရင့်တဲ့ ကိုသတ္တိအတွက် မြေ ကြီးက ရွှေသီးခဲ့တယ်။ ကိုသတ္တိတို့ရွာမှာတော့ ကိုသတ္တိဟာ ရွာမျက်နှာဖုံး လူချမ်းသာတစ်ယောက်ပေါ့။

ကိုသတ္တိရဲ့ . . . နေ့စဉ်ပြုနေကျ ဝတ္တရားတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ရွာဦးကျောင်း ရှေးဟောင်းရုပ်ပွား တော်ကြီးတစ်ဆူ ကိန်းဝပ်ရာ တန်ဆောင်းကြီးထဲမှာ နေ့စဉ် ဘုရားသွားဝတ်ပြုခြင်းပဲ။

ကိုသတ္တိက ဘုရားစာကို အသံကျယ်ကျယ်အော်

ပြီး ရွတ်ဆိုရှိခိုးလေ့ရှိတယ်။ ဘုရားရှိခိုးမျိုးစုံ၊ ဂါထာမျိုးစုံနဲ့ ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်းလည်း ‘နိဗ္ဗာန် အမြန်ဆုံး ရောက်ရပါလို၏’ လို့ အော်ဆုတောင်းလေ့ရှိတယ်။

‘နိဗ္ဗာန်အမြန်ဆုံးရောက်ရပါလို၏’ လို့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ဆုတောင်းနေတာကို ကိုသတ္တိရဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုဗျတ္တိက အမြဲကြားနေရတော့ တစ်နေ့မှာ ကိုသတ္တိကို အခုလို မေးတယ်။

‘ကိုသတ္တိ၊ ခင်ဗျား နိဗ္ဗာန်အမြန်ဆုံးရောက်ရပါလို၏ လို့ နေ့တိုင်း ဆုတောင်းတယ်နော်’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ကိုဗျတ္တိရယ်’

‘ခင်ဗျားက နိဗ္ဗာန်ကို တကယ်ပဲ ရောက်ချင်တာလား’

‘ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် ကိုဗျတ္တိရာ၊ တကယ်ပဲ ရောက်ချင်တာပေါ့။ ခုရောက်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ခုပဲ ရောက်ချင်တာဗျ။ နိဗ္ဗာန်အမြန်ဆုံးရောက်ချင်လွန်းလို့လည်း နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် ရွာဦးကျောင်းဘုရားထဲသွားပြီး အမြှုပ်ထွက်အောင်၊ အညောင်းခံ ဘုရားရှိခိုးနေတာပေါ့’

‘ဪ... ဪ... ကောင်းပါပေ့ ကိုသတ္တိရယ်’

အဲဒီလိုမေးမြန်းပြီး ကိုသတ္တိမေ့လောက်တဲ့တစ်နေ့
မှာ ကိုဗျတ္တိဟာ ကိုသတ္တိ နိဗ္ဗာန်ကို တကယ်လိုချင်မှု ရှိမရှိ
စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တာနဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ခုက ဇာတ်ဝင်ခန်း
သုံး နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေကို ငှားဝတ်ပြီး မိတ်ကပ်လိမ်း၊
ရုပ်ဖျက်လို့ ကိုသတ္တိ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကြီး နောက်
နားမှာ ဝင်ပုန်းနေလိုက်တယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ကိုသတ္တိ ဘုရားလာရှိခိုးပြီးတာနဲ့
နိဗ္ဗာန်အမြန်ဆုံးရောက်ဖို့ ဆုတောင်းပြီး ကုန်းဝပ်ချလိုက်
တယ်။

ကိုသတ္တိ ကုန်းဦးချနေချိန်မှာ နတ်ယောင်ဆောင်
ထားတဲ့ ကိုဗျတ္တိက ဘုရားနောက်ကွယ်က ထွက်လာတယ်။
ကုန်းဦးချနေခိုက်မို့ ကိုသတ္တိ မမြင်လိုက်ဘူး။ တကယ်နတ်
လို့ပဲ ထင်သွားတယ်။

‘အမောင်လူသား . . . ၊ နိဗ္ဗာန်ကို အမြန်ဆုံး
ရောက်ချင်တယ် လို့ အသင်ဆုတောင်းသံ ကြားလိုက်တယ်၊
တကယ်ပဲရောက်ချင်တာလား’

‘မှန်လှပါ အရှင်နတ်မင်း၊ တကယ်ပဲ ရောက်ချင်
တာပါ’

‘ဒါဆို အခုချက်ချင်း ကျွန်ုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့၊ အသင့်ကို

နိဗ္ဗာန်အရောက်ပို့ပေးဖို့ ဘိုးတော်သိကြားမင်းက အမိန့်
တော် ချမှတ်လိုက်တယ်။ အသင့်ကို နိဗ္ဗာန် အမြန်ဆုံးရောက်
အောင် ကျွန်ုပ် ခုချက်ချင်း ပို့ပေးမယ်'

နိဗ္ဗာန်ကို အခုချက်ချင်း ခေါ်သွားမယ်လည်းဆို
ရော၊ ကိုသတ္တိ တွေဝေသွားတယ်။ အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မ
ယားနဲ့ သားကိုလည်း ပြေးသတိရမိတယ်။ သားမယားနဲ့
ခွဲရမှာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ချန်ထားရစ်ခဲ့ရမှာကို တွေးပြီး
လည်း ဝမ်းနည်းလာတယ်။ နတ်မင်းကြီးရှေ့ကနေ အိမ်ကို
ထွက်ပြေးချင်တဲ့စိတ်တွေလည်း တဖွားဖွားပေါ်လာတယ်။
ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားမှာ
လည်း ကြောက်လာတယ်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးတွေ
လည်း တဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာတယ်။

တုန်ယင်ကြေကွဲတဲ့အသံနဲ့ ကိုသတ္တိ အခုလို ပြန်
ပြောလိုက်တယ်။

'အရှင်နတ်မင်း၊ နိဗ္ဗာန်ကို အခုချက်ချင်းခေါ်သွား
မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့မိန်းမကိုတော့ တိုင်ပင်ပါရစေဦး၊ မိန်းမ
ခွင့်ပြုမှ နိဗ္ဗာန်ကို လိုက်ပါရစေ'

'အို. . . အသင်လူသားကလဲ၊ အသင်ပဲ နိဗ္ဗာန်ကို
အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်တယ်ဆို၊ ဘာလို့ မိန်းမကို တိုင်ပင်

နေရဦးမှာလဲ၊ တိုင်ပင်လို့ ခွင့်မပြုရင် အသင်ပဲ နိဗ္ဗာန် မ
ရောက်ရုံ ရှိတော့မပေါ့။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ဘိုးတော်သိကြား
အမိန့်အတိုင်း အသင့်ကို နိဗ္ဗာန်မရောက်ရောက်အောင်
ပို့ပေးရမှာပဲ။ မိန်းမနဲ့ တိုင်ပင်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး’

‘ဒါဆိုလည်း အရှင်နတ်မင်းရယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို သ
နားသောအားဖြင့် တစ်ခုတော့ ခွင့်ပြုပါ။ အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့
တဲ့ မိန်းမနဲ့သားလေးကို ခဏလောက်တော့ သွားပြီး နှုတ်
ဆက်ခွင့်ပြုပါ။ မိန်းမနဲ့ သားလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီးရင် ချက်
ချင်း ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ အရှင်နတ်မင်းနဲ့လည်း နိဗ္ဗာန်ကို
လိုက်ခဲ့ပါမယ်’

‘ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ၊ သင့်ကတိအတိုင်း
မိန်းမနဲ့ သားကို နှုတ်ဆက်ပြီးရင်တော့ ချက်ချင်းပြန်လာ
ခဲ့နော်၊ ကျွန်ုပ် ဒီနေရာကနေ စောင့်နေမယ်’

နတ်မင်းယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုဗျတ္တိက ပြန်ခွင့်
ပြုလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုသတ္တိလည်း ဖနောင့်နဲ့တင်
ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ခြေကုန်သုတ် ပြေးထွက်လာ
ခဲ့တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ မိန်းမကို အကြောင်းစုံပြောပြ
တယ်။ ကိုသတ္တိရဲ့မိန်းမကလည်း အားရဝမ်းသာနဲ့

‘ဟယ် . . . ကိုသတ္တိ . . . ၊ ရှင် ကံကောင်းလိုက်
တာတော်၊ ရှင်ကတော့ တကယ့် မဟာကံထူးရှင်ပဲ၊ ဒီလို
အခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်သူမှ မရဖူးသေးဘူးတော့၊ ကြား
တောင် မကြားဖူးဘူး၊ ရှင်မို့ ကုသိုလ်ကံ အင်မတန်ထူးလို့
ကြံကြိုက်ရတာ၊ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ သားကို
လည်း စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆံတင်းမနေနဲ့၊ လိုက်မှာ
သာလိုက်သွား၊ အမြန်ဆုံးသာလိုက်သွား’

‘မိန်းမရယ် . . . ၊ နင့်မှာ သားတစ်ဖက်၊ စီးပွား
တစ်ဖက်နဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား’

‘အို . . . ကိုသတ္တိ၊ ကျွန်မ ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်မ
အတွက် ဘာမှမပူနဲ့’

‘စဉ်းစားစမ်းပါဦး မိန်းမရယ်’

‘ဒီလောက်ကံထူးတဲ့ကိစ္စ၊ စဉ်းစားနေစရာ လို့
သေးလို့လား ကိုသတ္တိရဲ့၊ ကျွန်မတော့ မစဉ်းစားပါဘူး’

‘မင်းမလိုပေမယ့် ငါလိုတယ်။ မင်းမစဉ်းစားပေ
မယ့် ငါစဉ်းစားရဦးမယ်။ ငါမလိုက်တော့ဘူး’

အဲဒီလိုပြောပြီး ကိုသတ္တိလည်း ဘုရားတန်ဆောင်း
ဆီကို ပြန်မသွားတော့ဘူး။ အဲဒီနေ့က စလို့ ဘုရားတန်
ဆောင်းသွားပြီး ဘုရားရှိခိုးတဲ့အလုပ် ကိုသတ္တိ လုံးဝမလုပ်

တော့ဘူး။ နိဗ္ဗာန်အမြန်ဆုံး ရောက်ဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ ဆုမတောင်းတော့ဘူး။

လောကရေးရာမှာ သတ္တိရှိရုံနဲ့ သတ္တိရှင်အစစ် မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဓမ္မရေးရာမှာပါ သတ္တိရှိမှ သတ္တိရှင်အစစ် ဖြစ်တာပါ။

နိဗ္ဗာန်ကို အလကားခေါ်တာတောင် မလိုက်ချင်တဲ့ ကိုသတ္တိလိုလူတွေ လောကမှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ အလကားခေါ်တာတောင် မလိုက်မှတော့ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှ ခေါ်မယ်ဆိုရင် ဝေးရောပေါ့။

ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရတဲ့ လက်မှတ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မလိုက်ချင်တောင်မှ မေတ္တာလက်ဆောင်ရတဲ့ လက်မှတ်နဲ့တော့ လိုက်ချင်သင့်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို အချောင်ယူချင်စိတ် မွေးရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကို တကယ်လိုချင်စိတ် ရှိရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။

ကိုသတ္တိ နိဗ္ဗာန်မလိုချင်တာဟာ သားစွဲ၊ မယားစွဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာစွဲကြောင့်ပါ။

သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ အာရုံဝတ္ထုတွေအပေါ်မှာ အစွဲကြီးနေတဲ့သူဟာ တရားအားထုတ်ဖို့ကိစ္စမှာ ရဲရင့်မှုနည်းနေမှာ မလွဲပါဘူး။

အစွဲပိုရင် အရဲလိုနေမှာ သေချာပါတယ်။

အစွဲကင်းမှ အရဲတင်းမှာပါ။

အမြဲတမ်း အစွဲမကင်းတောင်မှတရားအားထုတ်ဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာတော့ အစွဲ ကင်းအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြုပြင်သင့်ပါတယ်။

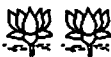
ဓမ္မအရသာကို ပိုင်ပိုင်မိမိ မသိသေးရင်တော့ ကာ မအရသာကို အထင်ကြီးပြီး အစွဲပိုနေဦးမှာပါပဲ။

ကာမချမ်းသာတွေအပေါ် အစွဲကင်းစေဖို့အတွက် ဓမ္မချမ်းသာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခံစားဖူးအောင် ကြိုးပမ်း အားထုတ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။

ဓမ္မအရသာ အသည်းထိပြီဆိုရင်

ကာမအရသာ အစွဲမငြိတော့ပါဘူး။

အစွဲပါးမှတော့ အရဲထွားပြီပေါ့။

ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာရဲရင့်ရမှာလဲ

‘ရဲရင့်ရမယ်၊ ရဲရင့်ရမယ်’ ဆိုလို့ နေရာတကာ အကုန်လျှောက်ပြီး ရဲရင့်နေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရဲရင့်သင့်တဲ့နေရာမှာပဲ ရဲရင့်ရမှာပါ။ ရဲရင့်သင့်တဲ့နေရာမျိုးမှာ ရဲရင့်မှလည်း ရဲရင့်ခြင်းအစစ်အမှန်လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

သံသရာမှာ ချမ်းသာလိုသူတိုင်းနဲ့ သံသရာမှ လွတ်မြောက်လိုသူတိုင်း မရဲမဖြစ် ရဲရင့်ရမယ့် နေရာဌာနလေးမျိုးရှိပါတယ်။

(၁) ဖြစ်ပြီးသားမကောင်းမှု၊ အကုသိုလ်၊ ကိလေသာတွေကို ပယ်တဲ့နေရာမှာ ရဲရင့်ရမယ်။

(၂) မဖြစ်ဖူးသေးတဲ့ မကောင်းမှု၊ အကုသိုလ်၊

နေရာဌာနသုံးမျိုး၊ လုပ်ငန်းကိစ္စသုံးမျိုးမှာ ရဲရင့်ရ
ပါမယ်။ ဘုရားရှင်တိုင်းရဲ့ လိုရင်းအဆုံးအမက ‘မကောင်းမှု
ရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊ ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား’ . . .
ဆိုတဲ့ အချက်သုံးချက်ပါပဲ။

ဘဝခန္ဓာအသစ် ထပ်မဖြစ်ရေးကိစ္စ၊ သံသရာဝဋ်
ဇာတ်အမြစ်ပြတ်ရေးကိစ္စတွေမှာ ရဲရင့်တဲ့သူကတော့ အချိုး
မွမ်းထိုက်ဆုံး ရဲရင့်သူပါပဲ။

ခြင်္သေ့မင်းလိုရဲရင့်ပါ

မကောင်းမှုရှောင်ဖို့၊ ကောင်းမှုဆောင်ဖို့၊ ဖြူအောင် စိတ်ကိုထားဖို့ ရဲရင့်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်လောက်ထိ ရဲရင့်ရမလဲဆိုရင် ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းတို့ရဲ့ ရဲရင့်ခြင်း မျိုးနဲ့ ရဲရင့်တဲ့အထိ ရဲရင့်ရမှာပါ။

ရဲရင့်ခြင်း(လုံ့လဝီရိယ)နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းဟာ စံပြုထိုက်တဲ့ အကောင်းဆုံး နမူနာ ဖြစ်ပါတယ်။

တောသုံးထောင်ကို အစိုးရတဲ့ သားတို့သနင်း ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းဟာ ကျွဲ၊ နွား စတဲ့ သားကောင်အကြီးတွေကို ဖမ်းတဲ့နေရာမှာလည်း လုံ့လဝီရိယ အပြည့်အဝ

စိုက်ထုတ်သလို သမင်၊ ဒရယ် စတဲ့ သားကောင်အငယ်တွေကို ဖမ်းတဲ့နေရာမှာလည်း လုံ့လဝီရိယ အပြည့်အဝ စိုက်ထုတ်ပါတယ်။

သားကောင်အကြီးစားတွေကိုတော့ လုံ့လဝီရိယ ပိုစိုက်ပြီး ဖမ်းတယ်။ သားကောင်အငယ်စားတွေကိုတော့ လုံ့လဝီရိယ လျော့ချပြီး ဖမ်းတယ်ဆိုတာ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းတို့ရဲ့ အဘိဓာန်မှာ လုံးဝ မရှိပါဘူး။ သားကောင်အကြီးစားကို ဖမ်းတဲ့ လုံ့လဝီရိယနဲ့ သားကောင်အငယ်စားကို ဖမ်းတဲ့ လုံ့လဝီရိယ အတူတူပါပဲ။

အဲဒီလိုပါပဲ၊ လုံ့လဝီရိယ တကယ်ရှိတဲ့ ရဲရင့်သူဆိုတာ ကြီးကြီးမားမားကိစ္စတွေမှာလည်း လုံ့လဝီရိယအပြည့်၊ သေးသေးမွှားမွှားကိစ္စတွေမှာလည်း လုံ့လဝီရိယအပြည့် ရှိရပါတယ်။ ကြီးကြီးမားမားကိစ္စတွေကိုလည်း လုံ့လဝီရိယအပြည့်အဝ စိုက်ထုတ်ပြီးလုပ်၊ သေးသေးမွှားမွှားကိစ္စတွေကိုလည်း လုံ့လဝီရိယ အပြည့်အဝစိုက်ထုတ်ပြီး လုပ်ရပါတယ်။

‘မကောင်းမှုရှောင်’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ အကြီးအမားမကောင်းမှုမှ ရှောင်တယ်၊ အသေးအမွှားမကောင်းမှုတော့ မရှောင်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်စေရဘူး၊ အကြီးအမားမကောင်းမှု

လည်း ရှောင်သလို အသေးအမွှားမကောင်းမှုလည်း ရှောင်
ကြဉ်ရပါမယ်။

အကြီးအမားမကောင်းမှုရှောင်ကြဉ်တဲ့ လုံ့လဝီရိ
ယနဲ့ အသေးအမွှားမကောင်းမှု ရှောင်ကြဉ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယ
ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်ရပါမယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ အကြီးအ
မား မကောင်းမှု လုပ်ရမှာကြောက်တဲ့စိတ်နဲ့ အသေးအမွှား
မကောင်းမှု လုပ်ရမှာကြောက်တဲ့စိတ် တူညီရမယ်လို့ ဆိုလို
ပါတယ်။ ဘယ်မကောင်းမှုအပေါ်မှာမဆို သဘောထား
တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။

လွယ်လွယ်ပြောရရင်တော့ . . . အကြီးအမား
မကောင်းမှုရဲ့ အကျိုးဆက်ကို ကြောက်ရွံ့သလို အသေးအ
မွှားမကောင်းမှုရဲ့ အကျိုးဆက်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ရမှာပါ
ပဲ။ မကောင်းမှုက အသေးအမွှားပေမယ့် အကျိုးပေးကျ
တော့ အသေးအမွှားဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

‘ကောင်းမှုဆောင်’ ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း အတူတူ
ပဲပေါ့။ အကြီးအမားကောင်းမှုမျိုးမှ ပြုတယ်၊ အသေးအမွှား
ကောင်းမှုမျိုးတော့ မပြုဘူးဆိုတာ မဖြစ်စေရဘူး၊ အကြီး
အမားကောင်းမှုလည်း ပြုသလို အသေးအမွှားကောင်းမှု
လည်း ပြုရပါမယ်။

အကြီးအမားကောင်းမှုပြုတဲ့ လုံ့လဝီရိယနဲ့ အသေးအမွှားကောင်းမှုပြုတဲ့ လုံ့လဝီရိယ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်ရပါမယ်။ အကြီးအမားကောင်းမှုပြုတဲ့အခါမှာဖြစ်တဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပီတိမျိုး အသေးအမွှားကောင်းမှု ပြုတဲ့အခါမှာလည်း ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ဘယ်ကောင်းမှုအပေါ်မှာမဆို သဘောထားတစ်မျိုးတည်း ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။ အကြီးအမားကောင်းမှုပြုတဲ့အခါ သတိ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ် အပြည့်အဝ ထည့်သလို အသေးအမွှားကောင်းမှုပြုတဲ့အခါမှာလည်း သတိ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ် အပြည့်အဝ ထည့်ရမှာပါပဲ။

လွယ်လွယ်ပြောရရင်တော့ အကြီးအမားကောင်းမှုရဲ့ အကျိုးဆက်ကို တန်ဖိုးထားသလို အသေးအမွှားကောင်းမှုရဲ့ အကျိုးဆက်ကိုလည်း တန်ဖိုးထားရမှာပါပဲ။ ကောင်းမှုက အသေးအမွှားပေမယ့် အကျိုးပေးကျတော့ အသေးအမွှားဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

‘ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား’ ဆိုတဲ့ နေရာမှာလည်း အတူတူပါပဲ။ အကြီးစားကိလေသာတွေ၊ အကြမ်းစား ကိလေသာတွေတော့ စိတ်ထဲ လုံးဝ အဝင်မခံဘူး။ အသေးစား ကိလေသာတွေ၊ အနုစားကိလေသာတွေတော့ စိတ်ထဲ နည်း

နည်းပါးပါး ဝင်ချင်ဝင်ပါစေ ဆိုတာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး၊
ကိလေသာမှန်သမျှ ကြီးကြီး-သေးသေး၊ ကြမ်းကြမ်း-နုနု၊
ဘာတစ်ခုမျှ စိတ်ထဲကို အဝင်မခံဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကလေးကို
ဖြူစင်သထက် ဖြူစင်အောင် ဆေးကြောသုတ်သင်နေရပါ
မယ်။

စိတ်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းအောင် ဆေးကြောသုတ်
သင်ရတဲ့ ဘာဝနာအလုပ် လုပ်တဲ့နေရာမှာ တစ်နာရီ၊ နှစ်
နာရီ လုပ်နိုင်မှ လုပ်မယ်၊ တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်လောက်
လေးတော့ လုပ်မနေတော့ဘူး ဆိုတာမျိုး မဖြစ်စေဘဲ တစ်
စက္ကန့်ရ တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်ရ တစ်မိနစ် ရအောင် လုပ်
သွားရမှာပါပဲ။

ဘယ်အာရုံလေးကတော့ ကိလေသာ သိပ်မပြော
ပလောက်ပါဘူး၊ မရှုမှတ်ဘဲ နေလိုက်တော့မယ် ဆိုပြီး ပေါ့
ပေါ့တန်တန် သဘောထားတာမျိုး မဖြစ်စေဘဲ အာရုံတိုင်း
ကို လေးလေးစားစား ရှုမှတ်ပွားများသွားရပါမယ်။

‘မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊ ဖြူအောင်
စိတ်ကိုထား’ တဲ့နေရာမှာ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းတို့လို
လုံ့လဝီရိယ အပြည့်အဝ စိုက်ထုတ်တဲ့ ရဲရင့်သူတွေသာ
လူဖြစ်ရကျိုးနပ်၊ သာသနာနဲ့ တွေ့ရကျိုးနပ်ပြီး ဆင်းရဲအ

ပေါင်းမှ လွတ်မြောက်၊ ချမ်းသာအစစ်အမှန်သို့ ဆိုက်
ရောက်နိုင်ပါတယ်။

သွေးသံတရဲရဲနဲ့ စကြိုကမ္မဋ္ဌာန်းရှုမှတ်ခဲ့တဲ့၊ ခြေ
ဖဝါးနဲ့ မလျှောက်နိုင်တော့တဲ့အခါမှာလည်း တံတောင်နှစ်
ဖက်၊ ဒူးနှစ်ဖက်၊ လေးဖက်ထောက်ပြီး သွေးရဲရဲသံရဲရဲနဲ့
စကြိုကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုမှတ်ခဲ့တဲ့ အရှင်သောဏရဲ့ ဝိရိယဓာတ်
ကြီးမားပုံကို အာရုံထဲမှာ ပုံဖော်အတုယူ အားကျပြီးတော့
ဒီကနေ့ တရားနာပရိသတ်များလည်း ဝိရိယ ကြီးကြီးမား
မား ထားလို့ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

လက်ရှိဝိရိယထက် ဝိရိယဓာတ်တွေ မြှင့်တင်ပြီး
ဝိရိယ ကြီးမားစွာဖြင့် အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

မိမိတို့ရဲ့ ပဓာနအလုပ်ဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာအလုပ်
ကို အရှင်သောဏထုံး နှလုံးမူပြီးတော့ 'ဒီဘဝ၊ ဒီခန္ဓာ
နောက်ဆုံးဖြစ်စေရမယ်ဟဲ့' လို့ ရဲရဲတောက် ကြိုးဝါးပြီး
ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြတဲ့အတိုင်းလည်းပဲ ဝိပ-
ဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်၊ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်
တွေ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဒီဘဝ၊
ဒီခန္ဓာ နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေလို့

ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း ဦးဇင်းတို့ရဲ့ တရားကို နိဂုံးချုပ်ပါ
တော့မယ်။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး လက်အုပ်ချီထား
ကြပါ။ အရေးကြီးဆုံးစကားတစ်ခွန်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်ပါ
တော့မယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

အပ္ပမာဒေန၊ မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ပြင်းပြ
ထက်သန် မှန်ကန်သော သတိတရားဖြင့်။

သမ္မာဒေထ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟု ဆိုအပ်
သော သိက္ခာသုံးပါးတို့ကို ကိုယ်စီကိုယ်င ပြည့်စုံအောင်
ကြိုးစားအားထုတ် နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း . . . ။ ။

သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓုပါဘုရား. . . . ။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ (၁၃)ရက်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ (ဂ)ပိုင်၊ သဒ္ဓမ္မ
ရုံသီရိပသာဉ္ဇ ဟောကြားအပ်သော တရားတော်ကို ပြုပြင်ဖြည့်စွက် ရေး
သားထားပါသည်။

အရှင်ဆန္ဒာမိက(ရွှေပါရမီတောရ)

ရွှေပါရမီဓမ္မဒေသနာ

ရွှေပါရမီတောရဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိက ဟောကြားအပ်
သောတရားတော် (တိပ်ခွေ)များကို နာကြားလိုပါက ရွှေပါရမီ
ဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့သို့ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်စုံစမ်းနိုင်ပါ
သည်။ (စာတိုက်မှ မပို့ပါ။)

ရွှေပါရမီဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၁၉-အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊
ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း။ ၂၄၉၅၇၃၊ ၂၈၁၆၆၃၊ (၀၉)၂၁၁၉၈။

တော်လမ်းဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း။ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂။

ရဲရင့်မှုမရှိဘဲ
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ
အသက်ရှင်ရတာထက်
ရဲရင့်မှုအပြည့်နဲ့
တစ်ရက်အသက်ရှင်ရတာက
ပိုပြီးမြတ်ပါတယ်။
ဘာလို့လဲဆိုတော့
ရဲရင့်တဲ့သူမှသာ
သေခြင်းတရားက
လွတ်မြောက်နိုင်လို့ပါပဲ။

